

Calea spre
inima ta

CATHERINE
BYBEE

CATHERINE BYBEE

Calea spre inima ta

CATHERINE BYBEE

Calea spre inima ta

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

LITERA

București

prolog

Parker se uită în oglindă, închise un ochi și își trase o linie perfectă peste pleoapă pentru un machiaj ochi-de-pisică. Își flutură mâna ca să usuce machiajul umed înainte să deschidă ochiul. Se dădu în spate și întoarse capul dintr-o parte în alta ca să-și analizeze talentul.

Suzie, colega ei de cameră, stătea lângă ea, făcându-și loc în mica lor baie din apartament.

- Mi-ar fi plăcut să nu lucrezi în seara asta. Marcus a spus că o să fie cea mai reușită petrecere din vara asta!

Era sfârșitul lunii august și semestrul de toamnă începuse deja de o săptămână. La 24 de ani, Parker petrecuse mai mult timp cu oameni ca Marcus pe plajă la focuri de tabără decât la cursuri, iar părinții ei pusese rădăcina piciorul în prag.

Avea un an la dispoziție ca să-și termine cursurile și să obțină o diplomă. Putea să facă asta dacă sărea peste câteva apusuri îmbibate în tequila și muncea din greu. Zilele de sâmbătă și duminică erau singurele în care putea să lucreze și, cum în weekenduri primea cele mai bune bacșișuri, exact asta avea să facă.

- E timpul să te maturizezi, Parker! Eu și tatăl tău am avut răbdare, dar gata, s-a terminat!

Mama și tatăl ei stăteau în fața ei, la masa din living, făcând-o să simtă că era ținta unui atac.

Părinții ei aveau puțin peste 50 de ani și o gândire destul de liberă.

- Am fost de acord să îți iei o pauză de câțiva ani ca să-ți dai seama ce vrei să faci. Când ai început colegiul la 20 de ani,

am fost de acord și cu asta. Dar au trecut deja patru ani și nu iei lucrurile în serios.

– Asta pentru că nu știu ce vreau să fac, le spusese ea. Tatăl ei zâmbise și o mângâiasse pe mână.

– Ne-am dat seama de asta când ți-ai schimbat specializarea pentru a treia oară. Și știm că San Diego State este o școală unde se țin multe petreceri, doar am fost și noi tineri odată.

Ea voia să spună că mulți studenți își schimbau specializările și că nu mergea chiar atât de des la petreceri pe cât sugerau, dar nu spusese nimic.

Mama ei oftase și o privise direct în ochi.

– Mallory a fost acceptată la patru facultăți de la Universitatea din California, iar realitatea e că nu ne permitem să vă susținem pe amândouă odată mai mult de un an. Plănuisem ca tu deja să termini când avea să înceapă ea, iar Austin mai are trei ani până când începe școala. Și știi cât ne-a costat anul trecut, înainte să moară bunica.

Bunica locuise în casa lor de oaspeți înainte să sufere un atac cerebral, iar îngrijirea ei devenise o sarcină prea grea pentru mama ei. Și asistența medicală nu era ieftină.

Parker se uitase în jur, prin casa familiei ei. O locuință mare, în stilul unei ferme, care se întindea pe mai bine de 20 000 de metri pătrați, într-o zonă luxoasă din Santa Clarita Valley. Era locul unde putea să fie cel mai aproape de viața la țară, în timp ce locuia la nici 40 de minute de Los Angeles. Crescuse cu tot ce avusese nevoie și multe din lucrurile pe care le voia. Dar asta nu însemna că părinții ei înotau în bani. Când erau mici, tatăl țipa la ei să stingă lumina și nu aveau voie să risipească mâncarea.

Într-un final, Parker nu se mai contrazisese cu ei. Părinții ei aveau dreptate. Era momentul să se maturizeze, iar asta începea cu terminarea colegiului și găsirea unui loc de muncă real.

Parker scoase capacul rujului și își făcu buzele din trei mișcări.

- Spune-i lui Marcus că, dacă o să termin destul de devreme, o să vin și eu.

Apoi ieși din baie. După ce-și luă șorțul și elasticul de păr, își aruncă telefonul mobil în geantă și ieși din apartament. În San Diego era neobișnuit de cald, chiar și pentru luna august, iar Parker spera că nu trebuia să lucreze pe terasă în tura de noapte.

Își conectă telefonul la mașină și se uită pe lista cu melodii pentru drumul scurt.

Dar telefonul îi sună, iar pe ecran apăru numele surorii ei.

Parker îl dădu pe silențios și continuă să caute prin lista cu melodii.

Băgă mașina în marșarier și ieși din locul de parcare.

Sora ei o sună din nou.

În loc să o ignore a doua oară, Parker ridică telefonul și-și ținu piciorul pe frână.

- Sunt în mașină, în drum spre muncă. Pot să te sun mai târziu?

- Parker! țipă Mallory isterică.

Parker îngheță.

- Ce s-a întâmplat?

- E vorba de mama și de tata. Vino acasă acum!

- Ce s-a întâmplat, Mallory?

Sora ei începu să plângă, iar panica se strecură în fiecare celulă din corpul lui Parker.

- Dumnezeu, ce e? Ce s-a întâmplat?

Se auzi un foșnet, apoi o voce necunoscută vorbi de la celălalt capăt al telefonului.

- Bună. Vorbesc cu Parker?

Lacrimile amenințau deja să curgă. Era ca și cum totul se mișca în reluare, iar ea nu avea cum să oprească tot ce urma să se întâmple.

- Ce s-a întâmplat?

- Sunt una dintre asistentele de la Henry Mayo. A avut loc un accident.

capitolul 1

Doi ani mai târziu

- O să întârziem.

- Ai încredere în mine! E a treia oară când fac asta. Parker aştepta răbdătoare ca poarta proprietăţii lor să se deschidă şi să iasă. Nu contează când apari, o să intrăm într-o cameră înghesuită împreună cu o grămadă de copii de la şcoala ta. Când ajungi acolo, numele tău e trecut pe o listă şi aştepţi. Programările sunt o glumă.

Ieşiră pe poartă şi o luară pe un drum privat, pe care-l împărţea cu 70 dintre vecinii ei. Dădu aerul condiţionat mai tare, sperând să contracareze cele 32 de grade care radiau prin ferestre.

- Nu suport să întârzii.

Parker se uită la fratele ei de 17 ani, care privea pe geam. Cu fiecare zi ce trecea, semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lor.

- Ai fi putut să te duci singur, îi aminti ea.

Tânărul ridică din umeri.

Într-o lună, băiatul urma să înceapă ultimul an de liceu şi era timpul pentru portretele seniorilor, motiv pentru care se grăbea să ajungă în camera plină cu adolescenţi plini de acnee, aflaţi în faţa unui nou început. Sigur, Austin ar fi putut să meargă singur cu maşina, dar o voia şi pe Parker acolo. Nu era un substitut pentru mama lor, dar era următoarea cea mai bună variantă.

Dintre toţi trei, lui Austin îi fusese cel mai greu după accidentul părinţilor lor. Suferinţa lui luase forma unei rebeliuni care ţinuse şase luni şi aproape că forţase

instanțele de judecată să se ocupe de cazul lui. Parker alungă amintirile și se concentrează asupra drumului.

- Când m-a adus mama să fac portretul, am pus-o să vină cu aproape o oră mai devreme, spuse Parker, care ieși de pe drumul privat și intră pe una dintre străzile principale din cartier. Și am așteptat o oră și jumătate.

- Sper să nu dureze așa de mult. Le-am spus prietenilor mei că o să ne întâlnim la In-N-Out la ora 14.00.

Trecură chiar pe lângă localul despre care vorbea și ieșiră pe autostradă.

- E posibil să întârzii.

- Nu suport să întârzii, bombăni el a doua oară.

Parker se uită în oglinda retrovizoare când intră pe autostradă și văzu norul de fum pe cerul din spatele ei.

- Oh, nu!

Austin se întoarse în scaun. Parker intrase deja pe banda de pe autostradă și analiza peisajul din spate.

- Pare să fie aproape.

Parker se concentrează asupra drumului.

- Probabil cineva a aruncat o țigară pe geam. Ce nemernic!

California de Sud era în al șaptelea an de secetă severă. Dealurile nu erau decât o vegetație compactă, prea însetată ca măcar să mai vâjâie vântul prin ea.

- Nu mi-aș face griji, nu bate vântul Santa Ana.

Avuseseră destulă experiență cu focurile de vegetație în canioanele care înconjurau casa familiei lor. Unele ajunseseră destul de aproape pentru ca autoritățile să închidă o stradă importantă, dar toate focurile fuseseră stinse înainte să ajungă la vreo casă sau la vreo proprietate.

Austin se întoarse și începu să butoneze telefonul.

40 de minute mai târziu, Parker dădea nerăbdătoare din picior, în timp ce aștepta împreună cu fratele ei. Fotografii le oferiseră câte o cămașă și câte o cravată pentru poze. În jurul lor, băieții erau îmbrăcați în haine

elegante de la mijloc în sus, în timp ce în partea de jos purtau pantaloni scurți și papuci. Fetele purtau ceva în falduri, care crea același efect.

Parker făcu repede câteva poze cu scena nebunească, pentru ca Mallory să le vadă mai târziu. Primii apoi un mesaj de la sora ei: „Ai văzut incendiul?”

„L-am văzut când plecam. E aproape?” Parker simți un fior când puse întrebarea.

„Cred că e în Acton, nu sunt sigură. Ar trebui să vă întoarceți acasă înainte să închidă drumul.”

Parker se strecură din studio, traversă holul plin de adolescenți și ieși afară. Se uită spre est și, de unde era, nu văzu decât puțin fum. Însă erau la câțiva kilometri depărtare, în Santa Clarita Valley.

„Sunt sigură că totul e sub control.”

Parker intră înapoi în studio.

Austin încă aștepta să-i vină rândul.

Ea se uită la ceasul de pe telefon.

Minutele treceau.

Dacă incendiul era aproape, voia să fie acasă. Ultima oară când închiseseră drumul din canion, nimeni nu mai putuse să intre timp de patru zile. Focul nu ajunsese foarte aproape, dar autoritățile ceruseră o evacuare. Doar jumătate din locuitori plecaseră. Părinții ei încă trăiau când se întâmplase asta. Tatăl ei urcase caii în rulotă și îi spusese mamei ei să ia animalele, pe Parker, pe sora și pe fratele ei și să se îndepărteze de zonă. Tatăl rămăsese în urmă. Promisese că avea să plece dacă situația se înrăutățea.

Nu se întâmplase nimic. Nici măcar un strat de cenușă. Timp de trei nopți și patru zile, nu avuseseră voie să se întoarcă acasă.

Numele lui Austin fu strigat, în sfârșit, iar Parker expiră, deși nici măcar nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația.

Îi zâmbi fratelui ei în timp ce acesta se așeză și apoi spre aparatul de fotografiat.

La fel ca o atracție dintr-un parc de distracții, așteptarea durase mult mai mult decât cursa. După ce Austin se ridică de pe scaun, Parker îl grăbi.

- Mallory crede că poliția o să închidă canionul.
- Din cauza incendiului?
- Da. Crede că e în Acton.

Călătoria tăcută spre casă trecu mult mai repede decât la plecare. Micile urme de fum de pe cer fură înlocuite de nori în formă de ciupercă în mai puțin de o oră. Când Parker trecu de punctul de intrare, unde autoritățile aveau să închidă drumul, oftă ușurată.

Amândoi coborâră din mașină, uitându-se spre cer. Mallory îi întâmpină la capătul aleii.

- Ce crezi?

Era aproape.

„Prea aproape.“

- Vântul bate din direcția opusă. Dacă deasupra noastră cerul nu ar fi albastru, mi-aș face griji.

În sinea ei tremura, dar nu avea să le arate asta fratelui și surorii ei.

- Ce facem acum? întrebă Austin.

- O să sari peste întâlnirea cu prietenii tăi. Dacă închid drumul, nu te poți întoarce. Și dacă trebuie să plecăm, vreau să umplu mașina cu cât de multe lucruri pot.

Proprietatea lor se afla la marginea rezervației naturale Angeles Forest. Locația era unul dintre avantajele casei. Cei 40 000 de metri pătrați ai Fermei Sinclair dădeau iluzia că erau și mai mari neavând vecini în apropiere. Casa în sine fusese creată de fostul proprietar ca să reziste unui incendiu. Pereți din stuc, acoperiș cu țiglă. Tatăl lor plantase flori de gheață în toată zona din spațiul dealului. Deși majoritatea muriseră în urma unui îngheț dintr-o iarnă și apoi după multe veri fără ploaie

în care prețurile la apă erau mari. Vecinul aflat mai sus de ei nu-și curățase bine tufișurile. Parker sărise gardul de mai multe ori în ultimii doi ani cu o mașină de tuns iarba ca să taie vegetația aflată aproape de gardul lor.

Se întoarse fără să spună nimic și o luă pe alee.

- Unde te duci? întrebă Mallory.

- Să deschid poarta ca să intre pompierii.

Dacă exista un lucru sigur în incendiile din cartier, acesta era că departamentul de pompieri le folosea proprietatea ca să se pregătească. Terenul era plat, cu excepția locului unde era construită casa, așa că puteau să întoarcă ușor mașinile.

Luară cina toți trei în fața televizorului, programele de știri întrecându-se în a oferi cel mai bun unghi al incendiului. Din fericire, nici unul nu se afla pe strada ei sau în curte, ceea ce îi dădu lui Parker impresia de siguranță. Și nici șeriful nu mergea de la o casă la alta, cerându-le oamenilor să evacueze proprietatea.

Își strânseră albumele foto și le puseră lângă scările care duceau spre garaj. Doar asta le rămăsese de la părinții lor: poze și amintiri. Unele le trezeau pe celelalte, iar asta era singurul lucru care conta.

Deși Parker nu voia să recunoască, își făcea griji. Era greu să nu-și facă de vreme ce întunericul înlocui apusul, iar strălucirea din est era ușor de văzut.

Austin stătea lângă fereastra mare care dădea spre proprietate.

- Au venit pompierii.

Parker simți o presiune în piept. Se opri din spălatul farfuriilor și ieși afară. Luminile mașinilor care se îndreptau lent spre casă străluceau. Austin o urmă spre alee, în timp ce Mallory hiberna în camera ei. Scout, labradorul lor negru, alerga în jurul lor, entuziasmat că aveau să iasă la plimbare noaptea.

- Bună seara, îi întâmpină ea pe pompieri, care stăteau lângă mașina lor și se uitau la flăcări.

- Bună! Tu ești proprietara casei? Întrebă unul dintre bărbați.

- Da. Întinse mâna. Parker. El e fratele meu, Austin.

- Eu sunt căpitanul Moore. Mulțumesc că ai deschis poarta!

- Nici o problemă. Facem orice ca să vă ajutăm să stingeți focul mai repede. Cât de departe e? Întrebă ea.

- La câțiva kilometri. În seara asta doar îl supraveghem.

- Cu evacuări? Întrebă Austin.

- Nu, încă nu. Dacă vântul o să continue să bată așa, focul nu o să ajungă aici. Nu vă faceți griji! Dacă se schimbă ceva la noapte, o să vă trezim și o să vă scoatem de aici. Aveți animale?

Ea clătină din cap.

- Doar găini.

- Bun.

Scout se plimba în jurul căpitanului, dorind să-i atragă atenția.

- Probabil o să stăm în curtea voastră în cea mai mare parte a nopții.

Ce ușurare! Deși nu credea că aveau să doarmă.

- Mie îmi convine. Dacă aveți nevoie de ceva, trebuie doar să ne cereți.

- Avem cam tot ce ne trebuie.

Parker observă câțiva vecini care stăteau la marginea proprietății și se uitau înăuntru. Îl lăasă pe Austin să vorbească cu pompierii și se duse să discute cu vecinii ei.

Își pe poartă și își puse un zâmbet fals pe față.

- Situația devine serioasă când departamentul de pompieri campează în curtea ta, zise ea cu un râset agitat.

- Ce au spus? Întrebă Lori.

- Momentan doar supraveghează. Nu e cazul să intrăm în panică.

- Nu o să ajungă aici, spuse domnul Richards. Am văzut asta de o duzină de ori. Îmi amintesc că ultima oară

stăteam cu tatăl tău pe veranda casei tale, beam bere și ascultam liniștea dinainte de redeschiderea canionului.

Domnul Richards probabil împlinise 70 de ani. Proprietatea lui nu se învecina cu a ei, dar casa lui era și mai sus pe deal. Dacă trebuia să se îngrijeze cineva, el era acela.

- Nu m-aș îngrijora, Parker. Susan și Ron, soțul ei, împărțeau un gard cu ei. Tatăl tău ar sta pur și simplu să bea o bere.

Cuvintele lui Susan erau menite să o aline, dar nu avură nici un efect.

- Mă simt mai bine știind că departamentul de pompieri e aici.

Se uită la luminile mașinilor și își dori ca tatăl ei să fi fost acolo în locul lor. Genul ăsta de gândire avea s-o paralizeze, așa că alungă acele gânduri.

- Familia De Luca e tot în Hawaii? întrebă Lori, schimbând subiectul.

- Da, dar sunt sigură că e cineva care are grijă de casă.

Cuplul De Luca călătorea mult și mereu avea pe cineva care să se ocupe de casă.

- Vă sugerez să vă culcați. Mâine locul ăsta o să fie plin de girofaruri, spuse domnul Richards.

- Să ne rugăm ca direcția vântului să nu se schimbe, spuse Susan.

Parker ignoră privirile pline de compasiune care însoțeau fiecare conversație de când muriseră părinții ei, iar ea le preluase rolul. Le spuse noapte bună și se întoarse spre casă. Când ajunse la podul de la pâraul secăt, se opri. Lumina incendiului din depărtare era mai intensă de acolo. Nu erau flăcări, cel puțin nu unele pe care să le poată vedea.

Tremura.

Era o noapte fierbinte de iulie, iar ei îi era frig.

Aerul dimineții era nemișcat. Clopoțelii de vânt nu se sinchiseau să se miște.

Parker reușise să doarmă câteva ore și se trezise înainte de răsăritul soarelui și chiar înainte ca Bennie, cocoșul lor, să își intre în rol.

Își trase pe ea niște pantaloni scurți și un tricou, apoi îl urmă pe Scout pe ușa. Mașina pompierilor plecase de pe proprietatea lor. Ceața acoperea cerul albastru când soarele începu să răsară.

Mallory i se alătură cu o cană de cafea în mâini.

- Ce crezi? întrebă ea.

- Greu de spus. Potrivit prognozei meteo, vântul ar trebui să-și schimbe direcția. Flutură o mână prin față. De unde și porcăria asta din aer.

- Tata ne-ar spune să ne relaxăm.

- Și mama ar intra în panică.

Mallory își puse brațul în jurul umerilor lui Parker.

- Aș vrea să fie aici, cu noi.

Parker nu voia să deschidă subiectul ăsta. Avea destule la care să se gândească. Nu avea timp să-și plângă de milă. Se îndepărtă de brațul surorii ei și plecă.

- Ce faci?

- O să dau drumul la stropitori. Scot furtunul de incendii.

În mijlocul curții lor era un hidrant. Un rezervor de apă de 20 000 de litri îl alimenta din susul dealului, din spatele casei. Nu avea s-o salveze, dar o putea ajuta. Până ce avea să se golească. Apoi mai era piscina. Dar nu înlocuise pompa pe care tatăl ei o construisese ca să tragă apă din ea în situații ca asta. Evitarea acelei cheltuieli păruse o idee bună atunci.

„Ar fi trebuit să înlocuiesc pompa.“

La ora 10.00 cartierul era împânzit cu elicoptere. Pompierii parcaseră în curte, iar aerul era plin de cenușă fierbinte.

Tăcerea dimineții se risipi, iar vântul începu să împingă focul în direcția lor. Încet, cerul albastru dispăru în spatele norilor de fum care atârnavă deasupra. Rafalele de vânt păstrau un ritm plăcut, nu ca Santa Ana, se gândi Parker, când se trezea noaptea și dădea jos clopoțeii de vânt din cauza mișcărilor lor frenetice care o împiedicau să doarmă.

Parker, fratele și sora ei nu puteau decât să privească cerul și silueta dealului. Stând lângă unul dintre cei șase pompieri, ea începu să pună întrebări.

- Elicopterele o să controleze flăcările înainte să ajungă aici?

- Vor încerca, dar nu e ușor să zboare în zona muntoasă fiindcă e mult fum.

Parker crescuse pe dealurile acelea, așa că înțelegea foarte bine cât de abrupte erau.

- Buldozere?

- Dacă o să fie timp.

„Ce înseamnă asta?”

Pompierul, care avea puțin peste 30 de ani, îi simți probabil îngrijorarea și zâmbi.

- Eu mi-aș pregăti mașinile și m-aș pregăti de evacuare dacă incendiul o să se apropie mai mult.

- S-a emis vreun ordin de evacuare?

- Fiecare face cum crede. Mulți vecini își mută animalele ca să fie siguri.

Parker nu părăsise proprietatea toată ziua, prin urmare, nu știa câți vecini rămăseseră.

Își trecu mâna peste față și simți o dungă fină de pământ în palmă după ce făcu asta.

Nu era pământ, se corectă.

„Cenușă.”

Îi făcu semn lui Mallory să i se alătore în timp ce se întorcea spre casă.

- Hai să încărcăm mașinile ca să fim sigure!

Parker se uită în aceeași ochi albaștri pe care-i vedea în fiecare zi în oglindă. Un dar de la mama lor.

- Mi-e frică!

- Mereu îl sting înainte să treacă dealul, își liniște ea sora.

- Da, dar mereu a fost în cealaltă parte a canionului. Niciodată în partea asta.

Sora ei avea dreptate, dar nu avea de gând să-i alimen-teze panica.

- Ia albumele foto, oracolele, hainele și umpleți mașina! Eu o să iau lucrurile mamei și ale tatei.

Cu toate astea, în timp ce Parker împacheta, își spuse că era o precauție inutilă.

Nu avea să se întâmple nimic.

Puse colecția de arme a tatălui ei în mașină, laolaltă cu muniția pe care o găsi. Ultimul lucru pe care-l voia era să zboare gloanțe prin aer dacă lua foc casa. Nu știa dacă era posibil, dar i se păru lucrul corect pe care să-l facă. Măinile îi tremurau, deși își tot repeta că avea să scoată din nou totul din mașină fără să părăsească proprietatea.

- Ai împachetat porțelanurile mamei? întrebă Mallory.

Parker se uită la spațiul rămas în mașina ei.

- Nu avem loc.

- Nu-mi place asta.

Lacrimi apărură în ochii surorii ei, iar Parker simți cum începea să se emoționeze.

- Nici mie, Mallory. Hai să nu ne pierdem controlul, da?

- Da.

Sora ei inspiră adânc.

Deasupra nu se mai auzeau elicopterele. Nici o picătură de apă sau vreun elicopter plin cu substanțe ignifuge nu venise să le ofere alinare.

Fumul se întee, la fel agitația lui Parker.

La un moment dat, se uită în jur, la toți cei care ofereau ajutor, și nu-și văzu fratele.

- Unde e Austin?

Mallory arată spre vecini.

- La familia De Luca, interveni pe Lynn.

Lynn era fiica adultă a familiei De Luca, care se ocupa de casă.

- Și-a împachetat ceva?

- Nu cred, spuse Mallory.

Parker alergă înapoi în casă, se duse în camera fratelui ei și făcu inventarul. Băiatul nu părea să-și fi împachetat ceva. Apucă un coș cu haine, cele pe care era evident că le purtase, și se duse spre mașina lui.

Mallory veni alergând în casă, iar teama pe care Parker o simțea crescând în ea era reflectată în ochii surorii ei.

- Vedem flăcările!

O cuprinse un fior.

I se ridică părul de pe mâini, iar inima îi bătea destul de tare cât să o audă.

Lăsă jos coșul cu haine și fugi la ușă.

Amândouă se duseră în fugă la matca secată a pârâului și se uitară la drumul pe care și-l făcea focul. Câteva flăcări licăreau sus, pe deal.

Parker se duse la echipajul de pompieri care se așezase în mijlocul proprietății.

- Unde e celălalt echipaj? întrebă ea, uitându-se după camionul cu furtunuri.

- Unul dintre oamenii noștri s-a dus să-l aducă.

În ritmul în care bătea, inima nu avea să-i mai reziste prea mult.

Nuanța cerului trecu de la încețoșată la gri. Cenușa albă începu să cadă.

Se întoarse spre sora ei.

- Du-te după Austin!

Fără să pună întrebări, Mallory fugi spre casa vecinilor.

Parker își scoase telefonul din buzunarul din spate și începu să filmeze. Era un obicei din colegiu, iar înregistrarea evenimentelor făcea parte din viața ei de zi cu zi.

- Nu-mi place cum arată, spuse ea în înregistrare.

Surprinse modul în care cerul se schimbă de la gri la negru, iar vântul începu să se întetească. Imaginea se opri asupra hambarului în care se aflau șase găini.

Casa de oaspeți era la câțiva metri de el, iar steagurile tatălui ei fluturau mândre în vânt.

Își băgă telefonul în buzunar, fugi în hambar și deschise ușa cotețului de găini. Nu avea să strângă păsările. Dacă se apropia focul, trebuiau să se descurce.

Din cealaltă parte a terenului, zgomotul clopoțelilor de vânt îi urla în minte ca un semn de rău augur.

Cu toate astea, negarea stătea într-un colț îndepărtat al minții ei.

„Asta nu se întâmplă.“

Dorința de a sta și a plânge pur și simplu era imensă.

Se întoarse în casă, luă pătura pe care o făcuse bunica ei și alergă pe hol ca să strângă pozele de familie de pe pereți, aruncându-le în pătură, până când aceasta fu prea greu de tras.

Umplu portbagajul mașinii fratelui ei.

Scout alerga pe lângă ea, fiind destul de isteț ca să stea aproape. Însă nu se putea spune același lucru despre pisica familiei.

Sushi dispăruse.

Austin intră în grabă în casă.

- Parker, trebuie să vezi asta!

Ea era în casă doar de câteva minute, însă, când ieși afară, fu ca și cum trecuse de la zi la noapte. Aerul vuia ca un uragan. Zgomotul provocat de incendiu era asurzitor. Alergară pe alee și priviră crestele.

Era ca și cum cineva turnase un catalizator și, ca urmare, un zid de foc explodase.

Căpitanul departamentului de pompieri, cu care vorbise cam toată dimineata, se uita la flăcări.

- Ai o casă care poate fi apărată, îi spuse el.

- Nu pare să fie o luptă dreaptă, îi zise ea.

Bărbatul o privi cu un entuziasm ciudat în ochi.

- Asta ar fi momentul potrivit să vă spun că trebuie să plecați.

Dar asta nu însemna că avuseseră parte de vreun avertisment.

- Tu ai face asta? Dacă ar fi casa ta? întrebă Austin.

Căpitanul clipi.

- Eu sunt pompier.

Parker văzu în ochii fratelui ei privirea de luptător a tatălui lor.

Mallory semăna mai mult cu mama lor, era pregătită să plece.

- Drumul de ieșire din cartier e deja blocat le spuse căpitanul, care o privi apoi fix pe Parker. O să vă salvez casa!

Peste casă începură să cadă bucăți de cenușă fierbinte.

- Ce o să se întâmple acum?

Pompierul se uită la flăcările care începuseră să-i înconjoare.

- O să devină foarte interesant, iar asta foarte repede.

Echipajul lui deja începuse să bage camionul pe alee și aranja furtunurile.

Cei trei intrară înapoi în casă și priviră în timp ce focul se apropia.

- Vreau să rămân aici, le spuse Austin.

- Și ce să faci? strigă Mallory la el.

- Tata ar fi rămas.

- Tata nu e aici.

Parker își menținu tonul calm.

- Nu vreau ca mașina mea să ardă, le spuse sora lor.

Mașinile erau în fața casei, pline cu orice merita salvat.

Scout lătră la picioarele lor, ca și cum își spunea și el părerea.

„Plecăm sau rămânem?”

Afară, flăcările se apropiau. Dealul de lângă hambar începea să fie cuprins de foc.

Înainte ca ea să poată spune ceva, porni alarma de incendiu din casă. Fără să se gândească, Parker alergă prin casă ca să vadă dacă focul ajunsese cumva înăuntru.

Îi vibră telefonul. Știa, fără să se uite la el, că era compania de alarme, care suna să întrebe de incendiu.

Nu mai era nimic în casă pentru care să merite să-și riște viețile. Iar drumul de ieșire din canion începea să fie cuprins de flăcări.

Parker luă lesa și i-o puse câinelui.

- Plecăm.

- Eu vreau să stau, zise fratele ei.

Parker își luă sora de mână și-și fixă fratele cu privirea.

- Deja i-am pierdut pe mama și pe tata și nici unul dintre noi nu poate să facă nimic ca să salveze casa.

Tânărul clipi. Băiatul care fusese odată arăta mai degrabă ca bărbatul care avea să devină.

- Bine.

Parker oftă ușurată când ieșiră din casă.

Afară era zonă de război. Flăcările erau așa de aproape, încât toată căldura pe care o emanau era ca o arsură de soare pe brațele ei goale. Cenușă fierbinte cădea din cer și era imposibil să respiri fără să tușești.

Scout sări în mașina lui Austin și, unul câte unul, o luară pe alee și ieșiră de pe proprietatea familiei.

Ultimul lucru pe care-l văzu Parker când își lăsă casa copilăriei în urmă fu cum o strălucire portocalie de flăcări cuprinse unul dintre vechi stejarii.

capitolul 2

Parker se legăna cu telefonul în mână, în timp ce știrile prezentau evoluția incendiului.

Le luase mai bine de o oră și jumătate să iasă din canion. Căpitanul nu glumise când spusese că ieșirea era aglomerată, deși o descriere mai potrivită era că fusese blocată.

Acum, ea, fratele și sora ei erau la prietenii din oraș, dar nu destul de departe, și puteau să vadă flăcările în zare.

Încet, mesaj după mesaj, Parker privi cum sistemul de alarmă din casa lor îi trimitea mesaje.

„Intruțiune pe ușa din față.”

„Geamuri sparte în living.”

„Detectare de mișcare în camera familiei.”

„Geamuri sparte în living.”

Parker se legănă.

Asta nu se întâmpla. Avusese grijă de casa familiei lor în fiecare zi de la moartea părinților. O îngrijise astfel încât, după ce Austin absolvise liceul, să o vândă și să poată începe toți o nouă viață.

În urmă cu două zile, asta era tot ce-și dorise.

O viață nouă. Una fără responsabilitatea de a-și crește fratele și sora și de a se ocupa de toate facturile pe care părinții lor le lăsaseră în urmă, cu banii obținuți în urma morții lor.

O viață în care se putea întoarce la școală, în loc să tot meargă la locul de muncă fără viitor pe care-l acceptase doar ca să respecte programul școlar și să poată fi alături de Mallory și de Austin.

O viață nouă, în care putea să încerce chiar să iasă din nou la întâlniri.

Doar că acum nimic din toate astea nu mai conta. Parker se uită la telefon, în timp ce bănuia că casa lor explodase. La un moment dat, sistemul de alarmă cedă și nu-i mai trimise mesaje.

- Aia e casa aflată mai sus de noi! exclamă Austin, arătând spre televizor.

Parker își ridică privirea în timp ce prietena ei, Jennifer, își puse brațul în jurul ei.

Casa apărea pe ecran. Era cuprinsă complet de flăcări. Pilotul elicopterului de știri spuse că focul era prea dens ca să se poată ajunge în partea cealaltă. De asemenea, spuse că mai multe clădiri din zonă erau distruse complet.

Parker se uită la telefon și la alertele trimise de sistemul de acasă, sistem care amuțise.

Se gândi la mama ei, stând pe veranda casei, făcându-le cu mâna să vină la cină. Se gândi la tatăl ei, care săpa o groapă pentru încă un copac pe care voia să-l planteze.

Totul era pierdut...

Refuză să creadă că era adevărat, iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Crezi că mai e acolo? întrebă Mallory.

Parker nu putu spune da, dar nu avea să spună nu.

Deja totul se terminase într-un fel sau altul.

Incendiul avansase așa de repede, încât fie aveau o casă la care să se întoarcă, fie nu.

- Nu pot să stau pur și simplu, zise Sam când se ridică. Mă duc să văd dacă mai e casa acolo.

- Canionul e închis, îi spuse soția lui.

- O să mă duc cu jeepul până în albia râului, apoi o să merg pe jos până acolo.

Austin se ridică.

- Vin cu tine.

Sam se opri lângă Parker și îi puse mâna pe umăr.

- Nu o să te las să te duci la culcare fără să știi, spuse el.

Lacrimile îi curseră pe obraji. Casa era tot ce le rămăsese de la părinții lor. O rană mare, care nu se vindecase după moartea lor, tocmai fusese redeschisă cu violență și sângera.

Ea încuviință.

Mallory stătea ghemuită pe canapea, cu doi dintre cei patru căței chihuahua în poală. Ceilalți doi erau ghemuiți lângă Scout, pe jos.

- Haide, ajută-mă cu cina! spuse Jennifer.

Se duseră în bucătărie, iar Jennifer îi dădu o bere.

- Ești bine?

Parker clătină din cap.

- Sunt vraiste.

- O să fie bine, orice s-ar întâmpla.

- Dacă nu mai e?

- Ai asigurare.

- Și ce să fac, să reconstruiesc? Gândul îi provoca greață. Și până atunci unde stăm?

- Puteți să stați aici.

Mda, sigur... Sam și Jennifer aveau doi copii, patru câini și două pisici. Nu aveau cum să stea acolo.

- Mamă, Samson nu mă lasă să mă joc!

Fiica de 11 ani a lui Jennifer alergă în bucătărie ca să-și pârască fratele.

- Mă întorc imediat.

În timp ce Jennifer se duse să se ocupe de copii, Parker se uită pe fereastra din bucătărie. Soarele apusese și încă vedea în depărtare strălucirea focului.

„Respiră...”

„Doar respiră...”

Peste treizeci de minute, îi sună telefonul și numele lui Austin apăru pe ecran.

Mâinile îi tremurau.

- Spune-mi! zise ea în timp ce-și ținu respirația.

- Am mâna pe casă. E încă aici!

Pieptul îi tremura de la forța lacrimilor care înlocuiseră îngrijorarea.

- E dezastru, Parker! Hambarele nu mai sunt, dar casa e în continuare aici.

- Oh, Dumnezeu!

Acel zâmbet care-i apăru pe buze pentru prima oară în două zile îi anunță pe cei din cameră, care erau cu ochii pe ea, că totul era în regulă.

Un dezastru.

Era mai mult decât își imaginase.

Chiar și în timp ce stătea în mijlocul proprietății ei incendiate, cu stejarii vechi de 300 de ani arși, mica livadă a mamei ei arsă, hambarele arse, gardul de lemn aflat la numai trei metri de casa lor ars, chiar și atunci Parker se considera norocoasă.

Nu trebuia decât să se uite la casa de mai sus, cea unde vecinul nu-și curăța tufișurile în fiecare an - casa aceea era redusă la un lemn care fumega.

„Nu mai e.”

În cartier era liniște. Nici măcar sunetul clopoțelilor de vânt nu umplea aerul.

Reuși să se strecoare înapoi în canion, conducând prin albia râului pe care autoritățile nu o monitorizau.

Aveau un generator și mâncare. Iar acum, când știa că aveau o casă, Parker voia să rămână. Și, din fericire, Sushi se ascunsese undeva în casă și nu fusese afectată de incendiu.

Sam urcă pe deal ca să ajungă în locul unde Parker se dusesse ca să analizeze pagubele. Pământul era negru și cald sub picioare. Când ajunsese lângă ea, își înfășură brațul în jurul umerilor ei.

- Am lipit furtunurile stropitoarelor care erau topite.

Ajunseseră devreme și găsiseră două furtunuri din care țâșnea apă peste tot. Deși curentul era oprit, apa care curgea spre casă nu era oprită. Iar focul topise țevile de PVC care ieșeau din pământ.

- Mulțumesc.

- Vă întoarceți la noi acasă?

Parker clătină din cap.

- Nu, putem să stăm aici, dar îți mulțumesc.

Părăsirea canionului însemna că trebuia să folosească aceleași tactici ca să se întoarcă. Deși aprecia favoarea, nu voia să tot ceară ajutor.

- O să mă întorc după mașini imediat ce o să se deschidă drumurile.

Sam privi dealurile.

- Arată ca un peisaj lunar.

Ea se întoarse spre pădurea înnegrită din spatele lor.

- Nu știam că astea erau aici.

Erau trei întinderi de pământ, ascunse de tufișuri crescute pe parcursul a 50 de ani, acum expuse, dar acoperite doar de bețe arse, în locul unde cândva se aflaseră plante și copaci.

- Arată diferit, asta e clar.

- Și senzația e diferită.

În acea noapte, când stătea pe verandă, dealul ce se ridica deasupra casei și în canion era o strălucire pestriță de foc care ardea rădăcini adânci în pământ, fiind întărită și de cea mai mică rafală de vânt.

Focul încă ardea într-o parte izolată a canionului, iar din când în când explozia unui rezervor de propan îi lua prin surprindere, dar în cea mai mare parte a timpului era liniște.

Nu se auzeau coioți.

Nu se auzeau șerpi cu clopoței.

Nimic.

Funinginea și cenușa îi acopereau gâtul și pielea când Parker se îndreptă spre ce mai rămăsese din hambarele proprietății. Trei găini și Bennie reușiseră să scape de flăcări și se întorseseră. Ceilalți nu fuseseră așa de norocoși.

- Am poze în care se vede cum arăta înainte de incendiu, îi spuse ea lui Andrew, agentul de asigurări. La un moment dat, acolo stăteau trei cai, două capre și ele.

Arată spre găinile care rămăseseră.

Ultimele trei săptămâni fuseseră învăluite în ceață.

Canionul se deschisese după patru zile. În tot acest timp, aproape toți pompierii, oficialii din district, din oraș și de la Departamentul de Silvicultură trecuseră pe proprietatea ei. La un moment dat, aduseseră chiar un lanț viu. Adică deținuți meniți să traseze o linie între solul întunecat și cel deschis la culoare, unde focul fusese stins, ca linie de izolare. Parker crezuse că pompierii glumeau când îi spusese asta.

Ea privi în timp ce bărbații în costume portocalii se așezară într-o linie dreaptă și mărșăluiră pe alee și în jurul casei, ca și cum erau alt echipaj.

- Sunt deținuți, îi spuse pompierul al cărui nume nu-l știa.

- Foști deținuți? presupuse ea.

- Nu, sunt deținuți acum. Aleși pentru bună purtare.

După ce află acea informație, Parker se duse în grabă în casă, ca să acopere colecția de arme a tatălui ei, pe care o aruncase pe jos după ce se întorseseră, și închise ușile.

Nici într-o mie de ani nu s-ar fi gândit că pe proprietatea familiei ei aveau să se afle infractori, fie ei ieșiți pentru bună purtare sau nu.

Nu se întâmplă nimic neașteptat, iar deținuții își făcură treaba și plecară.

Acum Parker stătea în mijlocul a ceea ce lăsase focul în urmă.

- Pozele ajută, dar pot să-mi fac o idee legată de ce a fost aici.

Ieșiră din hambarul mic, trecură de grajd și de gardul ars.

- Undeva, în tot haosul ăsta, cineva a intrat pe poarta proprietății. Bănuiala mea e că a căzut curentul, iar departamentul de pompieri a trebuit s-o deschidă cu forța. Iar gardul din lemn nu a supraviețuit incendiului sau camioanelor, zise ea.

Andrew îi zâmbi în timp ce își nota. Accentul lui era din Vestul Mijlociu.

- Și casa?

- Incendiul a ajuns în spate, a distrus câțiva copaci, gardul, dar nu a părut să distrugă prea mult.

- Casa miroase a fum?

- Totul miroase a fum, îi spuse ea.

- O să chemăm un curățător profesionist să se ocupe de ventilație.

Parker îl conduse în jurul piscinei sau mai degrabă a lacului negru care fusese odată o piscină.

- Cred că va trebui s-o secăm, îi zise ea.

Prețurile apei pe timpul verii avea să facă treaba foarte piperată.

Bărbatul arătă spre casa de oaspeți.

- Ceva pagube acolo?

Parker clătină din cap.

- Echipajul care a fost aici în ziua incendiului s-a întors și mi-a spus că acoperișul a luat foc, iar când au văzut steagurile fluturând, și-au îndreptat furtunurile spre ele. Inițial, au crezut că nu era o prioritate, dar steagurile le-au dat de gândit.

- Asta da binecuvântare! îi zise Andrew.

- Da. Va trebui s-o închiriez după ce se termină totul, zise ea.

Andrew își băgă pixul în buzunarul cămășii și zâmbi.

- O să fii acoperită, domnișoară Sinclair. Polița de asigurare acoperă clădirile exterioare și peisagistica, dar cred că o să fie în regulă. O să iau niște măsuri și o să fac poze în următoarele ore.

Ei nu i se părea distractiv să se plimbe prin cenușă.

- Mulțumesc, îi spuse Parker.

Bărbatul zâmbi.

- Cu plăcere.

Parker își ridică privirea spre deal, iar zâmbetul îi dispăru.

- Ce poate face compania de asigurări ca să împiedice dealul ăla să-mi alunece în curte?

După incendii, aveau loc inundații. California trebuia doar să vină cu ploaia.

- Nimic, zise el serios.

- Cum rămâne cu barierele alea din ciment de pe marginea autostrăzii?

Nu-și amintea cum se numeau.

- Parapete?

- Așa, da. Sau spray-ul ăla verde, care face vegetația să crească și fixează solul? Ceva? Orice?

- Asigurarea nu acoperă prevenirea.

Inima lui Parker se opri.

- E stupid! Toate astea vor fi o problemă mult mai mare după ce o să înceapă să plouă, îi spuse ea.

Bărbatul se opri și o fixă cu privirea.

- Poți să mă suni după ce se întâmplă asta. Tot ce o să se întâmple din cauza incendiului o să fie acoperit.

- Ești sigur?

Bărbatul își băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

- Da.

- Poți să-mi faci o favoare? îl întrebă.

- Ce anume?

- Înainte să pleci, poți să-mi spui dacă asigurarea pe care o am pentru casă e destul de mare? Părinții mei au stabilit polița, iar eu nu am analizat-o. Pufni. Nu înseamnă că aș ști la ce să mă uit. Dar vreau să fiu sigură că, dacă totul ar fi ars din temelii, asigurarea ar fi îndeajuns să reconstruim.

Andrew zâmbi și încuviință.

- Bineînțeles. O să verific asigurarea și prețul de construit în zonă și o să-ți spun.

Ea dădu mâna cu el.

- Mulțumesc.

Parker se opri și se uită spre munte.

Zâmbetul îi dispăru și simți un fior rece pe șira spinării.

- O să fii bine, îi spuse Andrew.

Însă Parker nu era la fel de încrezătoare.

capitolul 3

Colin stătea pe vârful rămășițelor arse a ce era teoretic Angeles National Forest, dar era, de fapt, curtea cuiva. A mai multor oameni.

Grace stătea lângă el, cu mâna ridicată la ochi, ca să vadă mai bine în timp ce cerceta peisajul.

- Ce crezi? își întrebă el sora mai mică.

- E rău.

- Dincolo de asta?

- Cred că o să fii extrem de ocupat, iar eu o să fiu fericită că lucrez la departamentul de dezvoltare a orașului și nu trebuie să strâng mizeria asta.

Colin zâmbi, în ciuda spaimei pe care o simțea. Sora lui era inginer în Santa Clarita, iar el obținuse de curând o poziție de supervizor la Departamentul de Lucrări Publice din Los Angeles.

Bărbatul scoase o hartă și o întinse pe capota camionetei.

- Există două locuri în care cade cea mai mare parte a apei de pe dealuri. Arată spre cel mai mare. Albia de aici e destul de mare ca să facă față. Sunt câteva locuri care cel mai probabil vor tăia accesul către câteva case.

- Cum rămâne cu pagubele?

- Curți, proprietăți, eroziune. Dar nu putem face nimic ca să încetinim asta. Arată spre Creek Canyon. Asta este punctul problematic.

Grace arată spre zona roșie de pe hartă.

- Zona incendiată? întrebă ea.

- Da.

Ea trase adânc aer în piept.

- Cât de îngust e canionul ăsta?

- Încă nu am fost la fața locului.

- De ce?

- E proprietate privată.

Ea arată spre linia verde.

- Asta e pădurea, nu?

El arată o proprietate de pe hartă.

- Pădurea care ajunge în spatele casei cuiva.

- Se pare că ai ceva spațiu cu care să lucrezi.

El clătină din cap.

- Nu destul.

La 1,60 metri, sora lui era o forță a naturii când era încolțită, însă în același timp era incredibil de bună și de optimistă.

- Care sunt șansele ca Departamentul de Silvicultură să lucreze cu tine?

- Când a funcționat asta?

- Poate când Noe a construit arca.

Amândoi chicotiră.

- Ai ceva de lucru! Nu te invidiez.

Colin se uită în sus, la cenușa care cădea de pe dealuri.

- Sper doar că proprietarul casei o să coopereze.

Avea nevoie ca proiectul să meargă fără probleme. Mentorul lui se pensionase cu un an în urmă și îl recomandase pe Colin să-i ia locul. La 33 de ani, era cel mai tânăr șef din departament, iar bărbatul căruia Colin îi dădea raportul îi spusese acestuia că nu-l considera destul de experimentat pentru post. Deși trecuse perioada de probă, Ed se asigura că tânărul știa clar cine era șeful.

- Dacă nu o să o facă, casele din josul apei nu au nici o șansă.

Da, știa asta.

- Poate că o să avem încă o iarnă uscată.

- Putem doar să sperăm asta, zise el, deși sudul Californiei chiar avea nevoie de ploaie, însă acesta era ultimul lucru de care avea nevoie Creek Canyon.

- Ce prostie! se plânse Austin, în timp ce-și trecu mâna prin păr.

- Care parte? Parker se întinse spre piscină cu furtunul de aspirare.

- Partea în care sunt aici înainte de 9.00 dimineața și fac asta.

Lucrul la care se referea era rutina lor de sâmbătă. Numai că, după incendiu, ce făceau o dată pe săptămână acum făceau la fiecare două zile. Parker se încruntă, privind stratul de funingine de pe fundul piscinei. După ce primise banii de la compania de asigurări, drenase piscina și spălase urmele cu acid. O lună mai târziu, din cauza vântului Santa Ana, părea că nici nu o atinseseră.

- Ai prefera să vii aici mai târziu, când e foarte cald?

Fratele ei încuviință și îi aruncă un zâmbet plin de speranță.

- Da.

Ea îndreptă plasa de curățat piscina spre el.

- Ba nu.

- Angajează un băiat care să se ocupe de piscină!

- După ce vă întoarceți amândoi la școală, zise ea. Până atunci, noi ne ocupăm de piscină.

Austin luă plasa și o puse în piscină.

- Suntem și grădinarul, și menajera, și instalatorul și...

- Am înțeles, Austin.

Și chiar înțelegea. Munca lor se triplase. Interiorul casei nu era niciodată curat. Scout tot intra și ieșea, proprietatea era acoperită de cenușă, iar la fiecare rafală de vânt venea mizerie dinspre deal. Îi era imposibil să țină pasul.

Pagubele suferite de sistemul de aspersoare fuseseră incredibil de mari. Din cauza tuturor camioanelor care

trecuseră pe proprietate și a focului care topise țevile din zonă, Parker devenise expertă în folosirea țevilor de PVC și a lipiciului Red Hot Blue Glue.

Stătuse cu sora și cu fratele ei și hotărâseră care era cel mai bun mod de a cheltui banii de pe asigurare. Deși nu suportau să vadă hambarele distruse, nici unul nu voia să le reconstruiască. Mai ales când nu aveau intenția sau abilitatea de a cumpăra un cal pe care să-l adăpostească în ele. Când Andrew semnase cecurile, Parker locuise în mijlocul dezastrului destul de mult ca să își dea seama că aveau nevoie de ajutor din exterior. Cel puțin după ce se întorceau toți la școală. Austin în ultimul an de liceu, Mallory în al treilea an de colegiu, iar Parker ca asistentă chiar la școala elementară la care merseseră toți.

- Am pus un anunț ca să închiriem casa de oaspeți. Banii în plus vor ajuta la plata acestui gen de ajutor.

Fratele ei se încruntă.

- Nu suport gândul că vor veni străini aici.

Ea arată spre piscină.

- Mai mult decât îți displace să petreci trei ore curățând piscina de fiecare dată când bate vântul?

Băiatul târî plasa plină cu frunze căzute din copacii care nu arsese și bombăni ceva ce sora lui nu auzi.

- Așa mă gândeam și eu.

- Ar fi trebuit să-mi găsesc un loc de muncă, așa cum a făcut Mallory. Și nu aș mai fi aici.

Parker mută pompa în piscină și vorbe tare ca să acopere zgomotul.

- Ai dreptate, ai munci. Nu te mai plânge și hai să terminăm înainte să fie prea cald ca să mai putem respira!

Momentul acesta veni la prânz. Cum Austin bombănea întruna, ea îl trimise înăuntru și luă niște foarfece lungi și o pereche de mănuși. Cald sau nu, încă era puțin verde în vârful celor câțiva copaci de la capătul proprietății și voia cu disperare să-i salveze.

Așa că, în timp ce fratele ei făcea duș și se uita la televizor în dormitor, Parker munci. Fiecare oră pe care o petrecea muncind era una în minus în care trebuia să plătească pe cineva s-o facă. Luă două tomberoane pentru deșeuri vegetale și începu să muncească.

Într-o oră, umplu două și le duse în afara porții automate, de unde gunoierii aveau să le ia luni. În fiecare săptămână, avea câte șase tomberoane. O sarcină neplăcută când trebuia să scape de peste treizeci de copaci morți, dintre care unii nu erau decât niște bețe negre, lipsite de viață. Cu șase tomberoane pe săptămână, avea nevoie de câțiva ani ca să scape de tot gunoiul.

La un moment dat, trebuia să angajeze pe cineva, însă în acel moment simțea nevoia să se miște. Să taie ramuri moarte, să curețe piscina, să repare aspersoare. Orice ca să se obosească și să poată dormi mai ușor noaptea.

- Scuză-mă, te rog!

Parker se întoarse spre o voce masculină și-și dădu la o parte părul care-i căzuse din coadă. Soarele îi intra în ochi și nu putea să-l vadă clar pe bărbatul care stătea de cealaltă parte a porții.

- Bună! îl salută ea.

- Locuiești aici?

Se gândi că era un vecin. După incendiu, veneau în mod constant ca să vadă cât de aproape ajunseseră flăcările de casele lor. Mulți se invitau înăuntru fără să bată. Asta până când Parker plătise pe cineva ca să repare poarta stricată și să-i oprească pe intruși.

- Sper că da, zise ea, fluturând foarfeca din mâini. Nu cred că aș face asta pentru bani.

Cu cât se apropia mai mult de poartă, cu atât distingea mai clar trăsăturile bărbatului. Era cu cel puțin opt centimetri mai înalt decât ea, ceea ce era destul de rar din moment ce ea avea 1,75 metri. Bărbatul avea umeri lați și brațe care nu păreau să fi lucrat toată ziua într-un

birou. Purta blugi. Erau peste 37 de grade Celsius, iar bărbatul purta blugi.

Și îi veneau destul de bine, observă ea.

Parker își ridică privirea din nou spre fața lui, ochii bărbatului fiind ascunși de o pereche de ochelari de soare. Părul lui șaten des nu era acoperit de o pălărie.

Ea se opri în fața lui, poarta proprietății fiind o separare clară. Trăsăturile i se mai relaxară.

- Hm... Soțul tău e aici?

În urmă cu trei ani, într-un bar sau când era în oraș cu prietenii ei, ar fi negat imediat prezența unui soț. Însă acum, în fața unui străin - chiar și unul atrăgător - aflat la poartă, nu avea să-l corecteze.

- Cine întreabă?

Zâmbetul bărbatului dispăru. Apoi își scoase repede ochelarii de soare.

- Îmi pare rău. Numele meu e Colin Hudson. Prietenii îmi spun Colin.

- Cu ce pot să te ajut, *domnule Hudson*?

Nu avea să-i spună pe numele mic.

- Lucrez la Departamentul de Lucrări Publice și aș vrea să mă lași să verific apa care-ți străbate proprietatea.

Băgă mâna în buzunar și scoase portofelul. Scoase o carte de vizită pe care i-o dădu printre barele porții de fier.

Parker se apropie destul cât s-o ia, dar apoi se retrase.

Bărbatul își băgă imediat mâinile în buzunare și făcu un pas în spate.

Cartea de vizită părea să confirme ce spusese. Dar Parker își aminti că oricine avea un calculator putea să-și facă o carte de vizită.

- Departamentul tău lucrează sâmbăta, *domnule Hudson*?

- Întotdeauna.

Ea se uită dincolo de poartă și nu văzu nici o mașină.

- Ai venit pe jos?

Domnul Hudson se uită peste umăr și arată în josul străzii.

- Am o mașină a companiei. Am parcat după colț.

- Aha.

Voia să-l creadă. Ochii lui de culoarea caramelului păreau blânzi.

- Până și Ted Bundy era chipeș, spuse ea destul de tare cât s-o audă.

Parker își ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea cu gura deschisă.

- E prima oară când aud asta.

- Îmi pare rău!

„Ba nu!“

- Așa se întâmplă dacă sunt o femeie singură pe o proprietate mare, iar un străin vrea să intre. Lăsând la o parte cartea de vizită, ai putea fi oricine.

Bărbatul ridică mâinile în aer.

- Foarte înțelept. Sper că sora mea o să facă la fel. Voiam doar să analizez canionul înainte de întâlnirea de luni, dar pot să aștept.

Ea mai relaxă strânsoarea foarfecei.

- Ce întâlnire?

- Oficialii orașului și ai districtului se întâlnesc ca să discute despre problemele legate de inundații după incendiu. Punem la cale un plan ca să preservăm proprietatea în timpul iernii. M-ar ajuta dacă aș putea să arunc o privire.

- Pentru prevenirea alunecărilor de teren?

- Controlarea lor, o corectă el.

Ea se foi.

- Puteți să faceți asta?

- E o parte importantă a muncii noastre. Bărbatul zâmbi și se uită peste umărul ei. Pot să aștept. Nu vreau să te simți nelalocul tău.

Parker se uită și ea spre casă.

- Uite cum facem. Du-te să iei mașina companiei, eu mă duc să iau o furcă de șerpi și o să-ți arăt pârâul.

Bărbatul o fixă cu privirea, aruncându-i o întrebare nerostită.

- E vară. Sunt șerpi cu clopoței, explică ea.

- Ești sigură?

Da, era sigură.

- O să deschid poarta, poți să parchezi înăuntru.

- Mulțumesc.

Bărbatul se întoarce, iar Parker se grăbi pe alee, traversă podețul și se duse în casă.

În clipa în care intră pe ușă, Scout sări în picioare. Parker își luă „furca pentru șerpi”, o verifică pentru a se asigura că era încărcată și ieși pe ușă. Scout veni lângă ea.

Cu pușca pe umăr, se duse în celălalt capăt al proprietății și folosi telecomanda ca să deschidă poarta pentru domnul Hudson.

Camioneta albă a Departamentului de Lucrări Publice avea o bară luminoasă sus și multe stickere pe ușă.

Dacă Colin Hudson era un Ted Bundy aspirant, făcuse ceva eforturi ca să ascundă asta.

Bărbatul coborî din mașină și-și lăsă ochelarii de soare destul de jos ca să se uite peste ramă.

- Pot să mă întorc mai târziu, zise el, uitându-se la armă.

Scout alerga în jurul lui, cerând atenție.

- E pentru șerpi, domnule Hudson. Ești șarpe?

- Iubita mea din liceu a spus că sunt.

Parker încercă să nu zâmbească, însă zâmbetul de pe fața lui îi dădu de înțeles că eșuase.

- În fiecare an omorâm cinci sau șase șerpi cu clopoței. E necesar când stai așa de aproape de mama-natură.

- Îi împuști?

- De obicei, folosesc o lopată, dar e mai greu cu toate pietrele.

Apa era plină de pietre.

- Folosești o lopată?

- Dacă îmi spui că ești unul dintre oamenii ăia care salvează șerpii, va trebui să-ți cer să pleci.

Bărbatul clătină din cap, amuzat.

- Nu. Urăsc șerpii. Împușcă-i! Distrează-te!

Bărbatul o tachina.

Parker strigă câinele, se întoarce și plecă, sigură că domnul Hudson o va urma.

- Poți să vezi linia incendiului, zise ea.

- Aceea e casa ta?

- Da.

Din mijlocul podețului, se aflau la 450 de metri de aleea ce ducea spre casă.

- Incendiul pare să fi ajuns aproape.

- A distrus gardul aflat la 20 de metri spre est.

- Ai fost aici?

Ea clipi, imaginându-și flăcările, simțindu-le căldura și mirosul.

- Da.

Bărbatul tăcu o clipă. Când Parker își ridică privirea, ochii lui blânzi îi căutau pe ai ei.

- Casa nu pare să fie în pericol din cauza alunecărilor de teren.

Parker alungă amintirile flăcărilor.

- Nu-mi fac griji că locuința mea o să fie luată de ape. Ci din cauza pagubelor aduse proprietății, a imposibilității de a intra și de a ieși.

Arată spre canale.

- Am văzut canalele astea umplându-se. E mult de muncă pentru a fi golite. Parcăm o mașină în partea asta a apei și folosim podețul, dar e complicat să facem asta pe perioade lungi.

Bărbatul își înclină capul într-o parte și o fixă cu privirea.

- De când locuiești aici?

Parker deschise gura și îl văzu pe Austin conducând pe alee. Își lăasă geamul în jos, iar domnul Hudson se dădu într-o parte.

- Unde te duci? întrebă ea.

- Acasă la Will.

- Când te întorci?

Austin se uită la bărbatul de lângă ea.

- Nu știu. Cine e?

Parker nu se sinchisi să-i spună numele, fiindcă oricum Austin nu avea să-l rețină.

- E de la Departamentul orașului...

- Districtului, o corectă el.

- A venit să verifice apa.

Fratele ei încuviință.

- Super. Își mută privirea spre a ei. Nu am văzut nici măcar un șarpe după incendiu.

Parker își mută arma în cealaltă mână.

- Asta nu înseamnă că nu sunt acolo.

- Cum zici tu.

Băiatul începu să ridice geamul.

- Sună-mă dacă o să rămâi peste noapte!

- Bine.

- Dacă bei, rămâi acolo și sună-mă!

Austin își dădu ochii peste cap.

- Da, mamă.

Ea râse. Austin nu bea prea des, iar când o făcea, îi spunea. Tribunalul i-ar fi luat probabil custodia într-o fracțiune de secundă dacă Austin ar fi început să aibă probleme. Nimeni nu voia asta. Mai ales când în scurt timp puștiul avea să împlinească 18 ani.

Ea se dădu din calea mașinii când fratele ei înaintă.

- Nu e fiul tău, nu?

Întrebarea lui o puse pe gânduri.

- Știu că probabil arăt ca naiba, dar nu cred că par destul de în vârstă ca să fiu mama lui.

- Ți-a spus mamă.

Fu rândul ei să-și dea ochii peste cap.

- Sunt sora mai mare.

- Deci e casa părinților voștri?

Bărbatul păru ușurat să afle asta, ca și cum scăpase de o povară.

- A fost. Părinții noștri au murit acum doi ani. Par puțin paranoică - zise și ridică arma ca și cum pe țeavă scria „paranoică” - pentru că sunt responsabilă de el și de sora mea. Nu voia să spună mai multe despre asta. Acum povestește-mi despre apă! Ce puteți face ca să controlați alunecările de teren?

capitolul 4

Annie Oakley¹.

Nemachiată.

Cenușă întinsă în cel puțin trei locuri de pe față.

Părul șaten-deschis ieșea din coadă și o armă îi atârna de umăr.

Colin o urmă de-a lungul albiei secate și dincolo de porțiunea îngrădită a proprietății.

Annie era înaltă.

Avea picioare lungi și pantaloni foarte scurți.

Bărbatul își mută privirea.

- Îmi pare rău, dar nu ți-am reținut numele, spuse el, distrăgându-și atenția.

- Parker.

Care era numele ei mic?

- Parker Sinclair, îi spuse ea, ca și cum știa că avea s-o întrebe dacă era numele de familie.

¹ Annie Oakley (1860-1926) a fost una dintre primele femei trăgător de elită din SUA - cu abilități de vânatoare dezvoltate în copilărie pentru a-și întreține familia -, devenită celebră mai ales după ce a jucat în *Buffalo Bill's Wild Wes Show*. (n.red.)

Arma i se mută de pe umăr în mână când sări în albia apei și începu să înainteze. Avea o frumusețe vizibilă, deși în clipa aceea era destul de răvășită.

- De când locuiești aici?

- De când îmi amintesc, cu excepția celor câțiva ani de colegiu.

Ea urcă o stâncă și continuă să înainteze pe drumul ars, distrus de incendiu.

- Părinții mei s-au mutat aici când aveam doi ani.

Bărbatul încerca să-i ghicească vârsta, dar nu reușea.

- Înțeleg de ce. E superb.

Ea pufni.

- Era.

Colin se uită la dealul înnegrit și la funingine.

- E un loc liniștit.

Parker se uită peste umăr. Nu-l privi și nu spuse nimic.

Bărbatul mai degrabă simțea decât vedea povara proprietății pe umerii ei. Nu-și imagina cum reușea cineva să nu-și piardă controlul după ce-și pierdea părinții. Cu toate astea, ea se plimba, sărea de pe stânci și mânuia arma ca și cum era o parte din ea. Parker Sinclair era cea mai neobișnuită fată din California pe care o întâl-nise vreodată.

Peste câțiva metri, ea se opri.

- Aici se termină proprietatea noastră.

Colin se uită în urmă, confuz.

- Gardul e acolo.

- Da. Ei bine, tata a cumpărat terenul ăsta în urmă cu mulți ani și nu l-a exploatat. Nu-i plăceau vecinii. În fața lor se afla un bazin imens cu moloz, care arăta ca și cum fusese construit în urmă cu 40 de ani. Pe zid e o placă pe care scrie că a fost un proiect din anii '70. Bănuiesc că era un mod de a încetini apa când cartierul era în dezvoltare. La un moment dat, erau podgorii în susul și în josul străzii.

Colin trecu de ea, ducându-se la placa aceea. Doar că acum era prea arsă ca să se poată citi ceva pe ea. Se uită în sus, spre deal, la deschiderea canionului. Da, inginerii din anii '70 ar fi vrut ceva care să încetinească forța apei ca să salveze casele din aval.

- Departamentul de Silvicultură deține proprietatea dincolo de acest punct? Întrebă el, știind deja răspunsul. Ea încuviință.

- Părinții îmi tot povesteau despre primul an când au locuit aici. Oamenii conduceau pe proprietate, în susul râului, și campau.

Colin văzu că ea miși ochii când își ridică privirea spre canion.

- Campau. Adică făceau focuri de tabără și își puneau corturile. Mama mi-a spus că tata a îngrădit proprietatea într-un singur weekend, după ce și-a dat seama că oamenii aveau impresia că puteau trece pe aici ca să ajungă la pădure.

- Îmi imaginez că e o situație dificilă.

Niciodată nu locuise pe o proprietate așa de mare și nici nu știa cum s-ar fi simțit dacă ar fi făcut-o. Însă expresia lui Parker îi spunea că ea înțelegea amploarea situației.

- După incendiu, vecinii și curioșii s-au simțit liberi să vină până la pârâu ori să intre pe poarta deschisă, ca și cum asta nu e o proprietate privată. Înțeleg exact de ce tata a pus gard.

Ea sări pe o piatră și continuă să înainteze dincolo de clădire. Se opri doar când ajunseră în centrul pârâului sec și înconjurat de dealuri abrupte.

Colin se întoarse și privi în urmă. În timp ce mergeau pe terenul pădurii, știu că districtul și orașul nu puteau face nimic. Jurisdicția lor se termina la limita proprietății lui Parker. Chiar și atunci, aveau nevoie de cooperarea ei pentru a face ceva.

- Cu atâta intimitate în jur, și pe mine m-ar deranja intrușii pe proprietate.

Își imaginează echipa lui cu tot cu echipament invadând spațiul acestei femei înarmate. Greutatea privirii ei îi atrase atenția înainte să se întoarcă să o privească.

- De ce anume e nevoie ca să ținem toate astea la distanță?

- De multe lucruri.

- Am senzația că asta e o subestimare.

El îi observă tremurul.

- E posibil să avem încă o iarnă secetoasă.

Trecuseră mai bine de șapte ani de când nu plouase suficient în sudul Californiei.

- Vrei să punem pariu?

Nu exista nici urmă de umor pe fața ei.

El clătină din cap.

- Nu.

Domnișoara Sinclair expiră lung, iar Colin vru s-o ia în brațe și să-i spună că totul avea să fie bine. Deși nu era sigur de asta.

Dopul ieși cu zgomot din sticlă.

Mallory apăru de după colț și-și aruncă geanta pe insula din bucătărie și rucsacul cu lucruri pe jos.

- Unde te duci? Întrebă Parker.

- Ți-am spus deja. Părinții Triciei ne lasă să folosim casa de pe plajă.

Parker își turnă un pahar generos de vin.

- Ah, da! Am uitat.

Sora ei o privi încruntată.

- E sâmbătă, ar trebui să ieși.

Energia de care ar fi nevoie ca să se machieze părea epuizantă.

- Poate weekendul viitor.

- Spui asta în fiecare weekend.

Parker își ridică paharul la buze.

- Sunt bine. Du-te, distrează-te!

- Hai cu mine!

Ea își puse paharul jos.

- Și cine o să-l hrănească pe Scout de dimineață?

Simpla pomenire a numelui îl făcu pe câinele lor să-și ridice botul de pe labe ca să le privească.

- Austin poate să facă asta.

- Austin e cu prietenii lui. Deja m-a sunat să-mi spună că o să rămână peste noapte. Mallory deschise gura ca s-o contrazică, însă Parker o întrerupse: Sunt epuizată. Îți apreciez oferta.

Deși la o petrecere cu prietenii surorii ei ar fi părut mai degrabă babysitter, nu o femeie cu o seară liberă.

- Mă simt prost.

- Nu ai de ce. O să-mi pun niște pui pe grătar, o să fac o salată și o să mă bag în pat.

- Muncești prea mult. De ce nu folosim banii de asigurare ca să angajăm niște oameni să mai preia din sarcini?

- Am vorbit deja despre asta. Trebuie să economisim cât putem ca să reparăm locul după ce trece iarna.

Mallory își deschise geanta și își scoase cheile de la mașină.

- Nu știu de ce-ți faci griji. Nu a mai avut loc o scurgere a pâraului de ani întregi.

- Dacă trece iarna și nu o să se întâmple nimic, cu atât mai bine.

- Atunci o să angajezi ajutor? întrebă ea.

- Da.

Mallory își puse geanta pe umăr și o flutură.

- O să mă întorc duminică seară.

Parker ignoră gelozia care i se strecurase pe șira spinării.

- Distrează-te!

De pe veranda scumpă a livingului, privi farurile mașinii surorii ei, care înainta pe alee. Mașina se opri

la poartă, iar alarma răsună în casă prin difuzoare: „Se deschide poarta spre șosea”.

Scout veni lângă ea și se așează.

- Suntem doar noi doi, îi spuse ea câinelui.

Scout o privi ca și cum înțelese și se întinse pe podea.

După ce înclină unul dintre scaunele de exterior și îl curăță de cenușă, Parker se așează pentru prima oară în ultimele ore.

Soarele începea să apună, iar temperatura scăzuse, în sfârșit, sub 30 de grade Celsius.

Dealurile pe care le privise toată viața se înălțau într-o tăcere întunecată. Se strădui să audă animalele sălbatice.

Nimic.

Nu auzi decât bătaia propriei inimi în cap. Niciodată nu crezuse că avea să aștepte cu nerăbdare să audă urletul coioșilor sau învălmășeala iepurilor care distrugeau gazonul.

În timp ce bea vin, își aminti conversația cu Colin Hudson.

Îi spusese de întâlnirea ce urma să aibă loc între șefii departamentelor, care aveau să hotărască dacă orașul și districtul puteau face ceva în perioada limitată pe care o aveau înainte de începerea sezonului ploios. Apoi, evident, cineva trebuia să găsească bani ca să finanțeze proiectul. Colin îi spusese clar că nu avea de-a face cu asta. Sarcina lui era să administreze o echipă care să pună în practică planul creat de ingineri.

Când Parker îl întrebase la ce fel de plan se referea, Colin fusese vag.

- Structuri de acumulare.

- Ce înseamnă asta?

- Bazine.

- Ca un șanț?

- Mai degrabă ca un lac gol.

Doar că spațiul spre care arătase nu semăna deloc cu un lac. Nu era adânc, era plin de pietre și trecea fix prin proprietatea ei.

Înainte să plece, el dădu mâna cu ea și îi spusese că șefii lui aveau să o contacteze după ce aveau să întocmească un plan.

- Și dacă decid că nu pot face nimic? îl întrebăse.

- Atunci o să vin să-ți spun.

Asigurarea lui o calmase - sau poate că el avu efectul ăsta. Oricum, era liniștitor să audă pe altcineva vorbind despre prevenirea unei probleme înainte să se întâmple. Asta după ce săptămâni întregi simțise că era singura care se gândea la posibilele scenarii pentru iarnă. Apoi bărbatul acela chipeș și înalt venise, îi confirmase temerile și, în același timp, oferise soluții. Se simțea bine să știe că nu era nebună.

Era și mai bine că persoana care-i spunea asta nu era cu 30 de ani mai mare decât ea și cu aere de superioritate. Se întâlnise cu o mulțime de astfel de oameni de când îi muriseră părinții. „Nu înțelegi. Nu ești destul de mare ca să înțelegi. Nu-ți face griji! O să ne ocupăm noi de asta.” Cu toate astea, nimeni nu venise să se ocupe de nimic.

O speria gândul că nimic nu avea să se întâmple, iar acum părea că urma să se întâmple totuși ceva. Dacă ar fi avut cât de puțină energie, ar fi fost la primărie, la întâlnire, ca să-și susțină cartierul. În schimb, își folosea timpul tunzând copaci și săpând puțuri în jurul lor. Avea nevoie de o drujbă și de un tocător. Își putea convinge câțiva prieteni să vină, promițându-le un stagiou gratuit, pizza și bere.

Însă prietenii ei din colegiu erau de mult plecați. Parker renunțase la colegiu și se mutase înapoi acasă în ziua în care îi muriseră părinții. Prietenii pe care-i avea atunci veniseră la înmormântare, dar nu făcuseră parte

din viața pe care fusese nevoită s-o adopte ca să-și țină familia unită.

Atunci Parker îi întâlnise pe Jennifer și pe Sam, iar cercul ei de prieteni nu se mai concentrase la happy hour, ci mai mult la biberoane și culcarea până la ora 22.00.

Ea alungă amintirile legate de apartamentul din San Diego și din perioada când putea să analizeze fundul tipului chipeș și înalt în timp ce acesta se plimba prin curtea ei în loc să se concentreze la ce îi spunea.

Se trezi zâmbind. Colin chiar avea un fund frumos.

Parker căscă.

Clopoței de vânt începură să se legene în timp ce bătea briza.

Ultimele raze de soare se plimbară peste cer, lăsând dungi de un mov aprins pe orizont.

Era foarte liniștitor, exact cum spusese Colin.

Aproape prea liniște.

Până și Bennie și cele trei găini rămase, care nu mai aveau un adăpost, tăceau.

Vântul se întări rapid, lucru care ar fi făcut-o fericită în orice altă zi.

Parker clipi ca să țină la distanță praful din aer.

Își aminti apoi că era cenușă.

Trecuseră aproape două luni de la incendiu și încă simțea mirosul de tăciuni încinși.

Sau poate că memoria îi juca feste.

Oricum, vântul îi strica seara relaxantă.

Chemă câinele înăuntru și închise ușa glisantă în urma lor. Știind că avea nevoie de somn, dădu drumul la aerul condiționat și se rugă ca factura să nu fie atât de mare ca luna anterioară.

Își făcu o salată și apoi își termină vinul. După ce-și făcu un duș, căzu în pat la 20.30. Când îmbătrânise atât de mult încât i se închideau ochii înainte de ora 21.00?

Simți o greutate în gât.

„Viața mea nu ar trebui să fie așa.”

Gândul îi umezi ochii. În loc să se lase pradă lacrimilor, închise ochii și se întoarse într-o parte.

Adormi imediat și se trezi cu o tresărire.

Inima îi bătea cu putere, iar corpul îi era tensionat.

Visul despre incendiu îi zbură din minte când deschise ochii, fiind mângâiată de soarele tulbure al dimineții.

- A fost doar un vis, își spuse ea.

Clopoței de vânt se loveau unii de ceilalți, iar vântul urla ca un lup frustrat, separat de haita lui.

Cum nu voia să se trezească, se rostogoli într-o parte și simți nasul rece și umed al lui Scout lipit de braț.

- Ce faci aici? îl întrebă ea, ca și cum acesta i-ar fi putut răspunde.

Ah, da! Austin nu era acasă.

În mod normal, Scout dormea cu fratele ei. Câinele scânci.

Parker mormăi.

O altă rafală de vânt bătu, iar ea auzi ceva de pe verandă zgâriind într-o parte a casei.

Se dădu bătută.

Se dezveli, se dădu jos din pat și merse desculță în bucătărie și porni aparatul de cafea.

Își frecă umerii dureroși și se uită pe fereastra din față. Totul era maro. Aerul. Dealurile. Copacii. Vântul Santa Ana bătea cu putere. Ramurile copacilor morți erau presărate pe ce rămăsese din gazon. Cel puțin nu trebuia să le taie înainte să le arunce la gunoi.

Parker se întări cu o cană de cafea, apoi se duse să verifice piscina.

Era neagră. Suprafața era acoperită cu frunze. Pe fund erau cinci centimetri de funingine.

Îi venea să plângă.

capitolul 5

- Vine complet mobilată, inclusiv cu utilități.

Parker se plimbă prin casa de oaspeți cu două camere ce măsurau 84 de metri pătrați.

- E drăguță.

- Bunica mea a stat aici înainte să moară.

Femeia căreia îi arăta locul era cu numai doi ani mai mare decât ea. Singură. Fără copii. Păr roșcat până la umeri. Parker nu-și dădea seama dacă era natural sau vopsit la coafor.

- Sper că nu a murit aici.

Parker clătină din cap.

- Ah, nu! A avut un atac cerebral și a murit într-un centru de asistență socială.

Erin Fleming se roti înainte să intre în baie.

- Nu pot să ofer parcare în garaj, dar pot să-ți garantez că nimeni nu o să-ți spargă mașina cât e pe proprietate. O să poți folosi piscina, veranda, grătarul, orice vrei.

- Mi se pare că mi se potrivește.

Parker se foi. Următorul lucru pe care trebuia să-l spună speriașe orice posibil chiriaș căruia îi arătase spațiul.

- Îți place să te distrezi?

Erin își înclină capul într-o parte.

- Cum adică? Să dau petreceri?

- Să ai invitați.

- Sunt nouă în zonă. E greu să petreci când nu știi pe nimeni.

- Cum era în zona de unde ești? Tacoma? întrebă Parker și se uită la cererea de închiriere din mână.

- Sunt introvertită, îi spuse Erin.

Suna promițător.

- Nu-mi place să întreb asta, dar fratele meu e la liceu, iar tribunalul e strict în privința mediului la care e expus. Peste șase luni o să împlinească 18 ani.

Erin flutură din mână.

- Caut un loc liniștit unde să încep o viață nouă.

- Ah, da. În legătură cu asta... Ea se uită la spațiul liber din căsuța unde trebuia trecut locul de muncă de pe cerere. Cum ai de gând să plătești pentru spațiu?

Erin se duse la ușa din față și se uită afară.

- Poți să vezi pe cererea mea că am destule finanțe ca să plătesc chiria. O să semnez un contract de închiriere și o să-ți plătesc cu șase luni în avans. Dacă nu-mi găsesc un loc de muncă până în luna a cincea, o să te anunț și o să plec.

Parker făcu niște calcule în minte.

- Șase luni în avans?

- Dacă o să-mi închiriezi spațiul.

Suna prea bine ca să fie adevărat.

- Ai o singură referință personală și nu ai mai închiriat până acum.

- M-am mutat din casa părinților direct la colegiu, apoi am stat cu iubitul. Își mută privirea și continuă să vorbească: Numele meu nu a fost niciodată pe contract.

- Aplicația nu-mi dă prea multe lucruri pe care să mă bazez.

Din cercetările făcute de Parker pentru închirierea proprietății, Erin reprezenta un risc. Cel puțin pe hârtie. Însă instinctul ei îi spunea că femeia era în regulă.

- Piscina arată mereu așa? Întrebă Erin.

Parker se uită la stratul subțire de funingine la care nu ajunsese de dimineață și se încordă.

- E o muncă constantă de când a avut loc incendiul. Nu pot să-ți garantez că o să fie mereu utilizabilă până ce nu o să ne dea vântul o pauză.

- Pare să fi fost dificil.

- Puțin spus. Închirierea acestui spațiu o să ajute la angajarea unor ajutoare pentru genul ăsta de lucruri.

Erin zâmbi.

- Clar vreau locul ăsta. Sper că o să-mi iei în considerare cererea. Știu că nu sunt prea multe detalii acolo.

Nu am cazier și nu o să dau petreceri. Nici nu o să știți că sunt aici.

- Mă întreb dacă un deținut ar recunoaște că a fost la închisoare, rosti ea cu voce tare.

Erin chicoti.

- Probabil că nu.

Parker trecu pe lângă ea și ieși.

- Avem un depozit unde poți să-ți pui bunurile personale sau o parte din mobila de aici dacă vrei să-ți aduci propriile lucruri.

- Vrei să spui că avem o înțelegere?

Parker clătină din cap, lăsând în jos mâna cu formularul.

- Trebuie să vorbesc cu sora și cu fratele meu.

Erin zâmbi.

- Înțeleg.

Ieșiră din casa de oaspeți și traversară gazonul, ajungând pe aleea principală, unde Erin își parcase mașina.

- Aș aprecia dacă m-ai anunța dacă mă accepți sau nu. Locul acesta izolat e perfect pentru mine.

- Trebuie să verific câteva lucruri de pe asta.

Parker flutură cererea.

- Sigur că da. Erin deschise ușa mașinii și o ocoli. Ai numărul meu.

- Nu-mi pasă, spuse Austin în timp ce mânca chili. Dacă închirierea locului înseamnă că nu o să mai trebuiască să curăț piscina în fiecare weekend, poate să se mute și mâine.

Parker își mută privirea spre Mallory.

- E drăguță?

- Da. Puțin tăcută. Cea mai bună parte e că o să plătească șase luni în avans.

- Atunci de ce eziți?

- Pentru că tocmai s-a mutat în zonă, nu are un loc de muncă sau alte referințe locale. Am vorbit cu un prieten cu număr de Washington.

Mallory ridică din umeri.

- Trebuie să ai încredere că spune adevărul. Toți trebuie să începem de undeva. În plus, nu e ca și cum oamenii se înghesuie să închirieze locul.

Asta așa era.

- Ce ar fi făcut tata? întrebă Austin.

- Tata nu ar fi avut problema asta.

Mallory își dădu castronul cu chili, pe jumătate gol, într-o parte.

- Dacă tata ar fi murit și mama ar fi supraviețuit, ar fi închiriat deja locul.

Mama lor fusese cea practică.

Parker își ridică lingura.

- O so sun de dimineață. Îi zic că poate să se mute.

- Următorul telefon o să fie către îngrijitorul piscinei, îi ceru Austin.

- Și către cineva care instalează capcane de șobolani, sugeră Mallory. Familia De Luca omoară aproape un șobolan pe zi la ei acasă. E doar o chestiune de timp până ce o să ajungă și în mașinile noastre.

Da, șobolanii supraviețuiseră incendiului și se mutau în primele case disponibile. Parker fu surprinsă că nu o găsiseră încă pe a lor.

- Îngrijitor de piscină, exterminator... Altceva?

- Mi-ar prinde bine un spoiler nou pentru mașină.

Parker își privi fratele și-i dădu ochii peste cap.

- Atunci găsește-ți un loc de muncă!

Băiatul luă o gură din mâncare.

- M-am gândit să încerc.

Cursurile fratelui și surorii ei începuseră că o săptămână în urmă, așa că discuțiile lor își schimbaseră tema. În timp ce Austin se plângea din cauza școlii, sora ei părea entuziasmată. Deși fusese acceptată la colegii din

afara zonei, alesese Cal State Northridge ca să poată sta acasă și să facă naveta. Spre deosebire de Parker, Mallory își alesese specializarea înainte să se termine primul semestru. Psihologia îi stârnise interesul după ce meraseră toți la ședințele de terapie impuse de tribunal până ca Parker să obțină custodia.

Mallory nu luase niciodată de-a gata faptul că putea merge la colegiu, mai ales după ce Parker fusese nevoită să renunțe la școală ca să obțină custodia surorii și fratelui ei după moartea părinților.

În mijlocul conversației despre școală, telefonul lui Parker începu să sune.

Nu recunosc numărul când răspunse.

- Alo?

- Domnișoara Sinclair?

Vocea bărbatului îi părea familiară, dar nu reușea s-o identifice.

- Cine e?

- Colin Hudson, de la Departamentul de Lucrări Publice.

Ea încercă să asocieze tonul cu chipul lui.

- Ah...

Se șterse la gură și se ridică de la masă.

- Ted Bundy? clarifică el.

Bun, asta o făcu să zâmbescă.

- Îmi amintesc de tine.

- Ce bine! Ți-am spus că te sun dacă am vești.

- Și ai?

Parker își imagină zâmbetul lui relaxat, cu gropițe, și modul în care o privise când se îndreptase spre el cu arma. Neliniștea și amuzamentul se citeau în ochii lui.

- Orașul și districtul lucrează la obținerea unor fonduri de urgență ca să rezolve problema din Creek Canyon. Am vrut să am permisiunea ta să le dau numărul tău de telefon celor care se ocupă de permise și acte de acces.

Ea se gândi la ce îi spunea el, fără a-și mai aminti cât de chipeș era.

El ezită.

- Pot să folosească alte mijloace ca să-ți găsească numărul de telefon, dar e posibil să dureze. M-am gândit că nu ți-ar plăcea să-ți apară niște străini la poartă.

- Așa e. Poți să le dai numărul meu.

- Perfect. O să te contacteze de dimineată.

- Așa de repede?

Bărbatul nu pierdea timpul.

- Sezonul ploios începe în noiembrie. Asta nu ne dă prea mult timp.

Parker se duse la geamul panoramic și privi proprietatea. Toate imaginile cu bărbatul care vorbea dispărură.

- Vor avea nevoie de permisiunea mea pentru orice, nu-i așa?

- Spațiul pe care trebuie să lucrăm e pe pământul tău.

- Vor dori să lucreze și în pădure?

Chipeșul se opri.

- Nu am văzut planurile inginerului.

Ea închise ochii și-și lăsă capul în jos.

- Oh, Dumnezeu!

- Știu că e incomod, dar, când o să înceapă ploaia, o să vrei să fim acolo.

Parker știa asta.

- Vecinii tăi au nevoie de cooperarea ta.

- Știu și asta.

El făcu o pauză, apoi spuse:

- Așteaptă să fii sunată mâine! Bănuiesc că vor dori să stabilească o întâlnire până la sfârșitul săptămânii.

Parker începea să lucreze ca asistentă la școala elementară joi.

- Trebuie să vorbesc și la muncă, să-mi dea liber.

- Vor stabili în funcție de programul tău.

- Câți mai exact?

- În jur de șase.

- O cameră plină de costume.

Probabil toți erau bărbați în vârstă, care aveau s-o privească de sus și să-i spună cum trebuiau făcute lucrurile. Interacțiunile cu avocații proprietății îi lăsaseră un gust amar.

- Nu poartă toți costume.

- Știi ce vreau să zic. O să fii și tu acolo?

Străinul pe care-l cunoștea versus cei șase pe care nu-i știa.

- În mod normal nu ar trebui.

Dezamăgită, Parker oftă.

- Dar pot să fiu.

Începea s-o doară capul.

- E în regulă.

„Fii matură, Parker!”

- O să fiu acolo, zise el mai convingător.

- Nu e nevoie.

Era patetică. Se simțea destul de puternică să facă față situației, dar nu era.

- Nu, chiar ar trebui să fiu acolo. Uneori, tipii de la birouri pot fi intimidanți. Dacă nu ești obișnuită cu lucrurile astea, e posibil să nu știi ce întrebări să pui.

- Ești sigur?

- Da.

- Bine. Mulțumesc.

Parker știa că îi tremura vocea.

- Parker?

- Da?

- O să fie bine.

Instinctul nu îi spunea asta.

- Ne vedem la sfârșitul săptămânii, zise ea, în loc de la revedere.

- Să ai o seară plăcută!

Parker își ținu telefonul în mână și se uită pe fereastră după ce se termină apelul.

- Cu cine ai vorbit? întrebă Mallory.

- Cu tipul de la departamentul oraşului, ba nu, al districtului, se corectă ea. Vor să organizeze o întâlnire şi să discute cu mine.

- Asta e bine, nu? întrebă Austin.

- Presupun că o să aflăm.

capitolul 6

- Îţi spun, cu cât sunt mai puţini oameni în cameră, cu atât e mai bine.

Colin se uită la Ed, inginerul principal, şi apoi la cei 12 oameni din sala de conferinţe din spatele lor.

- Trebuie să o facem pe domnişoara Sinclair să înţeleagă cât de important e să mergem mai departe cu treaba asta.

- De asta ai adus un avocat?

Ed era cu doi centimetri mai înalt decât Colin şi îl privea de sus.

- Dacă se împotriveşte, o să fim nevoiţi să aducem în discuţie presiunea pe care poate s-o pună oraşul.

Colin simţi presiune în piept.

- Nu o să fie cazul.

- Colin, ştiu că ai impresia că ştii lucrurile astea, dar nu te afli niciodată de partea asta. Jumătate din oamenii cu care avem de-a face se opun, nu vor să-şi întrerupă vieţile ca să-i ajute pe alţii. Toţi merg pe ideea „la naiba cu ei, la naiba cu tine!” Dacă trebuie să menţionăm şi cuvinte precum *expropriere*, o s-o facem.

- Nu aveţi de-a face cu genul ăsta de persoană.

- Şi pe ce te bazezi când spui asta, mai exact?

- Am fost la toate proprietăţile şi am vorbit cu vecinii la fiecare lucrare cu mult înainte să se pensioneze Paul. Cunosco oamenii. Parker Sinclair nu e genul care să le întoarcă spatele celorlalţi.

- Atunci o cameră plină cu şefi nu o să-i facă nimic.

Ed părea să fi terminat conversația când se întoarse.
Colin păși însă în fața lui.

- O să coopereze, dar asta o s-o sperie, zise el, arătând spre sala din spatele lor. Te-ai uitat la profilul proprietății? Parker e executorul proprietății lăsate de părinții ei după ce au murit.

- Și?

- Toate treburile astea sunt noi pentru ea. Tu ai în sala aia destui oameni ca să obții drepturile proprietății familiei Vargas.

Familia Vargas avea o investiție piperată în Santa Clarita Valley și nu ar fi venit la o întrunire a consiliului din oraș fără a avea propria echipă de partea ei.

Ed părea să fie convins de cele spuse de Colin.

- Golește camera! Să rămânem doar tu, eu, unul dintre inginerii tăi și Grace.

Ultimul nume îl făcu pe Ed să-și dea ochii peste cap.

- Sora ta nu are nimic de-a face cu departamentul asta.

- Ai dreptate, dar e femeie. Oricât de mult aș vrea să spun că asta nu contează, amândoi știm că nu e așa. Uneori, femeile vorbesc altă limbă.

Iar sora lui, cu puterea și blândețea ei, avea un mod aparte de a fi când era nevoie.

Colin știa că avea să câștige în clipa în care Ed își lăsă umerii în jos.

- O să trimit avocații în cealaltă cameră.

Asta însemna doar doi oameni în minus.

- Și geologii, și echipa de proiectare.

- Exagerezi, Colin!

- Spune-le să se ducă să bea o cafea. Poți să-i chemi înapoi dacă situația se complică.

Asta avea nevoie Ed să audă. În același timp, recepționera îi spuse că Parker era acolo. Ed intră în sală, spuse ceva și jumătate din cei prezenți ieșiră și se duseră în birourile lor.

Colin urcă în grabă scările spre biroul surorii lui și bătău la ușa deschisă.

Fața ei se luminează.

- Hei, ce faci aici?

- Îți spun mai târziu. Am nevoie să vii cu mine.

- Tocmai făceam ceva.

Era singură în birou și nu vorbea la telefon.

- Poate să mai aștepte. Hai!

Grace se ridică de la birou ca să-l urmeze.

- Am nevoie de estrogenul tău, șopti el.

- Încerc să nu mă bazez prea mult pe asta aici.

- Atunci încearcă să porți ceva cu talpă plată!

Sunetul tocurilor o însoțea oriunde mergea.

- Știi că înălțimea nu e de partea mea. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Colin deschise ușa sălii de conferințe și așteptă ca sora lui să intre.

- Să mă susții, îi șopti el la ureche.

Ea răspunse cu un zâmbet.

Colin se așeză în partea opusă a mesei, față în față cu șeful lui. Nu voia ca Parker să intre și să dea peste perechi de ochi care se holbau la ea din cealaltă parte a mesei.

Abia se așezase când ușa se deschise și Parker intra în sală. Spre deosebire de sora lui, nu părea să aibă reținerea de a-și folosi feminitatea. Dacă nu ar fi avut aceeași expresie panicată ca atunci când o văzuse pe proprietatea ei, Colin nu ar fi recunoscut-o. Părul, care era lăsat liber, îi trecea de umeri și şuvițe decolorate de soare îi încadrau fața. Machiajul accentua albastrul ochilor. Purta o bluză albă, lejeră, o fustă creion până la genunchi și pantofi în care ar fi trebuit să fie imposibil să poți merge. Colin simți un nod ciudat în gât, care se accentuă când își dădu seama că ea intrase în sală și îl fixa cu privirea.

Întinse mâna și se îndreptă spre ea.

- Parker, mă bucur să te văd din nou.

Deși ea stătea dreaptă și își ținea capul sus, mâna îi era rece și transpirată. Colin o strânse, dorind să-i transmită că totul avea să fie bine.

- Mulțumesc, spuse ea înainte să se uite la restul camerei.

Stătu lângă ea în timpul prezentărilor.

- El e Ed. E șeful inginerilor în acest proiect.

- Mulțumesc că ai venit așa de repede, domnișoară Sinclair.

- E în regulă.

- Cred că ai vorbit cu Raul Mendez.

Parker se duse la următorul bărbat.

- Planificare urbană și contracte? confirmă ea.

- Da, eu sunt. Raul dădu mâna cu ea și se întoarse la locul lui, aflat în cealaltă parte a camerei. El este asistentul meu...

Raul îi prezintă și pe ceilalți trei din echipa lui.

- Ea e Grace, face parte din Departamentul de Dezvoltare Urbană.

Colin observă că Parker încercă să zâmbească pentru prima oară când Grace dădu mâna cu ea.

- Începem? întrebă Ed, care îi făcu semn lui Parker unde să ia loc.

- Mai întâi, vrei ceva de băut? întrebă Colin.

- Nu, mulțumesc.

Își lăasă geanta pe jos și stătea dreaptă pe scaun. Colin se așeză lângă ea.

- Colin ne-a spus că a fost deja pe proprietatea ta și că ești conștientă de problema cu care o să se confrunte cartierul tău în iarna ce vine.

Ed se aplecă spre ea în timp ce vorbea.

- Da, așa e.

Ed își înclină capul.

- Înțelegi amploarea problemei?

Parker oftă.

- Am înțeles pericolul din clipa în care m-am întors pe proprietate după incendiu. Am trăit acolo toată viața și îmi amintesc foarte clar iarna de acum opt ani, când s-a revărsat pârâul. Nu pot decât să-mi imaginez ce o să se întâmple când o să înceapă să plouă.

- Ai trecut vreodată printr-o inundație? Întrebă Ed.

- Doar prin intermediul Universal Studios sau al știrilor de seară.

Ed mișcă o hartă și arată niște repere.

- Incendiul din Creek Canyon a distrus 80 de kilometri din vegetația deasă care înconjura tot canionul.

- Locuiesc acolo. Știu asta.

- Bun. Însă e posibil să nu știi cât de mare e cantitatea de resturi care o să treacă prin proprietatea ta și, cel mai probabil, o să afecteze multe dintre casele vecinilor.

Parker se uită la Colin.

- Există alte puncte problematice de-a lungul canionului?

Colin fu impresionat că ea numi zonele respective puncte problematice. Fie fusese atentă când vorbise cu ea pe proprietate, fie își făcuse temele înainte să vină.

- Există, dar nu avem cum să le controlăm. Colin arăta pe hartă. Aici e un bazin cu resturi unde o să petrecem ceva timp, dar apa se întinde aici și o să conțină o mare parte din deșeuri până ce se golește în râu. Fluxul acestei ape nu-ți afectează în mod direct strada.

Arată și Ed pe hartă.

- Dar asta o face. Munții abrupti din toate părțile vor da o putere semnificativă apei dacă o să plouă puternic.

- Nu e nevoie de prea mult ca să declanșeze probleme, zise Raul.

Parker își ridică privirea din hartă, în timp ce-și freca mâinile în poală.

- Deci care e planul?

Colin îl văzu pe Raul întinzându-se după hârtiile pe care Parker trebuia să le semneze la un moment dat și îl întrerupse.

- Inginerii lucrează la detalii, dar practic - Ed, te rog să mă corectezi dacă mă înșel - scopul e să construim două bazine aici și aici. Cel mai apropiat de gura canionului o să aibă lungimea a trei terenuri de fotbal și lățimea a două. Și o să fie adânc. Al doilea o să fie jumătate din primul. Arată pe a doua hartă. În spatele bazinelor, o să excavăm ca să obținem pământul care să încetinească apa.

Parker se aplecă și nu-și mai frecă mâinile ca să tragă harta mai aproape.

- Țsta e barajul original?

- Da.

- Și vreți să construiți aceste bazine aici și aici?

Colin încuviință.

- De ce nu faceți asta deasupra barajului? E destul spațiu acolo.

Ed clătină din cap.

- Acolo e pădurea, nu e în jurisdicția noastră.

- Nu putem să ne atingem de bucata aia de teren, zise Raul.

- De ce? Acum nu e nimic acolo.

- Lucrurile nu merg așa. De-a lungul anilor, am încercat să obținem cooperarea Departamentului de Silvicultură, dar ei cred că pădurea nu ar trebui atinsă.

Parker se încruntă.

- Dar cineva a construit un baraj la un moment dat și nu l-a îngrijit. E plin de când îmi amintesc.

- Deseori, bazinele astea erau proiecte singulare, menite să le dea de muncă americanilor în timpul recesiunii sau după războaie. Departamentele care le-au creat nu au fost obligate de contract să le mențină. Singurul nostru loc de impact e cel arătat Colin. În momentul

de față, echipa noastră de urgență lucrează la obținerea permiselor și a 35 de milioane de dolari ca să finanțeze...

- 35 de milioane? întrebă Parker uluită.

- Vrem să îndepărtăm 23 000 de metri cubi de material de la fața locului, să încadrăm marginile cu bolovani ca să ajute împotriva eroziunii și să construim baraje temporare, așa cum le spui tu, îi explică Colin.

- Metri cubi?

Expresia ei panicată reveni.

- E mult.

- Definește *mult*! zise ea și îl privi în ochi.

Bun, deci pentru Annie Oakley nu funcționau răspunsurile simple. Nu avea cum să o ducă cu zăhărelul.

- Un camion poate să aducă între 7 și 11 metri cubi la fiecare încărcătură.

Parker tăcu preț de câteva clipe.

- Asta înseamnă multe încărcături, zise și își mută privirea spre hartă.

- Domnișoară Sinclair, la întâlnirea asta vrem să obținem permisiunea să-ți folosim proprietatea pentru a ne ocupa de această problemă care o să-ți afecteze comunitatea.

Ed încuviință spre Raul, care împinse niște foi pe masă.

- Avem nevoie să semnezi astea ca să putem merge mai departe.

Parker se întinse și începu să citească.

În cameră se lăsă tăcerea.

- Când aveți nevoie de astea?

Asistentul lui Raul atinse un dosar de lângă el.

- Pot să-ți legalizez semnătura azi.

Colin o privi frecându-și degetele.

- Vreau ca avocatul meu să se uite peste ele.

- O să descoperi că e un contract de intrare-ieșire și de utilizare temporară. O să-ți readucem proprietatea în starea actuală în cinci ani, spuse Ed.

- Cinci ani?

- Perioada de care e nevoie ca vegetația să crească după un incendiu și să treacă pericolul eroziunii.

Colin își menținu vocea calmă. Își dădu seama, după expresia ei, că înțelegea exact importanța cerinței lor.

- După ce vor fi construite bazinele de retenție, vom putea să mergem acolo ca să scoatem resturile rămase între furtuni.

- Trebuie să vorbesc cu avocatul meu, rosti Parker cu vocea tremurândă.

- Avem nevoie de cooperarea ta, repetă Ed.

- Nu a spus nu, Ed! A spus doar că vrea ca avocatul ei să se uite peste contract. Grace se întinse și o mângâie pe Parker pe braț. E o cerere rezonabilă. Una pe care ar face-o oricine de la masa asta dacă ar fi în locul ei.

Ed se rezemă de spătar și îl fixă cu privirea pe Colin.

- Când vreți să începeți... lucrarea asta? întrebă ea.

- Cât de repede posibil, bombăni Ed.

- Realistic vorbind, va trebui să venim la fața locului în următoarele săptămâni cu inginerii și cu echipa de coordonare și să punem la cale un plan. O să grăbim procesul de obținere a permiselor, iar orașul o să facă rost de bani. Colin voia să-i acopere mâna lui Parker cu a lui. Cred că la jumătatea lunii octombrie.

- Și cât o să dureze? Prima intervenție? întrebă Parker și îi întâlni privirea.

- Între șase și opt săptămâni.

- De obicei, începe să plouă la jumătatea lunii noiembrie.

- Să sperăm că o să avem alt an de secetă.

Ed se aplecă și insistă:

- Putem să grăbim totul dacă semnezi azi.

Parker își mută privirea.

- O să semnez hârtiile, dar după ce avocatul proprietății se va uita peste ele. Nu cred că e ceva aici care să fie împotriva a ceea ce mi-au cerut părinții mei să fac. Dar cum

ei nu sunt aici și eu nu am absolvit Dreptul, va trebui să așteptați. Vocea ei era fermă și directă, deși mâinile îi tremurau când împături contractul și se întinse după geantă. Pare că aveți mult de muncă, așa că nu o să vă rețin.

Se ridică, iar Grace veni lângă ea.

- O să te conduc.

Colin dori să o urmeze, dar se opri. După ce ea ieși cu Parker din cameră, se întoarse spre Ed.

- Subtil, Ed. Foarte subtil.

- Ai spus că o să coopereze.

- Ți-ai lăsa copilul să semneze un contract fără să-l verifice altcineva?

Ed își strânse hârtiile de pe masă și i le flutură.

- Dacă nu primim nici un răspuns de la ea într-o săptămână, o să vorbim despre expropriere.

Colin își trecu frustrat mâna prin păr și îi privi pe ceilalți ieșind din cameră.

„Nemernicule!“

capitolul 7

Serile de vineri în casa Sinclair erau fie învăluite într-o tăcere apăsătoare, fie pline de muzică la volum maxim și mult testosteron.

Parker asculta un post de soft rock și se bucura de liniște. Sezonul de fotbal avea să se termine înainte să-și dea seama, iar Austin avea să-și invite prietenii să desfacă motoarele mașinilor în garajul lor imens. Până și Mallory ieșise cu prietenii. Pomenise de un joc de fotbal la colegiu, dar Parker știa că jocul era doar o scuză pentru o petrecere de vineri seară.

Cu Scout găfâind lângă ea cu mingea de tenis în gură, Parker profită de ultimele raze de soare ca să pună câinele să alerge. După ce îi scoase mingea din gură, se sprijini

de balustrada verandei și o aruncă pe panta casei, uitându-se cum sare prin curte. Scout o luă la fugă pe scări, traversează aleea și caută mingea. O găsi, așa că Scout era cu nasul lipit de pământ, în căutarea premiului.

Activitatea de la casa de oaspeți îl făcu pe Scout să uite de minge și să o ia în acea direcție.

Erin stătea la marginea verandei acoperite și se aplecă să mângâie câinele.

Parker o luă spre ea, iar când fu îndeajuns de aproape, începu să vorbească:

- Sper că-ți plac câinii.

- Îi ador.

Scout dădea din coadă când se lipi de piciorul lui Erin.

- Iubește oamenii. Latră când nu te știe, dar, chiar și așa, vine la tine și te linge.

- Deci nu e un câine de pază foarte bun, spuse Erin.

- Nu aș spune asta. Latră la străini, dar niciodată nu mârâie. Parker se așază pe unul dintre scaunele de pe verandă. O să fie greu să-l țin închis, zise ea.

După ce mângâie câinele, Erin se așază în fața lui Parker.

- De ce trebuie să-l închizi?

Parker oftă și se rezemă de spătar. Timp de 15 minute, îi explică tot ce îi spusese Colin și cei din consiliu.

- Mi-am pus avocatul să se uite peste contract. Trebuie să adaug o clauză - orice daune o să provoace camioanele pe proprietate, sunt obligați să le repare. Trebuie să mă asigur că nu sunt trasă la răspundere dacă vreunul o să fie mușcat de un șarpe cu clopoței sau ceva de genul ăsta.

- Pare că mulți oameni vor trece pe aici.

- Știu. Nu pot să zic că-mi place asta, dar nu am de ales. Dacă refuz, iar vecinii de jos își pierd casele, mă vor acuza. Dacă accept, trebuie să suportăm traficul și zgomotul camioanelor și al muncitorilor.

Erin își trecu mâna prin păr și se uită la gazon.

- Și eu credeam că ăsta o să fie un loc liniștit și privat. Parker se încordă. Nu voia să-și piardă chiriașa așa de repede.

- Nu mă așteptam la asta. Îmi pare rău. Știam că apa o să provoace probleme, dar suma de bani pe care districtul vrea s-o investească în acest proiect e imensă. E evident că sunt îngrijorați.

Erin o privi.

- Tu îți faci griji?

- Sunt doar obosită. Simt că am cu 20 de ani mai mult decât am de fapt. Am senzația enervantă că situația se va înrăutăți înainte să se îmbunătățească.

Erin se ridică.

- Bei vin alb? O să desfac o sticlă.

- Ești sigură? Nu vreau să simți că trebuie să...

- Încerc să nu beau singură, deci...

Parker zâmbi.

- În cazul ăsta, niște vin alb sună fabulos.

Parker stătea lângă șase dintre vecinii ei, în timp ce o echipă trimisă de oraș și district intra pe proprietate. Era prima oară când inginerii vedeau terenul, după ce avocatul îi dăduse undă verde și semnase contractele cu câteva modificări. Două fețe erau familiare - Colin și Ed. Toți ceilalți, cam o duzină, erau străini.

Tracy, una dintre cele mai apropiate vecine ale ei, îi șopti:

- Toți sunt ingineri?

- Colin știu că nu e, dar în afară de el, nu știu.

Grupul de bărbați și femei intră în bazinul secat al apei și urcă în canion.

- Nu înțeleg de ce nu sapă în spatele barajului vechi, spuse Susan.

- Acela e terenul Departamentului de Silvicultură, care se pare că nu e de acord cu asta.

Parker le spuse celor care ascultau ce aflate. Dar ochii ei îl urmăreau pe Colin, care mergea înainte cu echipa. Din când în când, el o privea și-i zâmbea.

- Se pare că se pregătesc pentru o lucrare foarte mare, adăugă domnul Richards. Și pe bună dreptate. Îmi amintesc că în anii '70 toată zona era sub apă după o iarnă fără precedent. Asta s-a întâmplat înainte ca jumătate din stradă să fie terminată.

- Și fără să aibă loc un incendiu, le aminti Susan.

- A fost secetă ani întregi, spuse Parker.

Vecinii ei încuviințară și continuară să vorbească despre furtunile din trecut și despre toate momentele când apa dăduse pe dinafară și le provocase probleme celor care trebuiau s-o traverseze ca să ajungă acasă. În timp ce discutau, stăteau cu câțiva metri în spatele echipei de ingineri, care tot indicau și își notau în caiete.

Încet, toți se întoarseră unde își parcaseră mașinile, iar vecinii lui Parker se întoarseră acasă.

Colin se apropie când ultimul om din echipă plecă.

- Au obținut tot ce vor? îl întrebă Parker.

- Cred că da.

- Care e următorul pas?

Bărbatul se rezemă de mașina lui, privirea fiindu-i ascunsă de ochelarii de soare.

- O să facă un plan, reprezentanții o să adune permise și eu o să strâng o echipă.

- Pare ușor.

El râse, etalându-și gropițele cu destul farmec ca să o facă să-și dea o șuviță rebelă după ureche.

- Aș vrea eu! Vestea bună e că există un termen-limită, așa că nu o să treacă prea mult înainte ca lucrurile să fie finalizate.

- Mă bucur că înțeleg cât de urgent e totul.

- Să sperăm că nu o să fie nevoie. În mod ideal, ar fi bine dacă am construi toate astea, dar să nu se umple din cauza lipsei ploii.

- Atunci ce se întâmplă?

- Ne întoarcem, golim bazinele și așteptăm iarna următoare.

Parker își ridică privirea, dar nu-i vedea ochii din cauza ochelarilor de soare.

- Și dacă situația nu o să fie una ideală?

- Atunci aduc echipa și golim bazinele pe parcursul iernii ca să le menținem goale și funcționale.

Ea își băgă mâinile în buzunarele din spatele pantalonilor scurți și privi canionul. Era recunoscătoare că bărbatul nu o trata ca și cum era prea tânără ca să se ocupe de astfel de lucruri.

- Oamenii care au venit aici azi vor mai veni?

- Nu chiar. Doar la inspecții, iar atunci, poate doar vreo doi dintre ei.

- Ed?

Colin încuviință.

- Da.

Parker se încruntă.

- Nu-mi place de el.

Oare văzuse un zâmbet pe fața lui Colin?

- El a...

Ea ridică o mână.

- Nu trebuie să spui nimic. Doar am vrut să zic asta. Nu îl admir. Poate că doar își face treaba, dar nu era necesar să-mi forțeze mâna.

Parker era destul de convinsă că expresia lui Colin era plină de respect.

- Am auzit că a durat o săptămână până ce au primit contractele.

- Da. M-am asigurat că erau scrise câteva lucruri care să mă asigure că proprietatea o să arate la fel, dacă nu mai bine, când echipa ta o să termine ce are de făcut. Dacă lovește cineva poarta sau aleea e distrusă, le vreau înlocuite. Și familia mea trebuie să poată să intre și să iasă oricând, îi zise ea.

Colin își scoase ochelarii de soare și o privi.

- O să mă asigur că o să fii bine, Parker. Ai cuvântul meu!

- Mulțumesc.

El se îndepărtă de mașină și deschise portiera.

- O să-ți placă echipa mea. E un grup grozav de tipi care fac tot ce le stă în putință ca să fie totul bine.

- Pe asta mă bazez.

- Și nici unul dintre ei nu poartă costum.

Gropițele acelea începeau să îi aducă fluturi în stomac.

- Nu am încredere în bărbații în costum.

- Slavă Domnului că port foarte rar!

Imaginea cu el într-un costum o făcu să-și muște buza. Poate că în el ar fi putut avea încredere dacă îl vedea cu cravată. Parker închise scurt ochii și încercă să alunge gândul. Nu avea timp pentru fluturi și gropițe.

Bărbatul urcă în mașină și porni motorul.

- Data viitoare când o să mă vezi, o să fiu cu supervizorii mei, înainte să aducem echipamentul. O să vă cunoașteți.

Parker era amețită și simți cum căldura îi dădea fiori.

- Bine.

Colin își puse o mână pe umărul ei și parcă îl curentă.

Parker tăcu și își ridică privirea, destul de convinsă că bărbatul îi vedea sângele fierbând din motive greșite. Nu avea de ce să se simtă așa. Judecând după ce știa despre el, putea să fie căsătorit. Faptul că nu purta verighetă nu însemna că nu avea o soție undeva.

- Ai numărul meu. Dacă ai întrebări, nu ezita să mă întrebi.

Colin o strânse de umăr înainte să-i dea drumul.

Da, clar văzuse totul.

- Vezi că nu o să uit ce ai spus! zise ea, încercând să-și mențină vocea fermă.

- Bine. O seară bună, Parker!

*

De două ori pe lună, în mod normal duminica, Colin se întâlnea cu părinții și cu sora și fratele lui la cină. Mama lui insista. De fapt, insista era un mod delicat de a spune asta.

Practic, le impunea.

După ce terminase liceul, Colin obținuse un loc de muncă la district ca muncitor. Părinții lui se asiguraseră că el, fratele și sora lui aveau tot ce le trebuia când crescuseră, dar nu și tot ce voiau. Îi crescuseră bine, cel puțin așa credea Colin. Îi plăceau banii. Se dusesse la cursuri de noapte la colegiul comunitar local, dar hotărâse rapid că studierea subiectelor care nu-l interesau nu avea să-l ducă unde voia să ajungă în viață. Îi plăcea să lucreze cu mâinile. Îi plăcea să organizeze oamenii și să-i motiveze. În zece ani, statul la birou avea să-i aducă o burtă și o problemă de weekend cu alcoolul. Cel puțin asta credea.

Când avea 23 de ani, câștiga deja bine și făcea economii. Deja, când se mutase din casa părinților, fratele lui mai mic, Matt, stingea focuri în nordul Californiei. Grace era în ultimul an de liceu, iar mama lor, Nora, își simțea cuibul gol.

De aici apăruse cerința de a-și vedea copiii sub același acoperiș de două ori pe lună. Data se stabilea în funcție de programul lui Matt, care avea ture de 24 de ore la secția de pompieri.

Emmitt, tatăl lui, stătea în fotoliul lui din living, uitându-se la un joc de baseball. Matt contesta o alegere făcută de arbitru, în timp ce tatăl lor îi spunea cât de mult se înșela.

- Dă-mi brânza, îi spuse Grace mamei ei, aflată pe partea cealaltă a insulei din mijlocul bucătăriei.

- Mereu se ceartă la meci? îl întrebă Robert, cel mai recent iubit al lui Grace, pe Colin.

- E mai distractiv așa, îi explică el.

- Dacă spui tu.

Robert nu păru convins.

- Te uiți la sport?

- Nu o făceam nici măcar când eram la școală.

Înainte ca el să comenteze, Matt sări din scaun și aplaudă o lovitură dată de Dodgers.

- Aproape că am terminat, Colin. Mama lui îi atrase atenția. Cât mai durează până ce se face carnea?

Colin înțelese aluzia și ieși înapoi la grătar.

- Nu mai e mult.

Grace îl urmă cu un sos cu care se mândreau, spunând că era o rețetă secretă de familie.

El dădu la o parte capacul grătarului și își așeză berea într-o parte. Încercă coastele cu un cuțit. Erau aproape gata.

- Deci ce părere ai de Robert? îl întreabă Grace încet.

El se uită peste umăr ca să se asigure că iubitul ei nu era pe aproape. Acesta se rezemase de insula din bucătărie cu telefonul mobil în mână. Colin îl prinsese de mai multe ori jucând un fel de joc video sau trimițând mesaje cuiva.

- Pare să fie în regulă.

Grace îi dădu sosul de grătar.

- În regulă? Of...

Folosind o pensulă, Colin întinse sosul.

- Doar nu ești serioasă în privința lui, nu?

Robert fusese la două mese de familie, aceasta fiind a treia în cinci luni.

- Nu-ți place de el.

Sora lui se încruntă.

- Cred că poți găsi ceva mai bun de atât, îi spuse el sincer. El stă în spatele unui birou, Gracie!

Bărbatul era un fel de analist de calculatoare sau ceva ce Colin nu-și amintea. Își aminti comentariul lui Parker despre bărbații în costume.

- Și eu.

Colin clătină din cap.

- Și tu stai în spatele unui birou, lucrezi cu bărbați de două ori cât tine și îi faci să gândească ca tine. Ești o forță a naturii, iar el e... Colin îl analizează din nou pe iubitul surorii lui mai mici. El nu e. Nici măcar nu-i place sportul.

Grace oftă.

- Nici tata nu pare să-l placă.

Tatăl lor era șerif pensionat și nu-și ascundea părerile prea bine.

- Faptul că îmi ceri părerea înseamnă că e ceva ce nu merge bine.

Grace se întinse după berea lui și luă o gură.

- Credeam că o să fie grozav. Avem programe similare, el are propria casă, nu a fost căsătorit niciodată.

- Hm...

Colin își luă sticla înainte ca sora lui să o termine și continuă s-o asculte.

- Dar e plictisitor. Iar sexul nici măcar nu este atât de bun.

Colin închise ochii strâns.

- Nu vrei să-i spui asta fratelui tău mai mare.

- Ei bine, e adevărat.

El își termină berea și pretinse că nu auzi.

- Vorbește cu prietenele tale despre asta! Eu nu-mi împărtășesc viața sexuală cu tine.

- Mi-ai spus că Rebecca era nebună în pat.

Menționarea celei care fusese într-un fel ultima lui iubită îl făcu să zâmbescă.

- Am spus că era sălbatică, nu am pomenit niciodată că era așa în dormitor.

Grace își îmbrânci ușor fratele.

- Se înțelegea.

- Chiar și așa, eu nu-ți vorbesc despre viața mea sexuală, iar tu le povestești prietenelor tale despre a ta.

- Lucrez cu bărbați pe teren și cu femei în vârstă la birou. Nu prea am de unde alege.

- Asta pare să fie mai degrabă o problemă personală. Mută coastele pe grătar, ca și cum s-ar fi făcut mai repede. E problema ta personală.

- Trebuie să-ți găsești o iubită ca să am cu cine să vorbesc.

- Sunt prea ocupat pentru o relație, zise, deși, când sora lui vorbi de o companie feminină, imaginea lui Parker cu o armă atârnată pe umăr îi apărură în minte.

Grace îl privi în tăcere.

- Ce e? întrebă el.

- De ce ai zâmbit așa? Sau mai degrabă la cine te-ai gândit?

Colin trase capacul pe grătar.

- La nimeni.

- Mincinosule!

- Te-aș minți eu?

- Da.

El zâmbi.

Ea făcu un gest, invitându-l să vorbească.

- Hai, spune-mi tot!

Cei din familia lor nu aveau secrete unii față de alții.

- Îți amintești de Parker Sinclair?

Grace zâmbi larg.

- Proiectul pentru Creek Canyon?

- Da.

- Știam eu că există un motiv pentru care ai vrut să particip la întâlnirea aia! Leșiți împreună?

El clătină rapid din cap.

- Nu, nu e nimic de genul ăsta. Doar că... Nu știu, mă gândesc la ea.

- Hm...

- E superbă, nu-i așa? Nu genul de femeie aranjată, cu tocuri înalte, pregătită pentru o noapte în oraș, ci e mai rafinată.

Era amestecul perfect de fată din vecini și sexy, așa cum îi plăcea.

- Asta nu înseamnă că te-ai fi gândit prea mult la asta, îl tachină Grace.

Colin clătină din cap și își impuse să se calmeze.

- Nu contează. Nu s-a uitat la mine.

Cu excepția unui comentariu: „Ted Bundy era chipeș”.

- Vezi că zâmbești din nou.

- Are o groază de probleme pe cap.

- Și tocmai de asta nu te-a observat. Dacă o ataci cu farmecul Hudson, o să te vadă.

- Asta e un sfat pentru viața personală de la sora mea mai mică?

Grace luă castronul gol și își linse sosul de pe deget.

- E vorba de mine. Cu cât aduci mai repede o femeie aici, cu atât mai curând nu o să mai auzi despre viața mea sexuală.

El se aplecă, își trecu degetul prin castron și îl ridică la buze.

- De ce, ca să vorbești cu ea și să afli despre viața mea sexuală? E pervers, Gracie!

Ea scânci.

- Nu m-am gândit la asta.

- Asta e motivul pentru care eu sunt fratele mai mare.

capitolul 8

Permisele erau semnate, inginerii își făcuseră planurile, iar acum Colin trebuia să-și facă treaba. Asta începea cu o plimbare pe proprietate cu echipa lui. De data asta, începu cu un telefon dat lui Parker cu câteva zile înainte și cu stabilirea zilei și a orei pentru plimbare. Ea păru agitată. Colin știa că nu putea să facă nimic ca s-o calmeze până când nu ajungea la fața locului și nu intervenea

cu oamenii lui ca să se asigure că ea, fratele ei și sora ei aveau să fie protejați.

Impactul pe care acest lucru avea să-l aibă asupra vieții ei urma să fie semnificativ. Știa din experiență că proprietarii caselor aveau impresia că știau la ce să se aștepte, dar niciodată nu înțelegeau amploarea lucrărilor până când nu veneau camioanele. Ultimul lucru pe care Colin avea să-l facă era să-i descrie totul. Ea avea să-și dea seama singură în scurt timp.

Colin se duse acasă la familia Sinclair la ora 8.00 dimineața. Poarta era deschisă, așa cum spusese Parker că avea să fie, așa că bărbatul conduse până în partea de sud a proprietății și parcă. Ce voia să facă de fapt era să se ducă până la casă și să vadă dacă Parker era acolo. Dar în mod normal nu ar fi făcut asta dacă proprietarul nu era o persoană de care să fie atras. Așa că stătu în camionetă până când trei camioane veniră în spatele lui. Colin coborî din mașină și-și băgă telefonul în buzunar.

- Ce loc! spuse Fabio.

Numele lui nu era de fapt Fabio, dar i se spunea așa de ani întregi din cauza părului lung până la mijloc, iar echipei îi plăcea să râdă de el din cauza asta.

- Mă întreb cum arăta înainte de incendiu, spuse Glynn.

- Verde, răspunse Colin.

Ron își opri camionul de sudură. Nu era supraveghetor, ci unul dintre oamenii principali ai lui Colin pentru bazinele de colectare, și voia să vadă amploarea proiectului ca să calculeze de cât timp era nevoie. Acesta coborî din camion și-și stinse țigara în scrumieră înainte să închidă ușa.

- Salut!

Colin dădu mâna cu el.

- Deci aici punem echipamentul? întrebă Fabio.

Proprietatea era împărțită în patru cadrane. Punctele de separare erau aleea care mergea de la sud la nord

și golful care trecea de la est la vest. Ei se aflau în colțul sudic, care ocupa mai puțin de un hectar din proprietate.

- O să încercăm să menținem toată operațiunea pe partea asta a apei.

Fabio pufni.

- Cum să nu!

- O să încercăm. Colin ridică mâna. Știu, nu trebuie să-mi spui.

Probabilitatea ca asta să se întâmple era aproape nulă. Cantitatea apei care putea să vină din canion nu avea limite. Colin și echipa lui erau nevoiți să o controleze cât de mult posibil.

Timp de 20 de minute, le arată zonele care trebuiau pregătite cât mai urgent pentru excavat și pentru camioane, care veneau într-o săptămână. Însă înainte de asta trebuiau să pregătească zona și să se instaleze.

Traversară podețul și se opriră în locul celei de-a doua structuri de acumulare. Aceasta se afla la marginea unei porțiuni îngrădite a proprietății Sinclair.

Erau prinși într-o conversație legată de planurile inginerilor, când Glynn spuse:

- Ea e proprietara casei?

Parker apărură cu labradorul ei negru în lesă. Se îndreptă spre ei cu un zâmbet agitat pe buze.

- Nu pare destul de mare ca să fie proprietara unei case, zise Glynn.

- A fost casa părinților ei, spuse Colin, înainte ca ea să se aproape destul de mult ca să-i audă. Ea se ocupă de tot, inclusiv de fratele și de sora ei, de când le-au murit părinții.

- La naiba!

Colin nu era sigur cine spusese asta. Privirea îi era ațintită asupra femeii care se îndreptă spre ei.

- Bună dimineața, le spuse Parker, când se opri lângă ei.

- Bună dimineața, Parker, rosti Colin, care făcu prezentările. Tocmai le arătam tuturor locul și le-am explicat dispunerea.

Buzele ei erau o linie subțire.

- Voiam să-l cunoașteți pe Scout. E mare și adorabil, chiar dacă puțin tont. O să-l țin legat când merg la muncă sau îl bag înăuntru. Dar, dacă scapă din lesă, sper ca unul dintre voi să-l poată aduce acasă ca să nu fie lovit de mașini

Scout mirosea pantofii lui Glynn.

- Nu o să fugă?

- Nu. La câtă activitate e aici, doar o să încurce.

- E bine de știut, spuse Colin.

- O să aducem echipamentul luni, îi zise Fabio.

Ea încuviință.

- În ce interval o să fiți aici?

- De luni până vineri. O să începem devreme, de la 7.30, și cel mai probabil o să plecăm până la 17.00.

Colin îl lăsă pe Fabio să vorbească. În afară de el, avea să fie omul principal de la fața locului, iar Colin voia ca Parker să se simtă confortabil cu Fabio.

- Și în weekenduri? întrebă ea.

Ținea lesa lui Scout cu fermitate, deși câinele arăta ca și cum voia să sară pe oricine era dispus să-i dea atenție.

- Nu până când nu vine ploaia. Atunci putem să venim oricând, zi sau noapte.

Zâmbetul de pe fața lui Parker dispăru.

- Poftim?

- În timpul furtunilor stăm la fața locului. Nu e exclus să apărem la 2.00 dimineața.

- Trebuie să mă sunați înainte, îi zise Parker.

- Asta nu o să fie mereu posibil.

Parker se îndreptă și se întoarse spre Fabio.

- O să mă sunați oricând veniți pe proprietatea asta în afara intervalului 7.30-17.00.

Fabio clătină din cap și râse, neluându-i în serios vorbele.

Colin deschise gura ca s-o asigure că aveau să facă asta, dar ea îl întrerupse:

- Am o pușcă, o mitralieră, un pistol, un pistol Glock și ținesc foarte bună. Sunt responsabilă pentru fratele meu adolescent și sora mea, care e studentă. Poarta asta se deschide la 2.00 dimineața doar dacă se strecoară cineva înăuntru sau afară. O să mă sunați înainte să veniți.

Colin trebui să se întoarcă pentru ca Parker să nu-i vadă zâmbetul.

Glynn râse, iar lui Fabio îi dispăru zâmbetul de pe față, înlocuit cu admirație.

- Bine atunci, domnișoară. Presupun că am nevoie de numărul tău de telefon.

Ea zâmbi și se îndreptă.

- Super. Acum, după ce ne-am înțeles, care e următorul pas?

Parker stătea în cantina școlii, care era plină cu prăjituri și tort datorită aniversării unui profesor popular. Doar intrase în sală și simțise să se îngrășase cu câteva kilograme. Era ora prânzului, iar elevul de care se ocupase nu avea nevoie de ea la prânz. Jennifer intră în cantină imediat după ce Parker își scoase prânzul din frigiderul personalului și îl puse pe masă. La fel ca Parker, aceasta lucra ca asistentă la școală, însă avea un post pe perioadă nedeterminată, în timp ce Parker era acolo de numai doi ani și încă era plătită pentru fiecare zi. Districtul evita să angajeze asistenți pe perioadă nedeterminată pentru elevi cu nevoi speciale care erau aproape de absolvire. Ea nu îi contrazisese. Nu era în nici un caz jobul ei de vis și nu se vedea muncind într-o școală elementară după ce-și termina studiile. Asta nu însemna că știa care era jobul ei de vis. Nu era mai aproape de a afla pe ce drum voia să o ia viața ei decât în urmă cu doi ani, când își

terminase studiile în afaceri, cu specializare în marketing. Acum acesta părea un loc de muncă groaznic.

- Arăți ca naiba! spuse Jennifer după ce se așează.
Parker își privi prietena încruntată.

- Cu prieteni ca tine, cine mai are nevoie de dușmani?
- Serios, dormi?

Ea clătină din cap.

- Nu destul. Toată treaba asta mă înnebunește.

- Nici nu pot să-mi imaginez.

Jennifer își luă sendvișul și mușcă din el.

- Luni încep să aducă camioanele. Va trebui să sun și să spun că sunt bolnavă, zise ea mai încet. Janice mi-a făcut probleme când am cerut o zi liberă săptămâna asta.

- Trebuie să fii acolo?

Parker încuviință, apoi clătină din cap și se opri.

- Poate, da... Nu. Dar o să fiu. Vreau ca echipa să știe cine sunt. Să le impun respect. Când se uită la mine, majoritatea au impresia că sunt un copil.

- Dar ești un copil.

- Am 26 de ani și merg pe 40.

- Poate, dar din exterior arăți ca un copil. Clar nu precum cineva destul de mare ca să facă față vieții tale nebunești.

Era plăcut să-i fie confirmate sentimentele.

- Chiar e nebunească, nu-i așa?

- Complet sărită de pe fix. Dar ești puternică. Ai trecut și prin situații mai grele.

Da. Lunile de după moartea părinților ei fuseseră oribile.

- Semestrul ăsta mergi la cursuri seara?

- Nu, spuse Parker. Oricum abia reușesc să țin situația sub control.

Pe fața lui Jennifer se citea înțelegerea.

- Îți tot pui viața pe pauză.

- Nu pentru totdeauna. Treaba cu Erin, noua mea chirie, merge bine. Bani în plus sunt de mare ajutor.

Păstrez banii din asigurarea de incendiu ca să compensez timpul liber pe care trebuie să mi-l iau. Trebuie să trec de iarnă și să evaluez situația.

Când pronunță cuvintele, le simți impactul mai puternic.

- Ai o atitudine grozavă.

Parker mușcă dintr-un măr și închise ochii.

- Știi, faptul că proprietatea ta se scaldă în testosteron e un lucru bun.

Ea zâmbi, amintindu-și cum îi pusese la punct pe oamenii lui Colin.

- Până acum, Colin e singurul în care am încredere.

- Colin?

- Hudson. Șeful despre care ți-am spus.

Jennifer zâmbi.

- Când a devenit Colin, nu domnul Hudson?

Parker făcu o pauză, uitându-se la tavan.

- Nu sunt sigură.

- Hm... Și ce vârstă are tipul ăsta, Colin?

- Nu știu, poate 35 de ani. Pare tânăr pentru funcția pe care o are, așa că poate este mai în vârstă. Nu aș ști să-ți spun.

- E căsătorit?

Parker o fixă cu privirea.

- Nu știu. Poate. Nu l-am întrebat.

- E chipeș?

Dumnezeule, chiar nu se lega conversația!

- Da, cred... Da, e atrăgător.

Foarte atrăgător, dacă era să fie sinceră cu ea însăși.

- Dar nu știu dacă e căsătorit și nici nu pot să mă gândesc la asta. De doi ani, nici măcar nu am trimis mesaj cuiva din afara cercului meu platonice de prieteni.

- E mare păcat! Ești în floarea vârstei și nu profiți de asta.

- E greu să o fac când abia reușesc să mă țin pe linia de plutire.

- Ei bine, mai scoate-ți capul din apă din când în când și uită-te în jur! Nu știi cine ar putea să apară.

Nu putea să respire. Totul era întunecat. Nu putea să-i vadă, nu le mai auzea vocile strigându-o.

Ce bine ar fi fost dacă fumul s-ar fi ridicat, ca să nu fie nevoită să se târască!

Tuși și scuipă funinginea din gură. „Austin, Mallory... Unde sunteți?”

Gura i se mișca, dar nu ieșea nici un cuvânt.

Se târa, în timp ce teama copleșea logica.

„Austin!”

„Mallory!”

Mâna ei atinse un braț. Acesta nu se mișcă.

Trebuia să-și mute privirea. Știa ce era acolo și trebuia să se concentreze la orice altceva în afară de brațul rece care o atingea.

Încet, capul i se mișcă, având o voință proprie.

Părinții ei stăteau nemișcați, ochii lor privind-o goi.

Parker tresări. Inima îi bătea în gât și respira greu.

Se ridică și își forță respirația să se calmeze. Ceasul arăta că era trecut de 3.00 dimineața.

- La naiba!

Avusese același coșmar de după incendiu. De fiecare dată, se trezea recunoscătoare că fusese doar un vis și că Mallory și Austin erau în viață.

De fiecare dată când se trezea, își amintea că părinții ei erau morți.

O singură lacrimă căzu pe obrazul lui Parker.

Ea era la a doua cană de cafea cu mult înainte de sosirea primului camion. Sora ei avea cursuri devreme luna și, în mod normal, își petrecea noaptea de dorminică împreună cu o prietenă care locuia mai aproape de campus ca să evite traficul. Austin avea cursuri

de la 7.00 dimineata și plecase deja. De obicei, luna Parker pleca imediat după el.

Apelul la serviciu din acea dimineată începuse cu ea tușind în telefon. Deși nu-i plăcea locul ei de muncă, nu voia să-l piardă.

Poarta se deschise.

Alarma din casă semnală sfârșitul liniștii.

Se uită afară și văzu două camioane albe, precum cele conduse de Colin și de oamenii lui, intrând și parcând. Scout își lipi botul de ușa din sticlă și lătră.

- Da, știu.

Parker observă cum primul camion opri, cu un tractor pe platformă.

- Așa începe totul.

Se pieptănă, își trase pe ea o pereche de pantaloni scurți și un tricou și ieși pe ușă. Scout încercă s-o urmeze, dar ea îi făcu semn să rămână înăuntru.

Deja când ajunse pe alee și traversă podețul, o duzină de oameni, cu un număr egal de vehicule, se agitară prin zonă. Toți purtau căști de protecție și veste. Toți erau bărbați.

Colin o întâmpină pe alee cu un zâmbet pe față.

- Bună dimineată.

- Bună dimineată.

Parker încercă să zâmbească.

Țiuitul intermitent al tractorului care dădea cu spatele de pe camion umplu aerul.

- Câte tractoare o să aduceți?

- Se numesc excavatoare. Și sunt destule. O să implicăm mulți oameni în proiectul ăsta ca să terminăm cât mai repede posibil.

- Adică înainte să înceapă să plouă.

- Exact.

Colin arată spre unul dintre oamenii lui aflați la poartă.

- El e Ray. L-am pus de pază la poartă. În primele zile, mereu avem parte de o mulțime de curioși care vor să vadă ce facem.

- Bun. O să-ți fac cunoștință cu vecinii mei apropiați din moment ce ei vor fi afectați cel mai mult. Restul aș prefera să stea dincolo de poartă. O să iau niște semne cu „Trecerea interzisă“.

- E o idee bună. Am făcut deja cunoștință cu familiile De Luca și Sutter.

Vecinii ei erau toți oameni decenti.

- Suntem puțin îngrijorați din cauza reziduurilor din canion, de deasupra caselor lor.

Arată spre un punct care deseori provoca alunecări de teren în timpul ploilor abundente.

- Mi s-a spus deja.

- Orice alunecare de teren din acea direcție e posibil să vă împiedice să ajungeți aici.

Colin zâmbi fermecător, dezvăluindu-și gropițele.

- Avem jucării mari. O să intrăm. Și, cel mai important, o să ne asigurăm că tu, sora ta și fratele tău puteți să veniți și să plecați.

Lui Parker îi plăcea cum suna asta.

Doi bărbați începuseră să întindă niște folii greoaie de plastic.

- Ce fac?

- Pun fundația pentru încărcături.

Tocmai când Colin spusese asta, un camion începu să dea înapoi, iar din spatele lui căzură o grămadă de pietricele.

- Ah!

Din acel moment, totul se desfășură într-un ritm rapid.

- Azi vine un arboricultor. Stejarii bătrâni au nevoie de atenție specială.

- Copacii ăia au mai multe drepturi decât oamenii, spuse ea.

Potrivit tatălui ei, când trăia, trebuiau să obțină un permis dacă voia să taie o ramură mai groasă de nouă centimetri. Asta nu însemna că tatăl ei respecta regulile.

Bărbatul râse.

- Mie-mi spui! Cât e aici, o să-l rog să se uite la ceilalți copaci de pe proprietatea ta.

Parker lovi o furnică ce i se cățara pe picior.

- I-am tăiat pe majoritatea, în speranța că o să-i salvez. Câțiva plopici s-au chinuit după secetă.

- Tu i-ai tăiat?

Ea își frecă ceafa și se gândi la Jennifer și Sam.

- Eu și câțiva prieteni. Am închiriat câteva tocătoare și am făcut asta în timpul unui weekend, vara.

- E o treabă destul de dificilă.

Colin părea impresionat.

- Ce, nu crezi că pot? îl tachină ea.

Colin își ridică ambele brațe în aer, iar ochii i se ridară la colțuri.

- Din tot ce am văzut până acum, ești capabilă de orice.

Parker se îndreaptă și mai mult de spate și îl tachină.

- Ai face bine să ții minte asta!

El râse.

- În plus, a fost mai ieftin să închiriez un tocător decât să angajez pe cineva.

Fusesse un weekend dificil, dar reușiseră să facă foarte multe doar pentru o parte din preț.

Colin tot încuviința, apoi arată spre ce fusese o manzanita odată înflorită, ce încadra intrarea pe alee.

- Ce părere ai despre asta?

După incendiu, planta fusese redusă la un lemn înnegrit, cu numai câteva frunze verzi în vârf. Parker tăiasse jumătate din ea, în speranța că avea să-și revină.

Ea se uită la camioanele care încercau să facă manevre în jurul plantei pe moarte.

- E în drum, nu-i așa?

El încuviință.

- Arboricultorul a confirmat deja că nu mai poate fi salvată.

Ea bombăni.

- OK, bine. Tăiați-o!

Fără să piardă nici o clipă, Colin făcu semn cuiva.

- Hai să scoatem asta de aici!

- S-a făcut.

Parker nu reținu nici un nume. Stătu în spate și urmări cum trei bărbați lucrau împreună ca să-l ghideze pe șoferul încărcătorului. Din cauza zgomotului făcut de vehicul, era greu să auzi ceva. Șoferul tot dădea cu spatele, uitându-se la copac, nu la gardul din sârmă din spatele lui.

Gardul începu să cedeze, în timp ce trei bărbați țipau la șofer să se oprească.

Parker simți cum inima îi bătea cu putere în piept și deschise gura.

Colin se aplecă și spuse calm:

- Reparăm și garduri.

Ea se dădu în spate și-și mușcă buza, în timp ce activitatea exploda în jurul ei. În doar câteva minute, manzanita fu scoase din rădăcini și aruncată într-o grămadă.

- Hai să facem o plimbare! îi spuse Colin.

El arătă spre mai mulți arbori de piper care erau complet arși.

- Știu că sunt morți. Dar tipul cu copacii cerea 300 de dolari pentru tăierea unui copac.

- Sunt în drumul nostru, așa că o să ne ocupăm noi de ei. O să tragem gardul înapoi și o să punem o poartă ca toate camioanele să aibă destul loc să ajungă lângă apă.

- Bine.

Simțea cum o lua amețea.

- Hei, Colin!

Cineva îl strigă din cealaltă parte a apei. Bărbatul o privi.

- Trebuie să...

- Du-te! O să fiu pe aici toată ziua. Dacă am întrebări, o să le pun.

El o bătu pe umăr, o privi în ochi și apoi se întoarse și plecă.

În timp ce Parker se îndrepta spre alee, sosi un camion care descărcă o toaletă ecologică mare și albastră lângă tomberoanele ei de gunoi.

- Dumnezeu!

capitolul 9

Austin se întoarse acasă de la școală împreună cu un prieten și se holbau amândoi la scenele din curtea din față.

Echipa instalase un cort cu băncuțe, ca să aibă unde să ia o pauză, apoi strânseseră gunoiul.

Cu toate astea, era haos peste tot. Un haos organizat, dar tot nebunie curată. Unul câte unul, încărcătoarele, buldozerele, excavatoarele și camioanele cu apă se aliniază și parcară pentru noapte. Reușiră să scoată o duzină de copaci uscați, dintre care doi erau niște plopici încadrau aleea și se uscaseră înainte de incendiu din cauza secetei din California. Colin o întrebase dacă voia să îi scoată, iar ea încuviințase imediat.

Acum Parker stătea pe o piatră și îl ținea pe Scout de lesă, în timp ce bărbații se pregăteau pentru noapte.

Îl privi pe Colin dându-și jos vesta de siguranță și aruncându-și casca în camionetă. Apoi închise ușa și se îndreptă spre ea.

- Ei bine, ce crezi?

- Cred că mă așteaptă o perioadă nebunească.

Bărbatul se rezemă de rămășițele unui gard de sârmă care era ars, dar nu și distrus de căldura focului.

- Nu o să te contrazic.

- Știu că nu trebuie să-mi scoateți toți copacii uscați.
El ridică din umeri.

- Îmi place să mă port ca un vecin bun. Nu o să fie ușor cu noi aici. Nu ne costă nimic să ne ocupăm de câțiva copaci în plus și de niște rămășițe de care trebuie să scapi.

Parker avea dubiile ei, dar îi era recunoscătoare pentru asta.

- O să puteți curăța și ce a rămas din hambare? îl tachină ea.

El se uită în spate, spre casă.

- Absolut. O să-i pun să se ocupe de asta mâine.

- Serios?

Colin încuviință.

- Îmi imaginez că aveți scurgerea apei în spatele casei.

- Da, dar de obicei e deviată în jurul hambarului.

- Hambarul care nu mai e acolo.

- Așa e.

Parker nu se gândise la asta.

- Ultimul lucru de care avem nevoie e ca dejecțiile să ajungă aici, să înfunde scurgerea și să creeze un dezastru și mai mare.

Parker se trezi zâmbind.

- Asta o să spui dacă o să te întrebe cineva.

- Îți spun adevărul.

Ea nu îl credea.

- Ei bine, mulțumesc.

- Nu, eu îți mulțumesc.

- Știu că am intrat tare în oamenii tăi săptămâna trecută. De obicei, nu sunt așa de arțăgoasă.

- Le impui limite. Nu e nimic în neregulă cu asta.

Ea își frecă ceafa și îi dădu drumul lui Scout din lesă. În clipa în care văzu că era liber, câinele o luă la fugă spre echipamentul parcat.

- Deci așa o să fie zi de zi?

Ea se gândi cât echipament se afla pe proprietatea ei.

- Cam așa.

- Cât costă unul dintre lucrurile astea?

- Depinde. Între 500 și o jumătate de milion.

Parker rămase cu gura deschisă.

- O groază de bani!

- Ele fac munca grea.

Ea continuă să conștientizeze enormitatea echipamentului la care se uita.

- Ei bine, ar trebui să te las să te întorci acasă la soția ta.

De unde veniseră cuvintele alea?

Tăcerea lui o făcu să-l privească în ochi.

- Ce e? îl întrebă ea când Colin nu spuse nimic.

- Așa mă întrebi dacă sunt căsătorit?

Deși soarele apusese dincolo de munte, Parker simți cum transpiră la gât.

- Nu, doar am presupus.

Acum el zâmbea.

Ea simți un fior în stomac.

- De ce ai presupune asta?

Parker se foi și privi în jos.

- Nu știu. Doar că... Începu să bombăne. Pari un tip decent. Destul de matur ca să fii căsătorit. Poate chiar să ai un copil.

- Te-ai gândit ceva la asta.

Parker îl fixă cu privirea.

- Poftim? Nu! În nici un caz!

- Sigur.

Parker se ridică de pe piatră și se curăță pe pantaloni.

- Bine. Cum zici tu. Nu vreau să te rețin de la nu contează ce...

- Câți ani ai, Parker?

- Nu e politicos să întrebi vârsta unei femei.

Și de ce o privea așa de arogant și încântat de el însuși?

- 25? întrebă el.

- 26, spuse ea cam prea repede. Tu câți ani ai?

- 33. Colin se aplecă un pic prea aproape. Și nu sunt căsătorit.

Colin îi citise gândurile. Parker nu știa ce o făcea să vrea să fugă mai mult, poate faptul că bărbatul nu o privea doar ca un angajat al districtului, interesat numai de proprietate, ci ca un bărbat de 33 de ani, care se gândea la următoarea lui mișcare.

- O să ne întoarcem de dimineată.

- O să fiu la muncă. Tonul ei era defensiv. O să ajung acasă la 14.30.

- Ne vedem mâine după-amiază.

- Bine.

Parker se îndepărtă și îl auzi chicotind.

La jumătatea aleii, ea simți cum o parte din atitudinea ei defensivă dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet. Chipeșul Ted Bundy era singur!

Colin zâmbise, plin de el, tot drumul spre casă. Făcu un duș repede, își spală praful din păr și se așază pe canapea cu o bere în mână.

Îi vibră telefonul. Primise un mesaj de la Matt: „Ești acasă?”

Răspunsul lui fu un emoticon cu degetul mare în sus.
„Vin spre tine.”

Colin nu-l întrebă de ce, doar se ridică de pe canapea și deschise ușa din față. Toți din familia lui aveau cheia casei și știau că pot veni oricând. Politica ușii deschise a familiei lor făcea parte dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult. Fratele lui apăruse o singură dată când el era cu o femeie, iar din acea zi mereu trimitea mesaj înainte să vină. Era ca și cum bătea o dată la ușă înainte să o deschidă, cum făcea când încă locuiau cu părinții.

Colin deschise aplicația cu pozele din telefon și se uită la cele cu proiectul Creek Canyon. Era posibil ca de vreo două ori să o fi pozat pe proprietara casei când

aceasta nu se uita. În timp ce toți purtau căști și pantaloni lungi, ea se plimba în pantaloni scurți și o bluză scurtă. Părul îi era prins într-o coadă lejeră și şuvițele îi fluturau în toate părțile. Era nemachiată. Numai soarele îi lumina obrazii. Și praful. Când Parker îl întrebase dacă era căsătorit, îi fusese greu să nu se uite la pata de praf de pe bărbia ei. Probabil ea nici nu știa că o avea. Era evident că nu-i păsa. Cumva, acest lucru i se părea drăguț.

Terminase jumătate din băutură când zgomotul motocicletei lui Matt îi anunță sosirea înainte să intre pe ușă.

- Aici! strigă Colin din spatele casei, unde erau livingul și bucătăria.

Fratele lui intră, îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți. Își așază casca pe insula din bucătărie, apoi deschise frigiderul.

- Ce geacă de protecție simpatică ai și ce pantaloni de piele! își tachină Colin fratele.

- Locuiești la nici 4 kilometri de mine.

Matt îi aruncă zâmbetul pe care el și Grace îl moșteniseră de la mama lor și își desfăcu o bere.

Mama lor era cea care-i ținea morală, prin urmare Colin îl lăsa în pace. Fratele lui își asuma riscuri în fiecare zi la muncă, iar mersul câțiva kilometri pe motocicletă era cel mai mic.

- Deci ce părere ai de Robert?

- Robert al lui Gracie? îl întreabă Matt.

- Da.

- E un idiot, nu știu ce vede la el.

Matt se descălță și-și așază picioarele pe masă.

- Cred că o să-i dea papucii înainte de următoarea noastră masă în familie.

Colin se uită prin pozele de pe telefon.

- Asta da ușurare! Când vorbești cu el, e ca și cum ai vorbi cu un perete. Și care-i treaba cu jocurile video

de pe telefonul lui? Înțeleg dacă scrii un SMS, mesaje sexy sau să te cuplezi pe Tinder, dar să joci un joc video la o cină în familie?

Colin își ridică privirea din ecran.

- Încă folosești aplicația aia?

- A fost o etapă. Mi-a trecut.

Nici una dintre fetele de pe Tinder cu care se întâlnea nu ajungea vreodată la cinele de duminică. Asta era probabil un lucru bun.

- Nu înțeleg de ce ai avut vreodată nevoie de aplicație. Tu ești eroul. Toate femeile din zonă se aruncă pe tine. Matt zâmbi, pentru că știa că așa era.

- Sunt mai mult decât o simplă bucată de carne.

Amândoi izbucniră în râs.

- Serios, m-am săturat de toate astea. De baruri, de oameni singuri. Jumătate din prietenii mei sunt căsătoriți. Majoritatea tipilor de la stație au familii. Sunt a treia roată la căruță pe care o invită la desert când vrem să mergem cu motocicletele.

- Cineva își plânge de milă.

- Serios, Colin, nu te saturi să stai acasă singur noaptea?

- Ca acum?

Cu familia lui, nu era niciodată singur acasă prea mult timp.

Matt bău din nou din bere.

- Poate că o să încerc Match.

Colin clătină din cap.

Înainte să-i facă o sugestie fratelui său, auzi cum ușa de la intrare se deschide și se închide.

- Salut!

Era Grace.

- Suntem aici, spuseră el și Matt în același timp.

Tocurile i se auzeau pe gresie în timp ce înainta prin casă.

Colin se uită peste umăr, în timp ce ea repeta aceleași gesturi ca fratele lui.

- Nu suni înainte? întrebă Colin.

- Am văzut motocicletă lui Mike și m-am gândit că pot să vin.

Ea încercă să-și desfacă berea, renunță și i-o dădu lui Colin.

El i-o desfăcu și i-o dădu înapoi.

- Deci dați o petrecere și nu mă invitați? întrebă ea cu zâmbetul pe buze.

- Nu e o petrecere, doar happy hour.

Ea își ridică berea.

- Băutura e ieftină.

Matt își ridică sticla și băură amândoi.

- Tocmai spuneam cât de puțin ne place de Robert.

Grace făcu un gest cu buza, pe care-l făcea când nu era încântată de ceva.

- Știu. O să mă despart de el sâmbăta asta.

- Tatei o să-i placă, spuse Matt.

Ea își aruncă pantofii pe jos, lângă ai lui Matt, și-și trase picioarele sub ea pe canapea.

- Cum a fost azi? îl întrebă Grace pe Colin.

- A mers bine. Echipamentul e la fața locului. Am pregătit tot pentru săptămâna viitoare. A mers ca uns.

Asta era o raritate în lumea lui, dar necesar de când avea noua funcție.

- Și Parker? rosti Grace pe un ton sugestiv.

- Cine e Parker? întrebă Matt.

- Doar proprietara sexy și singură a casei, pe care frațele nostru o place.

- Nu am zis niciodată că o plac.

Grace îndreptă berea spre el.

- Nici nu trebuie, zâmbetul tău a spus tot ce era de spus. Ca ăsta pe care-l ai acum pe față.

Colin încercă să-și șteargă zâmbetul de pe față.

- Azi te-a observat, nu-i așa?

Colin își luă sticla de bere goală și se ridică de pe canapea.

- Interesul tău în ce privește viața mea personală nu face decât să oglindească faptul că a ta e un dezastru.

- Nu pot să neg asta, zise ea. Acum răspunde la întrebare!

El deschise frigiderul și-și luă altă bere.

- M-a întrebat dacă am soție.

Matt scoase un sunet, ceva între geamăt și fredonat. Când se gândi mai bine...

- Nu a întrebat, mai degrabă a presupus.

- Și tu ai negat.

Grace era ca un câine cu un os.

- Nu imediat. I-am spus că am observat și am întrebat-o dacă ăsta e modul ei de a afla dacă sunt singur.

Matt aprobă.

- Foarte bine ai făcut.

- Stai un pic! E nepoliticos!

- Cum adică? întrebă Colin.

Grace își așeză berea într-o parte și se îndreptă.

- Dacă o femeie te întreabă subtil dacă ai soție, e modul ei de a testa terenul.

- Da, știu. Cred că eu ți-am sugerat asta la un moment dat.

Ea clătină din cap.

- Dar nu poți să-i atragi atenția, asta o face să devină defensivă.

Acum, când se gândea mai bine...

- Da.

- Nu o farmeci așa, Colin!

El făcu o pauză ca să vadă dacă sora lui avea dreptate.

- E prea târziu acum.

Ea clătină din cap.

- Bărbații pot să fie proști uneori.

- Asta spune femeia care iese cu un gamer de 25 de ani. Măcar se bărbierește? nu se abținu Matt.

- Dacă vrei să știi, are 27 de ani și... Ea își luă berea și se încruntă. Doar o dată la trei zile.

capitolul 10

Janice o chemă pe Parker în biroul ei înainte să înceapă cursurile.

Când ea privi în jos, văzu că palmele începeau să-i transpire. Expresia de pe fața șefei ei sugera că nu era mulțumită.

- Ia loc, te rog!

Janice se așează în spatele biroului ei și așteaptă.

- E totul în regulă? întrebă Parker când se așează pe marginea scaunului.

În loc să răspundă la întrebare, Janice zise:

- Pari să te simți mai bine.

Ah, deci era vorba de faptul că sunase și spusese că era bolnavă.

- Da, slavă Domnului! Ziua de ieri a fost groaznică.

Șefa ei n-o credea.

- Cum zici tu. Îmi placi, Parker. Serios. Știu că treci printr-o perioadă grea, iar ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-ți îngreunez situația.

Simțea că urmează un *dar*.

- Dar, așa cum știi, lucrul cu elevii noștri cu nevoi speciale necesită continuitate. Când părinții acelor elevi vin la mine cu nemulțumiri, nu pot să le ignor.

- Ce fel de nemulțumiri?

- Probleme comportamentale acasă, lipsă de atenție în clasă. Elevii ăștia au nevoie de stabilitate ca să capete încredere.

Parker avea nevoie de putere de convingere.

- Știu, îmi pare rău. Nu ar trebui să îmi mai iau zile libere...

- Știi că doamna Fields locuiește pe aceeași stradă cu tine.

Era una dintre învățătoarele de la clasa a treia.

- Da.

Inima îi bătea prea repede și prea tare.

- Mi-a spus de amploarea activităților care au loc pe proprietatea ta.

- Da, dar...

- Cred că nu exagerez dacă spun că va trebui să-ți iei mai multe zile libere anul ăsta ca să gestionezi tot ce se întâmplă.

- Încă nu se știe sigur, spuse Parker.

Janice îi făcu un semn și o întrerupse:

- Nimic din toate astea nu contează. Eu trebuie să mă asigur că Molly are o experiență școlară stabilă, iar în momentul de față nu cred că-i poți oferi asta.

- Mă concediezi.

Parker își simțea lacrimile în ochi.

- Ba nu. Te repartizez altundeva. Să-i supraveghezi în curte, înainte de începerea școlii, iar în timpul pauzelor și al prânzului, să ajuți în sălile de clasă.

Același job pe care-l avusese când începuse să lucreze la școală, chiar după ce muriseră părinții ei. Reușise să obțină un loc de muncă cu normă întreagă și plata pe zi anul trecut, iar acum avea să fie retrogradată fără garanții.

- Îmi pare rău, Parker. Cred că e cel mai bine. Așa o să ai mai multă flexibilitate, iar școala nu o să aibă probleme de fiecare dată când plouă iarna asta.

Ea nu-și putu opri lacrimile să curgă.

- Ia-ți dimineața liberă! Gândește-te la ce ți-am spus și întoarce-te la 10.30 pentru prima pauză.

Parker ignoră privirile care-i erau aruncate când traversă holul scurt spre sala profesorilor, unde-și ținea geanta.

- Ești bine, Parker?

Nici măcar nu se uită să vadă cine o întreba.

- Sunt bine.

Vocea îi tremura și lacrimile nu aveau decât să curgă mai repede dacă vorbea cu cineva. Își deschise geanta, își puse ochelarii de soare și ieși din clădire. Abia când urcă la volan își coborî capul și plânse.

Mașina lui Parker intră pe alee și trecu de camioanele care ieșeau în evidență ca un lac în deșert. Colin simți un fior de bucurie când văzu că ea se întorsese acasă. Se uită la ceas. Deja era 14.30?

Nu, era doar 13.30.

Ar fi putut să jure că ea spusese că avea să lucreze până la 14.30.

Ray îi atrase atenția din nou la muncă. În următoarea oră, lucră cu echipajul la prima structură. Din când în când, se uita să vadă dacă Parker se plimba prin curte, așa cum făcuse ziua anterioară.

Abia când fratele ei se întoarse de la școală Colin văzu activitate în casă. Îl văzu pe Scout alergând prin curte după o minge și pe Austin privindu-l de la distanță.

Poate că Grace avea dreptate. Faptul că îi atrăsese atenția lui Parker asupra întrebării legate de o eventuală soție o făcuse destul de defensivă cât să dea înapoi.

- Hei, Colin, mă ascuți?

- Scuze, da.

Se forță să-și îndrepte atenția în fața lui.

La ora 16.30, Austin stătea în locul în care se adunau la pauză, iar Scout era în lesă și cerea atenția câtorva bărbați din echipă.

Colin se îndreptă spre ei și îngenunche ca să mângâie câinele. Scout îl linse pe față.

- Austin te cheamă, nu?

- Da.

- Ne vedem mâine, Colin.

Unul dintre oamenii lui îi făcu cu mâna în timp ce se îndreptă spre mașină.

- Ce părere ai de toate astea?

Băiatul ridică din umeri.

- Nu sunt sigur. E ciudat să văd atâta lume aici.

- Sunt sigur. Probabil de regulă e destul de liniște pe aici.

- După incendiu nu a mai fost.

Dacă nu s-ar fi uitat la puști, Colin ar fi ratat sclipirea din ochi, care-i spunea că acele cuvinte aveau o semnificație mai profundă.

- Ai fost aici în timpul incendiului?

- Da, toți am fost. Credeam că locuința a fost arsă. Era foc peste tot.

Austin își scoase telefonul din buzunar și îi arătă o poză.

Colin se ridică de unde stătea cu câinele și se așeză lângă fratele lui Parker, uitându-se la poză.

- Am înregistrat asta când plecam.

Cerul era negru. Flăcările cuprindeau laturile dealurilor și înconjurau casa Sinclair, iar clădirea nici nu mai putea fi văzută. Clipul se opri tocmai când Austin traversase albia secată a pârâului.

- E...

Nu avea cuvinte.

- A fost groaznic.

- Da, îmi imaginez.

- Nu am murit, deci...

Dumnezeule! Colin nu se gândise niciodată la perspectiva asta.

- Ați avut timp să plecați, nu?

- A durat ceva până când incendiul a ajuns aici, dar apoi a explodat. Am văzut diverse lucruri la știri și credeam că oamenii pot să plece pur și simplu. Noi am scăpat, dar înțeleg de ce unii n-au făcut-o. Într-un minut, focul ajunsese aici. Arată spre deschiderea din

lanțul muntos, unde se afla albia secată a pârâului. Apoi distrugea copaci și ne tot ieșea în drum.

- Mă bucur că ați scăpat.

Puștiul ridică din umeri.

- Da.

Erau mai multe de spus, dar Colin simți că nu era cazul să întrebe.

- Mi s-a părut că am văzut-o pe sora ta venind acum puțin timp. E aici? Voiam s-o întreb ceva.

- E aici. E în pat.

- În pat? E bolnavă?

Austin ridică din nou din umeri.

- Nu știu.

Colin se întrebă dacă fusese vreodată adolescent în timp ce privea unul îmbujorat.

- Întrebarea mea poate să aștepte.

Dar Austin își ridicase deja telefonul la ureche după ce apăsase pe câteva butoane.

- Hei, Colin are o întrebare pentru tine...

Voia să-l oprească pe puști. Dacă Parker nu se simțea bine, nu voia s-o trezească.

- Bine. Puștiul închise. Vine aici.

- Nu trebuia s-o suni. Pot să mai aștept.

Austin îl mângâie pe Scout pe gât.

- E în regulă. E obsedată de control. Cu cât află mai multe despre ce se întâmplă aici, cu atât o să-i fie mai ușor.

Dintr-odată, adolescentul dispăru, iar Colin văzu o urmă din bărbatul care avea să devină.

- Pari să-ți cunoști sora foarte bine.

- Presupun că așa e.

Adolescentul reveni.

- O să vă ușurez situația cât pot de mult, îl asigură el.

- Asta a spus Parker.

Colin îl privi pe Austin în timp ce se uita la telefon.

Da, clar nu vorbea limba adolescenților.

Când o văzu pe Parker înaintând pe alee, se scuză și îl abandonează pe puști.

Își dădu seama că era ceva în neregulă cu câțiva metri înaintea ei ca Parker să ajungă la el. Ea nu zâmbea, purta ochelari de soare, iar încrederea pe care o avea în mod normal fusese înlocuită de un ritm lent și de umeri lăsați.

- Bună. Își mențin vocea calmă. Austin a spus că nu te simți bine. Asta mai poate să aștepte.

- E în regulă.

El se îndoia, dar continuă să vorbească:

- O să aducem niște panouri.

- Bine.

Colin așteptă ca ea să-l privească, dar Parker nu o făcu. Arătă spre doi stâlpi care făcuseră la un moment dat parte din gardul decorativ.

- Aveai de gând să reparați asta?

- Nu știu. Camioanele de pompieri le-au stricat. Aștept până ce trece iarna ca să văd ce pagube o să avem.

În vocea ei era foarte puțină emoție.

- Ești sigură că ești bine?

- Sunt bine.

Însă declarația ei fu întâmpinată cu un pufnet.

Colin nu se putu abține. Parker era supărată, nu bolnavă, iar lui îi era greu să nu insiste.

- Când o femeie spune că e bine, nu e niciodată bine.

- Cine ți-a spus asta, mama ta?

- Mama mi-a arătat asta, iar sora mea mi-a spus.

- Sora ta ți-a zis și că, atunci când o femeie îți spune că e bine, e modul ei de a zice că nu vrea să vorbească despre asta? Parker își întoarse fața spre el, iar Colin îi simți privirea fixându-l din spatele ochelarilor.

- Da, mi-a spus.

Parker își ridică mâinile în aer.

- Și?

Pe măsură ce conversația înainta, ea devenea din ce în ce mai iritată și mai puțin tristă. Cel puțin furia avea

energie, pe care el o considerase mereu o emoție mai bună decât depresia.

- Bun. Deci stâlpii ăștia îngreunează drumul camioanelor care vor să întoarcă în partea asta a proprietății.

- Vrei să-i scoți?

Bărbatul încuviință, dar reveni imediat la cealaltă parte a conversației.

- Mă pricep foarte bine să repar chestii. Dacă mi-ai spune ce e în neregulă, aş putea să te ajut.

Parker se îndreaptă spre el, își scoase ochelarii de soare și îl fixă cu ochii ei umflați de plâns.

- Poți să-mi rezolvi problema de la locul de muncă? Poți să dai înapoi timpul și să faci în așa fel încât incendiul ăsta să nu fi avut loc? Poți să faci în așa fel încât să nu plouă și nimic din toate astea să nu mai fie necesar?

Colin se concentrează la singura parte asupra căreia Parker avea control.

- Ce s-a întâmplat la muncă?

- Am fost retrogradată.

- Ești profesoară, nu?

El știa că lucra la școala din district.

Și porțile se deschiseră.

- Nu, nu sunt profesoară. A trebuit să renunț la colegiu când mi-au murit părinții. Sunt asistentă pentru copiii cu nevoi speciale de la școala elementară. Eram asistentă. Ceea ce nu însemna prea mult când venea vorba de salariu, dar cel puțin munceam cu normă întreagă. Acum fac din nou pe polițista la locul de joacă și țin la părinții care vorbesc la telefon în timp ce își aduc copiii la școală.

Ea își trecu ambele mâini prin păr și își scăpă accidental ochelarii.

Colin se aplecă să-i ia înainte ca Parker să facă asta.

- Mulțumesc, zise ea când Colin i-i dădu.

- Îmi pare rău. Și chiar îi era. Grija față de fratele și sora ei nu avea cum să fie simplu de gestionat. Bănuiesc că asta înseamnă o tăiere de salariu.

- Da. Nu câștigam mult, dar ajuta. Mama nu a muncit, dar tata a adus bani până când a murit. Avem asigurare socială și o pensie, Slavă Domnului, și fonduri separate de colegiu, dar tot avem de plătit pentru mașini, asigurare, benzină și telefoanele mobile. Ea își acoperi fața cu mâinile. Nu contează. Nimic din toate astea nu au legătură cu tine. Îmi pare rău. Doar am o zi proastă.

- Pare să fie mai mult decât una singură.

- Cum zici tu. Își puse din nou ochelarii de soare. Deci vrei să scapi de stâlpii ăștia.

- Da.

- Bine.

- Bine? întrebă el cu entuziasm în voce.

Lui Parker îi apărură un zâmbet vag pe față.

- Serios, nu-mi pasă. Oricum totul e dat peste cap și arată ca naiba.

- E posibil să-i pot înlocui după ce terminăm cu totul. Ea clătină din cap.

- Nu. Nu există nici un motiv să avem amândoi probleme cu șefii noștri. Am văzut că te-ai ocupat de ham-bare azi. Mulțumesc pentru asta.

- Cu plăcere

Colin nu-și dorea decât să o îmbrățișeze până ce îi trecea supărarea.

Ea se foi și se uită în jur, oftând.

- Mama s-a pensionat, dar a fost contabilă ani întregi. Se pricepe la bugete și planificare. Poate că reușește să te ajute.

- Nu aș vrea să...

Colin își puse mâna pe brațul ei și încercă să ignore fiorul pe care-l simți.

- Ar fi încântată să te ajute. Tata e polițist ieșit la pensie și o înnebunește.

Nu era chiar adevărat, dar Colin simți nevoia să adauge asta ca s-o convingă pe Parker să accepte.

- Este posibil să fie de ajutor să se uite alți ochi pe registre.

Ea ezita.

- Nu știu ce să spun...

- Uită-te câți oameni ajuți pentru că permiți asta! Lasă și tu pe altcineva să te ajute. E posibil ca mama să te ajute sau nu.

O strânse de braț.

Parker expiră cu putere.

- Bine... Adică da, clarifică ea. Doar dacă nu o deranjează.

Colin se felicita.

- Nu e nici un deranj, îți garantez.

- Ești sigur?

- Parker!

- Bine.

Zâmbetul ei timid îl făcu să creadă că îi ridicase o mică parte din povara de pe umeri.

capitolul 11

- Intrați!

Parker deschise ușa, ținându-l pe Scout în același timp.

Colin îi trimisese mesaj seara trecută, după ce vorbisese, ca să-i spună că mama lui avea să vină după ce Parker se întorcea de la muncă în ziua următoare.

- Tu trebuie să fii Parker.

- Da. Scout încercă să sară pe ea. Îmi pare rău! Nu e obișnuit să stea închis toată ziua.

Zgomotul echipamentelor grele intră pe ușa deschisă.

- Nu e nici o problemă, ador câinii.

Parker trase câinele într-o parte și îl certă până când acesta se calmă destul cât să îi dea drumul.

Parker se îndreptă și se uită cu atenție la mama lui Colin pentru prima oară. Era suplă, dar nu fragilă. Se apropia probabil de 70 de ani, deși era greu să-și dea seama. Părul era de un șaten-deschis, tuns scurt și ondulat. Colin avea ochii ei. De un căprui cald, aproape arămiu.

- Mulțumesc că ați venit. Nu sunt sigură că puteți face ceva.

Doamna Hudson o urmă în livingul mare, unde Parker deschisese un laptop și-și adusese dosarele cu cheltuielile lunare.

- Colin mi-a spus că ți-au redus norma. Dacă verificăm tot și nu e nimic de făcut, cel puțin o să știi. În plus, nu sunt prea bătrână ca să-mi fac prieteni noi.

Bunătaea ei o emoționează pe Parker.

- Îmi place asta. Pot să vă aduc ceva de băut?

- Apă. Doamna Hudson se uită în jur. Ai o casă minunată.

- Nu pot să-mi asum meritul pentru asta. Părinții mei au făcut totul. Cu excepția televizorului. A trebuit să-l înlocuiesc în urmă cu câțiva ani.

- Colin mi-a spus că părinții tăi au murit și că de atunci tu ai grijă de fratele și de sora ta.

Parker luă o sticlă cu apă rece din frigider și i-o dădu.

- Avem grijă unii de alții.

- Hm... Cât timp a trecut?

- Doi ani.

Femeia clătină din cap.

- Îmi pare atât de rău!

- E în regulă. Am avut ceva timp să mă obișnuiesc.

Zâmbetul blând se transformă în milă. Ceva ce Parker văzuse de fiecare dată când spunea cuiva despre situația ei.

- Nu are cum să fie ușor. Și ești așa de tânără!

- Nu mă simt prea tânără în ultimul timp.

- Nu, îmi imaginez că nu.

Femeia se întoarse și se uită pe geam, la proprietate. Mai multe camioane strângeau rămășițe și excavau locul, în timp ce echipe separate ridicau niște construcții la 150 de metri de casă.

- Colin mi-a spus că e o lucrare mare.

- Nu știam la ce să mă aștept.

- Probabil nu la asta.

Privirea lui Parker era fixată pe geam.

- Nu.

Doamna Hudson își puse un braț în jurul umerilor ei și o scoase din transă.

- Ei bine, domnișoară, hai să vedem ce avem aici!

În următoarele două ore, Parker stătu lângă mama lui Colin și îi înșiră toate sursele de bani și toate cheltuielile. Deschise site-ul băncii și se uită la toate conturile deschise de părinții ei. Totul era în continuare pe numele administrației prin tutelă, cu excepția conturilor personale - al ei și al lui Mallory.

- Acestea sunt conturile pentru colegiu?

- Da.

Se uită pe website.

- Încă intră bani în contul fratelui tău, iar al tău e aproape gol.

Parker ridică din umeri.

- Al meu era finanțat complet când ne-au murit părinții. Austin avea 15 ani. Nu mi s-a părut corect ca eu să fiu singura care să-și permită să meargă la colegiu. Am continuat să finanțez conturile lui Mallory și al lui Austin din contul meu. M-am gândit că, până ce intră ei la colegiu, putem să vindem casa și să folosesc banii ca să mă întorc la colegiu.

Acesta fusese marele plan.

- Atunci unde ai locui?

- Într-un apartament... Nu știu.

Doamna Hudson arată spre un număr de pe ecran.

- Asta e ipoteca ta, nu-i așa?

- Da.

- Îți dai seama că e mai puțin decât ar costa un apartament mediu din oraș?

- Posibil, dar fără capital nu o să pot merge la școală și să am un loc de muncă pentru a plăti toate astea. Asigurarea socială a tatălui meu o să expire când Austin o să termine liceul.

- Înțeleg care e problema.

Ușa de jos, care ducea spre garaj, se trânti și se auziră pași, apoi cineva intră.

Mallory își aruncă rucsacul pe canapea și salută.

- Ea e doamna Hudson, mama lui Colin. Mă ajută cu registrele.

Sora ei zâmbi și flutură din mână.

- Bună ziua.

- Poți să-mi spui Nora. Doamna Hudson e prea lung.

- Încă nu ați găsit găleata cu bani?

Mallory se duse direct la frigider și scoase laptele.

- Mai întâi căutăm curcubeul.

Sora ei râse, se duse în cămară și ieși cu o cutie de cereale.

- Spuneți-i să folosească banii de asigurare și să nu se mai streseze.

- Banii de asigurare? Întrebă Nora.

- Sunt într-un cont separat. Sunt pentru a repara pagubele provocate de incendiu, nu să-i folosim noi, îi aminti Parker surorii ei.

- Despre câți bani vorbim?

- Mulți! exclamă Mallory.

- Nu atât de mulți precum crezi și nu o să ne ducă prea departe când o să începem reparațiile. În plus, nu știm ce o să se întâmple cu inundațiile sau dacă asigurarea o să acopere cheltuielile dacă se mai întâmplă vreun rahat. Parker își dădu seama că vorbise urât când

o contrazisese pe sora ei și spuse: Îmi pare rău, dacă se mai întâmplă ceva neprevăzut.

Nora o mângâie pe Parker pe mână și nu-i atrase atenția în privința limbajului.

- Ai vreun dosar de la compania de asigurări pentru ce au plătit ca să mă uit peste el?

Parker încuviință și își trase scaunul.

- Mă duc să-l aduc.

Când ieși din cameră, o auzi pe Nora vorbind cu sora ei.

- Aia e cina ta?

Parker se crispă.

Parker stătea în pat. În casă era liniște. Austin venise acasă tocmai când Nora pleca, cu promisiunea că avea să se întoarcă în ziua următoare. Voia să se uite peste registrele părinților ei și să le compare cu ce făcea Parker.

Ea nu era sigură ce avea să descopere ceva diferit femeia.

Banii veneau și erau cheltuiți.

Era simplu.

Dar o plăcea. Chiar dacă Nora nu găsea un mod de a o ajuta cu banii, era plăcut să știe că făcea tot ce ținea de ea ca lucrurile să meargă.

Așa că stătea în pat cu telefonul mobil în mână.

Degetul i se opri deasupra numelui lui Colin. Îl apăsă și îi scrisese un mesaj: „Mama ta e minunată. Mulțumesc“.

Se uită la ecran un minut întreg, apoi își lăsă telefonul deoparte. Era târziu. Mă rog, era doar 21.30, dar era deja în pat pentru că trebuia să fie la școală cu 30 de minute mai devreme din cauza redistribuirii. Trebuia să se ocupe de sosirea elevilor și să-i supravegheze în curte. Își lăsă capul pe pernă și închise ochii. Poate că trebuia să se întoarcă la curățat mese. Ar fi câștigat mai bine, deși programul ar fi fost groaznic.

Avea 26 de ani și se gândea să fie chelneriță.

„Cum a ajuns să fie asta viața mea?”

Înainte să-și răspundă, îi sună telefonul.

Văzu numele lui Colin și răspunse.

- Bună.

- Sunt Colin.

Timbrul vocii lui o liniști.

- Bună, Colin.

- M-am gândit că ești trează.

- Nu pentru mult timp. Trebuie să țin la mame
dis-de-dimineață.

El râse.

- Atunci nu te țin mult.

Ea se ghemui și mai mult în pat.

- Ai primit mesajul meu.

- Da. Mama a tot vorbit despre tine.

- Nu știu dacă asta e bine sau nu.

Bărbatul tuși.

- Vorbești serios? Uite ce reușești să menții unit aco-
lo! E impresionată.

- Țin unit cu gumă de mestecat, nu cu bandă adezi-
vă. Mama ta e minunată. Din păcate, nu a văzut nimic
evident de la care să pornim.

- Mi-a spus că are nevoie de mai mult timp.

Parker nu-și punea multe speranțe în asta.

- O să vină și mâine, când sunt la serviciu, ca să nu
fie distrasă, și o să-mi explice totul când o să ajung acasă.

- Pentru o persoană care-și făcea atâtea griji în privin-
ța străinilor de pe proprietate, sunt surprins să aud că
nu ai nici o problemă ca mama să fie acolo cât timp
ești plecată.

Parker zâmbi.

- Păi, e mama ta, ceea ce înseamnă automat că are
undă verde.

- Serios?

Ea auzi amuzamentul din vocea lui.

- Da. În plus, încep să accept să las oamenii să intre
în spațiul meu personal.

În clipa în care spuse asta, Parker își dădu seama cum îi puteau fi interpretate cuvintele.

- Cui îi mai dai voie în spațiul tău personal? întrebă el.

- Nimănui, adăugă ea rapid. Știi ce voiam să spun.

- Te tachinez.

Ea continuă să zâmbească.

- Mi-am dat seama.

- Te simți mai bine?

- Puțin.

- Se aude că ești mai bine.

O ajutase faptul că se oprise din plâns.

- Mulțumesc că mi-ai oferit soluții. Uneori, am ochelari de cal și văd doar ce e în dreptul ochilor. Ieri nu reușeam să văd decât coada de la șomaj.

- Care e mai rea decât cea de la registrul auto? spuse el râzând.

- Adevărat. Apreciez că ai sunat să vezi ce fac. Sunt destul de sigură că nu e în fișa postului.

- Ar putea să fie.

Ea făcu o pauză, neștiind ce voia să spună Colin.

- Nu înțeleg.

- Ai dreptate. Ca supervisor al proiectului, nu e necesar să te sun decât dacă plouă sau dacă e ceva în neregulă cu lucrarea. Dar ca bărbat care nu are o soție și sună o femeie care nu are un soț...

Parker rămase fără aer și nu-și găsi cuvintele.

- Doar dacă preferi ca eu să...

- Flirtezi cu mine.

Parker se aplecă spre telefon și se gândi ce avea să spună Colin.

El chicoti.

- Da, ai putea spune asta. E în regulă?

Parker zâmbi - un zâmbet larg, de la o ureche la cealaltă - și lovi cu pumnul în aer.

- Stai un pic, de ce?

- De ce flirtez cu tine?

- Da.

- Păi să vedem. Ești atrăgătoare, muncitoare, inteligentă. Faptul că nu ai un soț e un plus. Ai încredere în tine, ai grijă de alții... Chiar trebuie să continui?

- Poate, îl tachină ea.

Își lipi genunchii de piept și se bucură de căldura pe care atenția lui i-o trezea în stomac.

- Bine. Oamenii din echipă te respectă, mama și sora mea te plac...

- Nu am întâlnit-o pe sora ta.

- Ba da, la întâlnirea cu departamentul de planificare. Grace.

- Credeam că se ocupă de proiecte.

Parker încercă să-și amintească fața femeii. Își amintea vag că era scundă.

- Da, dar nu de proiectul tău. M-am gândit că o să ajute contracarând personalitatea acaparatoare a lui Ed.

- A fost destul de insistent.

- Deci e în regulă?

- Ce anume?

- Să flirtez cu tine.

Ei îi luă un minut să răspundă.

- Sunt un dezastru, Colin!

- Da, știi. Îmi place și partea asta. Excepția e dacă nu ești interesată, caz în care trebuie să măresc doza de farmec.

Colin făcea din nou asta: zâmbea cu vocea.

Parker ținea telefonul strâns și își aminti cum era să fie o fată care vorbește cu un băiat.

- Nu am spus că nu sunt interesată, deși sunt tentată să văd cum e când mărești doza de farmec.

Râsetul lui o făcu să chicotească odată cu el.

- Nu prea mă mai pricep la chestiile astea.

- Atunci o luăm ușor.

- Va trebui s-o facem.

- În cazul ăsta, Parker, te las să te duci la culcare, având în vedere că trebuie să țiți la mame mâine la prima oră a dimineții.

Colin chiar ascultase tot ce îi spusese. Era prima oară când i se întâmpla asta.

- Noapte bună atunci.

- Noapte bună.

Parker își aruncă telefonul pe pat după ce închise Colin și își strânse genunchii la piept. Dumnezeuule, cât de bine era ca un bărbat să flirteze cu ea!

capitolul 12

Parker conduse pe lângă șirul lung de basculante, pe care Ray îl ghidă după ce o văzu. Ea coborî geamul când intră.

- Mulțumesc, Ray.

- Nici o problemă.

Ea se uită pe geam, în speranța că avea să-l vadă pe Colin. Văzu șase camioane care păreau să fie ale lui, parcate unul lângă altul. Oricât de mult voia să-l vadă, oricât de mult se gândise la el toată ziua, nu avea să-l caute. Avea să fie mai subtilă.

Mașina Norei era parcată într-o parte a aleii.

Parker intră în casă prin garaj. În clipa în care deschise ușa, mirosul unui preparat savuros care tocmai era gătit o opri. Închise ochii și inspiră adânc. Friptură sau ceva asemănător.

Garajul se afla sub living, așa că trebui să urce scările înainte ca mirosul puternic s-o lovească. Coti și o văzu pe Nora stând la masa la care stătuseră în ziua anterioară.

Haosul dimineții fusese curățat din bucătărie, iar o vază cu flori proaspete se afla pe insula bucătăriei.

- Ce miroase așa de bine?

Nora își ridică privirea și-și lăasă deoparte ochelarii de citit.

- Mi s-a părut mie că aud pe cineva intrând.
Parker se uită în cuptor.

- Ai gătit?

- Sper că nu te deranjează. M-am gândit că, după tot ce ți s-a întâmplat, ai nevoie de niște mâncare pentru suflet.

- Nu trebuia să...

- Știu, dar am vrut să fac asta. Nora se apropie de ea. Am găsit câteva ingrediente, pe altele le-am cumpărat. Unul dintre lucrurile de care mi-e cel mai dor, după ce au crescut copiii și au plecat, e să gătesc pentru mese mari.

- Eu nu-mi fac timp pentru mese mari, îi zise Parker.

- Ne strângem de cel puțin două ori pe lună ca să-mi fac plăcerea. Dacă aș putea, i-aș chema în fiecare săptămână sau chiar mai des.

- Asta e pentru că Mallory a mâncat cereale aseară, nu-i așa?

- Nu te judec, draga mea. Înțeleg cum e să ai adolescenți care aleargă în toate părțile. Cred că timp de trei ani Colin a mâncat doar pizza înghețată.

- Preferata lui Austin.

Nora își înclină capul.

- E posibil să nu-ți dai seama cât de scump e genul ăsta de mâncare pe termen lung. Îi făcu semn lui Parker să ia loc la masă. A fost o perioadă când eu și soțul meu aveam probleme. Sănătatea mamei mele se înrăutățea și, într-un final, a trebuit să o ducem într-un cămin. Era scump și am avut de folosit un buget.

Nora îi dădu un caiet plin cu rețete și îi spuse despre arta de a tăia cupoane. Apoi îi dădu un tabel.

- Pentru o persoană așa de tânără, trebuie să-ți organizezi bugetul. Văd că ai folosit asigurarea de viață a tatălui tău ca să plătești ipoteca, taxele și asigurarea.

- Dar rămân fără ei.

- Am văzut. Arată spre o coloană. Asta e de la chiriaș. Există vreun motiv pentru care nu ai închiriat casa de oaspeți mai devreme?

Parker încuviință.

- Mallory și Austin aveau amândoi sub 18 ani când au murit părinții noștri. Faptul că am preluat tutela la 24 de ani a venit la pachet cu supervizarea de la tribunal.

- Încă sunt cu ochii pe tine?

- Nu chiar. Liceul știe de situația noastră și știu că ar putea raporta dacă ar fi probleme reale. M-am gândit că e mai bine să evit orice posibile probleme cu un chiriaș.

- Iar când Austin o să împlinească 18 ani, o să scapi de asta.

- Da, dar, când o să termine liceul, o să pierdem și cecurile cu asigurarea socială a părinților noștri. Am solicitat deja prelungirea pe trei luni după ce împlinește 18 ani.

- Așa cum am stabilit ieri, totul funcționează, dar nu o s-o facă pentru mult timp din moment ce conturile se subțiază și în mai puțin de doi ani o să se termine având în vedere actualele cheltuieli. Chiar și cu chiriașa ta.

- Asta dacă nu-mi găsesc un loc de muncă mai bun.

- Ceea ce o să fie esențial dacă o să rămâi în casă.

În următoarele zece minute, Nora îi vorbi despre avantajele și dezavantajele de a se muta din casa familiei într-un apartament. Vorbi despre echitate și economisire, lucruri la care Parker nu se gândise prea mult. Deși Parker își dăduse seama că incendiul avea să-i oprească pe potențialii cumpărători și să scadă prețul total al casei, nu se gândise la imaginea de ansamblu.

- Dacă nu o să-mi permit să plătesc toate facturile aici? întrebă Parker.

Nora ridică un deget, apoi își puse ochelarii.

- Banii de asigurare. Ți-au plătit pentru pierderea hambarelor, dar nimic nu scrie că trebuie să le reconstruiești.

- Proprietatea valorează mai mult cu un hambar.

- Poate, dar ai nevoie de el?

- Nu mai am. Primul lucru pe care l-am făcut după accident a fost să vindem caii.

100 de dolari pe lună pentru hrănitul cailor era prea mult pentru bugetul lor.

Se concentrază asupra tabelului cu pagubele și banii primiți de la compania de asigurări, iar Nora adăugă o coloană pentru prețul estimat al reparării pagubelor cu un buget pentru lucrurile pe care să le facă doar ei.

- Nu mă deranjează să fac orice pot, dar nu știu nimic despre repararea șindrilelor de pe un acoperiș sau despre construirea unui gard, îi zise Parker.

Zâmbetul cald al Norei o ajută să se relaxeze.

- Aici vine partea în care îmi ceri ajutorul, draga mea. Un grătar la cină și prăjituri înseamnă mult pentru noii tăi prieteni, care sunt acum în curte.

Gândul o făcu să se simtă inconfortabil.

- Nu aș putea face asta.

- De ce nu? Oamenilor le place să ajute, zise Nora. Nu spun că nu va trebui să angajezi oameni pentru anumite lucruri și să plătești prețul întreg pentru asta. Dar pentru câteva dintre ele nu va trebui să angajezi pe nimeni. Eu, ca mamă, vreau să-ți spun să nu te stresezi din cauza banilor, dar îmi dau seama că nu e posibil, având în vedere că iarna asta te așteaptă atâtea necunoscute. Așa că o să-ți spun să nu-și faci griji, Parker. În principiu, pentru că ești prea tânără ca să faci riduri.

Parker încercă să zâmbească.

- Muncește orele pe care ți le dau cei de la școală. Încurajează-ți fratele să-și găsească o slujbă cu o jumătate de normă. Toți copiii mei au lucrat când erau în liceu. Nora își puse mâna peste a ei. Ce se întâmplă acum

e temporar. Un loc nou de muncă e posibil să nu fie așa de permisiv când vine vorba de toate lucrurile neprevăzute pe care nu le poți evita acum. Colin și echipa lui fac totul afară, dar și ție ți se întâmplă multe în interior, personal și emoțional. Ar fi fost dificil pentru părinții tăi dacă ar fi fost aici, dar e de două ori mai greu pentru tine.

- Mă tem că totul o să se destrame. Casa asta e tot ce avem de la ei.

Nora o strânse de mână.

- Știu, văd asta. Ți recomand să tai cupoane și să sari peste mesele cu mâncare înghețată. Coace niște prăjituri și fă o parte din muncă tu însăși, ca să vă ajungă mai mult banii de asigurare. Apoi în primăvară, după ce trece iarna, iar Austin o să termine liceul, noi două putem reevalua situația.

Părea prea ușor.

- Chiar crezi că asta e cea mai bună abordare?

- Asta mi-aș sfătui fata să facă dacă ar fi în aceeași situație. Nora se rezemă de spătar și-și dădu jos ochelarii. Te-ai gândit măcar ce vrei să faci cu viața ta? Pentru ce te-ai întoarce la școală?

Ea se frecă la ceafă.

- Asta s-a schimbat de trei ori în ultimii șase ani. Tot aștept o licărire, ceva, o revelație.

- Care nu a avut încă loc.

Ea clătină din cap.

- Nu e surprinzător. Ești prea ocupată să trăiești viața altcuiva ca să mai planuiești una pentru tine.

Ușa de la garaj se deschise și se trânti cu putere.

- Ce e asta? strigă Austin, venind în fugă de afară.

Apăru și își aruncă rucsacul pe jos.

- Doamna Hudson ne-a preparat cina.

- Doar am început-o, îi zise Nora. Austin?

- Da?

Puștiul se uită în cuptor.

- În frigider e un castron cu legume tăiate. La ora 16.00, vreau să le pui peste friptură. Totul o să fie gata până la 17.00.

- Pot să fac asta. Miroase grozav!

Nora se aplecă și-i șopti:

- Cere atunci când poți.

Austin se duse spre frigider.

- Cineva a făcut cumpărături!

Puștiul se întinse și luă un măr.

Parker vru să-l întrebe dacă se simțea bine.

- Nu trebuia să ne cumperi mâncare, Nora.

Femeia se ridică și începu să-și adune lucrurile.

- Acceptă când alții vor să te ajute, draga mea.

Parker se uită la buchetul de pe tejghea.

- Trebuie să recunoști că florile sunt un pic prea mult.

- Oh, da, clar sunt! Se îndreptă spre ușa din față și o deschise. Dar nu sunt de la mine.

Zâmbetul lui Parker dispăru. Apoi se uită peste umăr.

- O să te sun luni. O să aduc câteva dintre rețetele mele aprobate de familie.

Ieșiră pe verandă. În curte, Erin cobora din mașină cu brațele pline cu alimente.

- Ea e chiriașa ta?

- Da. E de treabă. Liniștită. Nu aș fi putut găsi o persoană mai bună care să închirieze locul.

- Bun. Mă simt mai bine știind că mai e o persoană adultă aici cu tine. Chiar dacă e în casa de oaspeți.

- Și eu, dacă e să fiu sinceră.

Nora se întoarse și își deschise brațele pentru o îmbrățișare.

Parker răspunse fericită acestui gest.

- Mulțumesc mult!

- Oricând.

După ce Nora coborî treptele și urcă în mașină, Parker se întoarse în casă, mergând direct la flori.

Găsi un bilet cu numele ei pe el. Pe cealaltă parte, scria doar atât: „Asta înseamnă pentru mine să măresc doza de farmec“.

Nu era semnat. Nici nu trebuia să fie.

capitolul 13

Colin îi făcu cu mâna mamei lui când mașina ei trecu pe lângă șirul de camioane.

Fabio stătea lângă el, cu brațele încrucișate la piept.

- Aia e mama ta?

- Da.

- A venit să aducă mâncare?

- Nu, o ajută pe Parker.

Zâmbi când îi spuse numele.

- E singura care o ajută pe Parker?

Răspunse cu tăcere întrebării lui Fabio. Telefonul îi vibra în buzunar.

Un mesaj de la Parker îi apăru pe ecran: „Florile sunt fermecătoare“.

„Puncte albe pentru mine.“

- Ha!

- Ce e?

Când Colin își ridică privirea, Fabio se îndepărta.

Se legănă, cu un zâmbet lipit pe față. Poate că în următorul weekend avea s-o convingă să iasă cu el.

Parker o invită pe Erin la cină din moment ce Nora pregătise o masă care ar fi putut să hrănească zece oameni. Pentru prima oară în ultimele luni, puse masa și făcu o salată.

Mai devreme, ieșise pe proprietate, încercând să-l localizeze pe Colin, doar ca să afle că acesta fusese chemat la o altă lucrare, în altă parte a orașului. Se gândi să-i trimită un mesaj, dar apoi se răzgândi. Bărbatul

îi trimisese flori, iar ea îi mulțumise. Mingea era din nou în terenul lui. În plus, s-o ia încet însemna că nu trebuia să vorbească cu el toată ziua. Asta ar fi fost opusul pentru încet. Oricât de mult voia s-o facă.

Vremea se răcise destul ca să deschidă geamurile și să lase aerul proaspăt înăuntru. Camioanele se opriseră pentru noapte și, în absența zgomotului, greierii și viața de noapte reveniră la viață.

- Cioc-cioc, spuse Erin din spatele ușii.

- Intră! strigă Parker din bucătărie.

- Am adus vin.

- Super!

- Miroase grozav.

Erin purta o rochie de vară, iar părul i se legăna pe umeri. În mână avea o sticlă de vin roșu. Parker nu știa prea multe despre vinuri, cu excepția celor de doi dolari de la Trader Joe's. Se părea însă că Erin avea gusturi mult mai bune. Și buget pentru asta.

- Aș vrea să-mi atribui meritele, dar mama lui Colin a făcut asta. Cred că ne compătimentește.

Erin se duse în spatele ei.

- Toată lumea de pe strada asta vă compătimentește. Legănă o cutie roșie mică pe care o ținea în mână. Asta e sosul despre care ți-am spus.

Parker citi eticheta.

- Bisto?

- L-am descoperit când eram în Londra. Nu face cocoloașe niciodată și întotdeauna e grozav.

- Ai fost în Londra?

Erin deschise gura, făcu o pauză și se întoarse.

- Da, am fost într-o excursie. Acum mulți ani.

- Cred că a fost incredibil.

- Da... Erin se uită în jur. Ai o tigaie mică?

Parker arată spre dulapul unde erau oalele.

- Acolo.

În timp ce Erin căuta prin dulap, nu părea să aibă intenția de a vorbi despre Londra. Se părea că nu era deloc încântată să vorbească despre acea experiență. Parker vru să o întrebe mai multe, dar renunță.

Scoase un tirbușon din sertar și deschise sticla de vin.

- E gata? întrebă Austin când intră în bucătărie.

- Da. Du-te și adu-o pe Mallory!

Se părea însă că fratele ei nu înțelese ce-i spusese.

- Mallory! Cina e gata! strigă el.

Ea clătină din cap.

- Și eu aș fi putut face asta.

Erin râse în timp ce amesteca sosul.

Apoi puseră împreună masa.

- Ce a făcut doamna Hudson? deschise Mallory conversația.

Farfuriile se tot mutau pe masă, în timp ce toți își puneau ce voiau. Parker le explică apoi ce avea să facă.

- Până la vară, lucrurile ar trebui să se mai liniștească. Atunci o să caut un loc de muncă mai bun cu normă întreagă.

- Cum rămâne cu școala? întrebă Mallory, înainte să ia o gură mare de friptură.

- Dacă o să-mi găsesc vocația, o să aprofundez niște cursuri online. Poate fac o școală profesională.

Austin își puse telefonul deoparte.

- Și eu m-am gândit la o școală profesională.

Asta da surpriză!

- În ce domeniu?

Puștiul se duse spre fereastră.

- Știi cât câștigă operatorii de pe mașinile alea? Am verificat.

- Dacă au salariu bun, poate că ar trebui să caut și eu.

Parker glumea, dar se gândea la asta.

Austin se încruntă.

- Dar ești fată.

Mallory își îmbrânci fratele cu cotul.

- Hei!

- Serios, vezi fete pe acolo?

Acum, după ce spuse asta...

- Asta nu înseamnă că o femeie nu poate să facă treabă.

Mallory era liber-cugetătoarea familiei.

- Nu am spus că nu poate, zise Austin. E o muncă murdară și uleioasă. Nu te văd pe tine făcând așa ceva, îi spuse Mallory.

- Dar pe Parker o văd făcând asta, zise Mallory.

- Pe mine? De ce?

- Ai putea să-l vezi pe Colin în fiecare zi.

Mallory și Austin își zâmbiră.

- Despre ce vorbiți?

Parker se uită la Erin ca s-o ajute, însă nu dădu decât de priviri piezișe.

Austin își dădu ochii peste cap.

- Hai să fim serioși, e evident că-ți place de el!

Iar ea avusese impresia că ascunsese bine asta.

Mallory îndreptă furculița spre ea și zise:

- Te înroșești doar când vorbești despre el.

- Florile sunt un semn că toată treaba e reciprocă, zise

Austin, mestecând cu gura pe jumătate deschisă.

Parker se uită la buchet, apoi din nou la Erin.

- Nu te uita la mine!

- Bine. E un bărbat care are ordine în viață și nu e căsătorit.

Mallory chicoti.

- Uiți de faptul că e chipeș.

- Și înalt, adăugă Erin.

- Înalt, chipeș, are un loc de muncă... Deci când ieșiți împreună? întrebă Mallory.

Parker se întinse după vin.

- Nu ne grăbim puțin?

- Nu!

Austin luă încă o gură de mâncare.

- Încă nu am ajuns în punctul ăla. Nu m-a invitat.
- Atunci invită-l tu, îi sugeră Mallory.

Erin interveni:

- Nu, lasă-l pe el să te invite! E mai bine.
- Ce tradiție învechită! Să aștepti un bărbat să te invite în oraș sau să te ceară în căsătorie... Toate chestiile astea trag femeile în urmă cu secole întregi.

Austin clătină din cap.

- Poate decenii. Un secol poate, dar nu mai mult.
- Mă bucur că ora de istorie dă roade. Poate că asta ar trebui să fie specializarea ta la colegiu.

Parker încercă să schimbe subiectul și să discute despre școală.

- Nu, îmi place ideea unei școli profesionale.
- Mama și tata voiau să avem o diplomă de la universitate, interveni Mallory.
- Mama și tata voiau să avem opțiunea asta. Dacă Austin vrea să meargă la o școală profesională și să aibă parte de o educație care să-l ajute să-și câștige traiul, atunci nu putem să cerem mai mult.

- Mulți oameni au o diplomă de colegiu și nu o folosesc pentru angajare, adăugă Erin.

- Bănuiesc că așa e.

Mallory mai luă o gură de mâncare.

- Și tu, Erin? Ai diplomă? întrebă Austin.

Ea bău din vin.

- Am diplomă de licență în comunicare și științe umaniste.

- Ce ai absolvit? întrebă Parker.

- Un colegiu mic din Est.

- Credeam că ești din Washington, zise Mallory.

Erin își puse paharul jos.

- Mulți oameni se mută pentru colegiu.

Austin se întinse după sare și piper.

- O să-l rog pe Keith să-mi arate cum să conduc în cârcătorul. Jumătate din oamenii de acolo au propriul utilaj. Știați asta?

Iar conversația se îndreaptă spre noua pasiune a lui Austin.

Parker se trezi zâmbind, râzând și bucurându-se mai mult de prezența fratelui și a surorii ei la acea masă decât o făcuse în luni întregi. Poate pentru că se hotărâse să asculte sfatul Norei și să mai uite de stresul de la muncă. Sau poate responsabile erau mâncarea pentru suflet din stomac și realitatea că vorbeau despre părinții lor fără să simtă golul provocat de pierderea lor, pe care-l simțea de obicei. Oricare era motivul, Parker se bucură de moment și și-l întipări în memorie.

O oră mai târziu, după ce vasele erau spălate, iar Mallory și Austin erau în colțurile lor din casă, Erin și Parker stăteau afară pe verandă și admirau ce rămăsese din apus. Scout se plimba prin curte, încântat de libertate. Femeile beau restul de vin și vorbeau.

- Mă consider norocoasă, îi spuse Parker lui Erin. Îmi amintesc cum stăteam pe veranda asta cu mama, admirând apusul. Nu am apreciat asta până ce nu am plecat la colegiu și apoi m-am întors acasă în vara aia de dinainte de accident.

- Nu știu cum ai făcut față. Aveai numai 24 de ani?

- Da. Mallory tocmai începea ultimul an de liceu, iar Austin nici măcar nu avea permis.

- Erați atât de mici!

Tristețea începu să reapară. Era un sentiment despre care Parker nu voia să vorbească, așa că schimbă subiectul.

- Și tu? Ești apropiată de părinții tăi?

Erin se ascunse în spatele paharului de vin.

- Nu atât de mult, mai vorbim din când în când.

Ea își mută privirea.

Cu siguranță era ceva ce Erin nu-i spunea. Pentru moment, avea să treacă asta cu vederea. Spera că Erin avea să capete destulă încredere în ea ca să-i împărtășească acest lucru în curând.

- Cum rămâne cu căutarea unui nou loc de muncă? Ai găsit ceva?

Privirea i se luminează.

- Am găsit de lucru online.

- Cum adică?

- În colegiu am studiat jurnalismul și nu am făcut nimic în privința asta...

- Stai un pic, nu ai spus că ai o diplomă în comunicare? o întrerupse Parker.

Erin deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou.

- Da, ceea ce a inclus jurnalismul. Femeia clătină din cap. Oricum, am găsit ceva de editat online. Ceva ce e posibil să devină o bază.

- Sună promițător.

- Acum e vorba de articole, dar e cerere mare pentru editorii de ficțiune.

- Adică pentru cărți?

Ea încuviință.

- Da. Nu se întâmplă să ai ceva abilități de editare, nu-i așa?

- Aș vrea eu! Sunt pierdută fără Word.

- Trebuie doar să vezi ce nu observă Wordul. Pentru mine, e perfect. Pot să lucrez de acasă, să mă bucur de liniște...

- Când camioanele nu sunt aici.

- Nu vor fi aici pentru totdeauna.

- Îmi tot repet asta.

Parker își goli paharul de vin și îl lăsa deoparte.

Se auzi o bufniță într-un stejar din apropiere.

Parker zâmbi.

- Știi ce mi se pare ciudat? întrebă Parker.

- Ce anume?

- Că noi două nu avem nici măcar 30 de ani și stăm pe o verandă, bem vin și privim apusul, ca și cum avem 60 și ceva de ani.

- Se numește maturitate. Nu trebuie să fim într-un bar ca să ne simțim bine.

Erin își ținu paharul cu ambele mâini.

Parker se întoarse ca să se uite la noua ei prietenă.

- Vezi tu, înțeleg de ce eu sunt cum sunt. În ultimii doi ani, mi-am crescut fratele și sora, am încercat să țin locul părinților mei. Dar cum se face că tu ești așa de matură? Până și prietenii mei care sunt de vârsta mea și care sunt căsătoriți au o latură mai răzvrătită care îi face să iasă în oraș sâmbătă seară și să găsească un concert în deșert în timpul verii. Sau așa ești tu, o persoană introvertită?

Erin puse paharul cu restul vinului deoparte.

- Nu am fost mereu, dar toți am trăit lucruri care ne-au făcut să ne maturizăm.

Parker își mută privirea și nu puse mai multe întrebări.

- Dacă ai nevoie vreodată de cineva cu care să vorbești despre lucrurile astea, știu să ascult.

Erin oftă.

- O să țin minte asta.

capitolul 14

Exact ca atunci când obținuse prima oară postul la școală, Parker primea telefoane dimineața și i se spunea dacă era sau nu nevoie de ea. În fiecare seară se culca devreme, anticipând nevoia de a munci dimineața următoare și, în mare parte, stătea acasă până la ora 11.00.

Așa că, atunci când primi un mesaj care o chema la muncă până la 10.30, Parker era deja trează și bea prima cană de cafea.

Se uită la telefon, citi mesajul din nou și închise ochii.
- E temporar.

Sfatul Norei îi răsună în minte: „Mâncare adevărată, nu înghețată. Prăjituri de casă. Taie cupoane. Cere și acceptă ajutorul celorlalți!” Asta era greu. Ajutorul îi copleșise în primele luni după moartea părinților ei. Mai primea câte o felicitare de sărbători sau la zilele de naștere de la mătușa din partea mamei, care locuia în Florida. Aproape nimic de la fratele tatălui ei, care trăia în Alaska. Acesta supraviețuia cu propan și mâncare pe care o împușca singur, așa că nu aflase de moartea părinților ei decât când fuseseră îngropați. Parker nu cerea ajutor prea des, nu îi stătea în fire. Să depinzi de ajutorul pe care nu-l primeai era mai rău decât să nu depinzi deloc de el.

- La ce te uiți? întrebă Austin când trecu pe lângă ea și o văzu uitându-se pe geam.

- La lipsa camioanelor.

- Mai așteaptă treizeci de minute.

Puștiul deschise frigiderul și scoase laptele.

- Să înțeleg că nu lucrezi în dimineața asta.

Ea stătea în halatul de baie.

- Nu până la pauză.

- Atunci poți să-mi pui hainele în uscător?

- Sigur.

Băiatul se duse jos în spălătorie. Într-un minut, ea auzi apa curgând prin țevile din casă.

Era plăcut că se puteau baza unii pe ceilalți. În fiecare zi, era recunoscătoare că Austin nu revenise la dezastrul care fusese după moartea părinților lor. I-ar fi plăcut să spună că nu o îngrijora faptul că Austin putea recidiva, dar ar fi mințit. Cu cât se apropia mai mult de a optzecea aniversare, cu atât se adapta mai bine.

Austin se întoarce.

- Deci ce o să faci dimineața de acum?

Ea își termină cafeaua și zâmbi.

- Mă duc să iau gogoși.

- Poftim?

Parker își puse cana jos și se îndreptă spre dormitor.

- Gogoși. Pentru muncitori.

Tuturor le plăceau gogoșile. Erau ca fursecurile pentru micul dejun.

După ce se îmbracă în pantaloni de yoga și un tricou, se urcă în mașină și plecă.

Nu se întoarse înainte de sosirea primelor camioane, dar scoase trei cutii roz și le așeză pe masă în timp ce veneau muncitorii.

Dacă exista un limbaj universal al mâncării, acesta erau cutiile roz dimineața și cutiile mari, plate, pline cu pizza la prânz. Asta o învățaseră anii în care lucrase într-o școală elementară.

Stătea la marginea uneia dintre bănci și-l ținea pe Scout să nu mănânce gogoșile, când Colin coborî dintr-o camionetă.

Era prima oară când îl vedea de când căzuseră de acord să flirteze, iar el îi trimisese flori. Parker dezbată cu unul dintre muncitori care gogoși erau mai bune - cu topping sau fără - când Colin se apropie.

- Cine a adus gogoșile? Întrebă el.

Ray arată cu un deget plin de ciocolată spre Parker.

- Ea.

- Nu trebuia să faci asta, spuse el în timp ce se întinse spre cutie.

- Am vrut s-o fac.

- Și suntem încântați, se auzi o voce din spatele ei.

Scout lătră și apoi se așeză, gâfâind cu limba scoasă.

- Tu nu ai voie!

Sudorul, al cărui nume nu și-l amintea, luă două gogoși, îi făcu semn cu mâna și se îndepărtă.

Era plăcut să-i vadă mâncând dulciurile ca și cum erau ceva special. Cu mai puțin de 30 de dolari, reușise să-i facă pe muncitori fericiți.

- Apreciez ajutorul în plus, le spuse ea.

Avea o mică problemă: trebuia săpat un șanț în spațele gardului, ca să se strângă apa ce curgea de pe deal. Însă, în loc să-i roage să facă asta, mai amână o zi sau două.

Ray apăru când auzi primul camion intrând pe poartă.

- E timpul să ne apucăm de treabă.

- Trebuie să ne grăbim. Meteorologii spun că o să fie senin, dar nu am încredere în ei, le zise Colin oamenilor lui.

- S-a făcut, șefu'!

Membrii echipei plecară la treburile lor, lăsându-l pe Colin lângă Parker, cu un picior pe bancă, rezemându-se de genunchi în timp ce-și devora gogoașa cu sirop de arțar.

- A fost ideea mamei mele?

- Ea a sugerat prăjituri.

Colin flutură spre ea gogoașa pe jumătate nemâncată.

- Cu fulgi de ciocolată. Cele cu ovăz nu sunt pe placul echipei.

Ea zâmbi.

- Am notat. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, am fost cam preocupată de mine însămi.

Colin se așează lângă ea.

- Cred că e în regulă. Sunt multe de înțeles pentru cineva din exterior.

Parker se uită în jur ca să se asigure că nimeni din echipă nu era prin apropiere.

- Mulțumesc pentru flori.

Colin îi aruncă zâmbetul lui cu gropițe.

- A fost plăcerea mea.

Fluturii din stomac începuseră să devină ceva normal când Colin îi zâmbea.

- Ești sigur că nu există un conflict de interese în faptul că îmi trimiți flori?

- Singurul conflict e dacă nu ai vrea să ți le trimit.
- Nu o să glumească oamenii tăi pe seama ta?

Colin termină gogoșa.

- Mai mult ca sigur, dar probabil nu în fața ta.
Ea îl mângâie pe Scout pe cap.

- Deci nu o să glumească prea mult.

- Ba da, mă aștept la un camion plin de glume, dar cred că meriți.

- Poate?

Parker zâmbi și luă mâna de pe Scout.

Colin dădu cutia la o parte.

- Depinde de prăjituri.

Bărbatul îi făcu cu ochiul.

- Văd în ce direcție merge asta.

Privirile li se întâlniră. Zâmbetul de pe fața lui se potrivea cu căldura din obraji ei. Acel zâmbet apărură lent și ochii îi coborâră spre buzele ei.

Abia atunci își dădu seama Parker cât de aproape stăteau unul de altul. Căldura coapselor lui se întâlnea cu a ei, deși nu se atingeau. Bărbații munceau în jurul lor, dar pentru prima oară în ultimele săptămâni ea nu păru să-i observe.

Buzele lui erau pline, genul care promiteau că știau să sărute. Acel gând o făcu să-și întredeschidă gura și să se apropie un centimetru.

Când Colin o mângâie cu un deget pe coapsă, Parker își ridică privirea spre ochii lui. Amuzamentul dispăruse, fiind înlocuit de o pasiune pe care nu o văzuse niciodată în ochii unui bărbat.

- Ce faci vineri?

- Vinerea asta?

Colin își coborî din nou privirea spre buzele ei.

- Da. Peste două zile. Vreau să te scot în oraș.

Parker își lăsă mâna pe coapsă și atinse degetul mic care se întindea spre ea.

- Ei bine, dacă nu aş fi aşa de ruginită, aş spune că vineri e prea din scurt pentru mine ca să fiu disponibilă. Colin zâmbi.

Apoi se priviră.

- 18.30? întrebă el.

- Pot să-mi eliberez programul.

- Aşa să faci.

Ea îşi muşcă buza în timp ce Colin se îndepărtă.

„M-a invitat în oraş primul!“

- Vreau s-o inviţi la cină, împreună cu copiii, de Ziua Recunoştinţei.

Colin o pusese pe mama lui pe difuzor, în timp ce se plimba prin dormitor şi se pregătea să plece. Terminase munca la 16.30 în după-amiaza aia, dar fusese chemat la birou, în oraş, ca să discute despre o modificare a construcţiilor. Acum se grăbea.

- E o primă întâlnire, mamă! O cină cu familia e cam prea repede, nu crezi?

Mama lui văzuse florile şi îi spusese în ziua când fusese la Parker ca s-o ajute cu finanţele. Apoi Grace adăugase ce ştia, iar acum mama lui se folosea de informaţii.

- Ți-aş cere să o aduci chiar dacă nu ai ieşi cu ea.

Colin îşi puse curea.

- O să văd cum merg lucrurile în seara asta.

- Ziua Recunoştinţei e peste două săptămâni.

- Ştiu, mamă.

- Hm...

Bărbatul făcu o pauză.

- Ce e?

- Unde o duci?

- În oraş.

- Bine, bine, nu-mi spune. Să nu te prind că o laşi să plătească! Nu are bani de cheltuit.

Colin îşi dădu ochii peste cap.

- Îți dai seama că am avut conversația asta când aveam 17 ani, nu?

- E o fată dulce.

Colin ridică telefonul de pe pat.

- Poate că ar trebui să ieși tu cu ea, iar eu o să mă uit la un meci de baseball în seara asta.

- Am prins aluzia. Să te distrezi!

Degetul lui era deasupra butonului care termina conversația.

- Și eu te iubesc.

- Să mă suni mâine!

Deși fusese trafic în drum spre ea, Colin reuși să ajungă la poartă cu două minute mai devreme. Lăsă geamul în jos ca să introducă codul și să intre, dar ezită.

Apăsă în schimb pe buton ca s-o sune.

Sună de două ori, apoi auzi vocea lui Parker.

- Alo?

- Eu sunt.

- Știi codul.

- E trecut de 17.00. Ar fi o întâlnire foarte scurtă dacă m-ai împușca accidental.

Colin o auzi râzând și apoi auzi tonul care semnală că poarta se deschisese.

Înaintă pe alee, trecu de echipament, de toaleta ecologică și de bănci. Mașina lui Erin era în fața casei de oaspeți. Nu-și dădea seama dacă Austin și Mallory erau acasă.

Colin parcă în fața ușilor închise ale garajului.

Urcă scările și fu întâmpinat de Scout.

- Ce mai faci, băiete? Te bucuri de libertate?

Câinele dădu din coadă și se întinse.

Colin bătu la ușă și așteptă.

Simți că voia să-și miște mâinile. Avea emoții. Asta era ceva nou. O văzuse pe Parker mai devreme, în trecere, și o tachinase că avea să o ia într-un camion. Nu ar fi trebuit să fie agitat.

Palmele începură să-l mănânce.

Zgomotul ușii îl făcu să-și ridice bărbia.

Când ușa se deschise, Scout fugi înăuntru.

Parker purta o rochie crem trei sferturi. Părul îi cădea în jurul feței. Nu o văzuse așa prea des din moment ce mai mereu avea părul prins în coc sau în coadă. Pielea îi era sărutată de soare, cu numai o dungă de dermatograf, iar un ruj roz îi făcea buzele și mai apetisante.

Era pur și simplu superbă.

Colin nu se putu abține și zâmbi.

- E destul de casual? întrebă ea.

- E perfect. Ești perfectă.

Ea se înroși și mai tare.

- Vrei să intri? Trebuie să-mi iau un pulover.

- Sigur. Colin închise ușa în urma lui. Unde e toată lumea?

- Austin a spus că iese cu niște prieteni. Lui Mallory îi place să-și petreacă weekendurile în campus.

- Deci ești singură în weekenduri?

Parker se întoarse, iar Colin trebui să se forțeze să nu se uite la legănatul soldurilor ei. Mă rog, îl observă, dar nu se holbă... prea mult.

- De obicei, Austin se întoarce acasă. Când nu o face, sună sau îmi trimite mesaj.

Ea dispăru după colț, unde Colin presupuse că era dormitorul ei. Profită de moment ca să se uite prin casă. Era complet mobilată, cu toate lucrurile pe care oamenii le strâneau de-a lungul anilor. Îi aminti de casa părinților lui.

Deasupra șemineului era o poză de familie.

Îi văzu pe părinții lui Parker pentru prima oară. Ea semăna cu mama ei.

Parker se apropie de el și se opri.

- Poza asta a fost făcută cu un an înainte de accident.

- Erau așa de tineri!

- Da.

Colin o privi, apoi se uită din nou la poză.

- Ei bine, domnule Sinclair, îți promit că o să fiu respectuos și o să-ți aduc fiica înapoi acasă la o oră decentă! Asta o făcu pe Parker să râdă.

- Mergem?

Ea stinse luminile în timp ce se îndreptau spre ușa din față. Când trecură de alarma casei, Colin o întrebă:

- Nu o activezi?

- E stricată de la incendiu. Am tot vrut să chem pe cineva să o repare.

- Locuiești exact lângă pădure, nu ai nici un vecin pe o rază de 20 000 de metri pătrați, iar alarma nu-ți funcționează?

Asta nu îi plăcea deloc.

Ea îl trase de braț.

- Nu am avut niciodată nici o problemă.

El clătină din cap și lăsă conversația pentru altă dată.

- Unde e camioneta?

Îi luă ceva timp să reacționeze.

- Camioneta e a districtului. Jeepul e al meu.

O ocoli ca să-i deschidă ușa. Avea jeepul cu patru uși de când apăruse pe piață. Uneori, conducea în deșert cu fratele lui ca să se învârtă în nisip și să facă un foc de tabără. În ultimul timp însă fusese prea ocupat ca să facă asta.

Închise portiera și ocoli mașina, apoi se urcă la volan.

Parker se foi în rochie și apoi își puse centura de siguranță.

- Deci unde mergem?

- Într-un loc unde cred că o să uiți de probleme.

După ce spuse asta, întoarse pe alee și conduse departe de munca lui de zi cu zi și de viața ei.

capitolul 15

Colin ieși din suburbii și intră în inima Hollywoodului de Vest. Luminile cădeau peste palmieri și oamenii umpleau trotuarele.

- Cred că nu am mai fost aici de trei ani, îi spuse ea.
- Păcat. Los Angelesul e plin de viață.

Parker zâmbi când Colin întoarse pe Sunset Strip.
Găsi un loc unde să parcheze și îi deschise portiera înainte s-o facă singură.

Parker îl luă de mână când coborî din mașină și zâmbi când Colin nu-i dădu drumul.

Bărbatul o conduse într-o clădire și într-un lift care se deschise la ultimul etaj al unui restaurant.

- Ai mai fost aici? întrebă el.

- Nu am fost nicăieri, decât la atracțiile turistice ale Hollywoodului.

Colin îi dădu drumul doar ca să-și așeze mâna pe spattele ei în timp ce o conducea în restaurant. Atingerea lui și luminile din acel loc o amețiră.

- Ai spus casual, șopti ea când erau însoțiți la masă.

- Uită-te în jur, nimeni nu e îmbrăcat la patru ace!

Parker se uită în jur și văzu că avea dreptate. Unii clienți erau îmbrăcați în blugi, iar majoritatea femeilor purtau haine obișnuite pentru California. Dar locul părea mai elegant. Sau poate că ea nu ieșise de atât timp încât uitase ce însemna elegant.

Colin îi trase scaunul.

Mica tablă de scor din mintea ei tot aduna puncte în dreptul lui Colin.

Îi zâmbi din partea cealaltă a mesei, etalându-și gropițele care probabil obținuseră multe întâlniri în trecut.

La naiba, era sexy!

- Ai senzația că e prima întâlnire pentru tine? întrebă Colin.

- Da... Nu. Parker își încleștă pumnul în poală și încercă să găsească vorbele potrivite. Majoritatea întâlnirilor din trecut au fost cu tipi pe care nu-i cunoșteam bine, deci în comparație cu asta, nu. Dar...

- Dar? Întrebă el în timp ce se rezemă de spătar și se bucură de modul în care Parker se foia sub privirea lui.

- Oh, nu... Răspunde tu.

El se aplecă în față și își întinse palma peste masă, cerându-i în tăcere mâna.

Parker își scutură pumnul și își puse palma întra lui. Colin îi trăsă podul palmei lent, cu degetul mare, timp de câteva secunde. Mișcarea lentă și hipnotizantă îi captase atenția. Totul din ea, de la respirație la sfârcuri, se trezi la viață. Colin se opri, iar ea își ridică privirea.

- Mie mi se pare o primă întâlnire.

Vocea lui promitea ce începuse atingerea lui. Chimie, artificii și toți fiorii care veneau la pachet cu asta.

- Da, clar pare să fie o primă întâlnire.

- Foarte bine. Hai să ne bucurăm de o masă grozavă și să vorbim despre ce ne vine în minte! Etapa a doua a întâlnirii noastre e la 21.30. Dar putem să sărim peste ea dacă vrei.

- Etapa a doua?

Ea crezuse că aveau doar să ia cina și să vorbească.

Bărbatul arătă spre fereastră și în jos, pe stradă.

- Avem rezervare la clubul de comedie. M-am gândit că ți-ar prinde bine să râzi.

Parker nu se putu abține să nu zâmbească.

- Nu am fost niciodată într-unul.

- Sunt foarte distractive.

- E foarte atent din partea ta, Colin.

- Asta sunt eu, Domnul Atent. Poate că o să fac și niște tricouri.

Colin o strânse de mână.

- Eu mă gândeam la niște tricouri cu IIC...

Colin o privi întrebător.

- IIC?

Chiar spusese asta cu voce tare?

- Înalt, întunecat și chipeș.

Colin râse și o strânse de mână.

- Doar dacă îți iei și tu un tricou pe care să scrie IBP.
Bun, Î era de la înaltă, dar celelalte litere?...

- Mă dau bătută.

- Înaltă, bronzată și periculoasă.

- Periculoasă?

- În prima zi când te-am întâlnit, aveai o armă atârnată de umăr, ca și cum era ceva normal.

Ea râse.

- Atunci presupun că merit asta.

Chelnerul veni la masă în acel moment, iar Colin îi dădu drumul la mână. Parker comandă un martini cu fructe, iar Colin vru un whisky de care ea nu auzise niciodată. Când deschise meniul, Parker făcu ochii mari din cauza șocului. Dintr-odată, începu să simtă o presiune în piept.

La ultima întâlnire la care fusese, ieșise la un restaurant dintr-un lanț popular și se așteptase să facă nota de plată jumate-jumate. Ceva ce nu făcuse doar o dată în viața ei. Și cum ea și Colin nu vorbiseră despre cine avea să plătească, nu știa la ce să se aștepte. Cel puțin avea un card de credit în geantă.

Poate că avea să-și ia doar o salată.

- Ce o să-ți iei? întrebă ea.

Când Colin nu răspunse, ea lăsă meniul în jos și îl privi. El avea un zâmbet larg pe față.

- Ce e?

- Grace mi-a spus că există două tipuri de femei. Genul care-l întreabă pe bărbat ce comandă, ca să se asigure că nu comandă ceva mai scump decât el, și genul de femeie care comandă ce vrea, fără să se gândească la portofelul bărbatului.

Ea închise meniul și îl puse în poală.

- Grace a uitat de al treilea tip de femeie.

- Și anume?

- Genul care nu presupune că bărbatul o să-i plătească mâncarea și își dă seama că singurul lucru de pe meniu pe care și-l permite e salata.

Colin încuviință încet.

- Ah, da, am uitat de genul ăsta de femeie. Nu am întâlnit-o.

- Ba da.

Parker arată spre ea.

- Nu sunt genul ăla de bărbat. Eu te-am invitat să ieșim, te-am adus într-un loc pe care mi-l permit și nu aștept de la tine decât să te simți bine.

Ah, ce ușurare!

- Ești sigur?

Colin se întinse din nou spre ea și o mângâie.

- Mama m-ar dezmoșteni.

Parker începu să se relaxeze.

- Îmi place mama ta.

Colin ridică din nou meniul.

După 20 de secunde, Parker întrebă:

- Deci ce o să comanzi?

Ea se hotărî să-și ia ahi, un preparat din pește hawaiian, și nu lăsă nimic în farfurie. Fu încântată și îi mulțumi de mai multe ori decât Colin se simțea confortabil să accepte. Vorbiră despre proiect și despre interesul lui Austin legat de mașinăriile mari. Colin vorbi despre familia lui și despre cel mai recent iubit al lui Grace.

- Deci frații tăi își aduc toți iubiții și iubitele la părinții tăi?

- Da. De la bun început, mama a insistat ca toate cinele în familie să includă persoanele cu care ieșim. Nu a acceptat prostii de genul „vino cu o femeie doar dacă ai de gând să o conduci la altar“.

- De ce?

Deja împărțeau desertul pe care Colin insistase să-l comande, iar lui Parker îi plăcea, deși spusese că era sătulă.

- Tata ți-ar spune că au făcut asta ca să putem face ceva dacă Grace începe să iasă cu vreun nemernic. Nu voia să afle prea târziu că viitorul lui ginere nu era persoana potrivită pentru ea.

- Nu ar trebui să decidă ea asta?

- La final, da. Până acum, ne întrece când vine vorba de rupt relații. Nu trebuie decât să punem câteva întrebări și-și dă seama că relația nu are cum să funcționeze.

Parker luă din crème brûlée cu lingurița.

- Trebuie să fie plăcut să aibă doi frați mai mari care au grijă de ea.

- Tipul cu care a mers la balul liceului i-a dat papucii la petrecerea de după bal, iar Grace a trebuit să sune acasă ca să vină cineva să o ia. Tata încă era la muncă, așa că mama ne-a sunat pe Matt și pe mine. Ne-am dus, am urcat-o pe Grace în mașină și apoi i-am găsit iubitul.

Parker nu mai zâmbi.

- Doar nu ați...

- Nu, nu am făcut asta. Sentimentele îi erau rănite, dar puștiul nu întrecuse limita și nu o atinsese. Ceea ce a fost bine pentru el, dar și pentru mine și fratele meu. Mai ales că el avea 17 ani, iar noi eram adulți. Nu s-ar fi terminat prea bine.

- Ești un frate mare bun.

- Încerc. Colin își puse lingurița jos și o lăsă pe Parker să se bucure de restul desertului. Ceea ce mă determină să pun o întrebare.

Vârful linguriței era fix pe limba ei, iar dintr-odată imaginația începu să-i zburde.

- Ce anume? întrebă ea, neștiind scena care apăruse în mintea lui Colin.

El închise ochii, spunându-și să se calmeze.

- Ziua Recunoștinței. Mama vrea ca tu, fratele tău și sora ta să veniți la noi.

- Serios?

- Da. Am vorbit cu ea după-amiază. I-am spus că poate e prea curând să te întreb, dar acum nu mai sunt așa de sigur. În ce privește primele întâlniri, asta merge destul de bine. În plus, îmi cunoști jumătate din familie, iar eu o știu pe a ta.

- Tocmai de aceea nu e o primă întâlnire tipică.

Lui Colin îi plăcea zâmbetul ei. Cel pe care-l avea acum, care nu era forțat sau fals. Cel care-i ajungea și la ochi.

- Pot să mă gândesc la asta? Va trebui să vorbesc cu Austin și cu Mallory.

- Da, ai două săptămâni la dispoziție.

Colin își puse șervețelul jos.

Parker se îndreaptă și împinse desertul spre el.

- Nu mai pot.

El își luă lingurița și termină desertul.

Zece minute mai târziu, se plimbau pe Strip. Colin o luă de mână, ca și cum voia să spună „aici e locul mâinii tale când ești cu mine“. Felul în care îi zâmbi Parker îi dădu de înțeles că pricepuse mesajul.

Urma etapa a doua. Voia să vadă ce o făcea pe Parker să râdă.

Ea nu-și amintea când se simțise așa de bine ultima oară. Băuse două pahare în timpul cinei, care sigur o ajutaseră. Mâncarea fusese grozavă. Priveliștea perfectă. Și mai presus de toate astea era bărbatul care-i ținea companie.

Pe măsură ce înaintau prin mulțimea de vineri seară, Colin o tot atingeă într-un fel sau altul. Era ca și cum nu putea să-și țină mâinile departe de ea, iar Parker adora asta. Îi simțea prezența într-un mod pe care nu-l experimentase când se aflaseră în curtea ei, vorbind despre

noroi și camioane. Acum totul se reducea numai la bărbat, femeie și feromoni. Poate că, atunci când avea să se întoarcă la școală, trebuia să-și schimbe specializarea în chimie. Colin emana ceva ce o făcea să vrea să se ghemuiască în el și să nu mai plece niciodată.

Își găsiră locurile, la câteva rânduri distanță de scena mică, și comandară apă minerală. Colin îi spuse că poate să comande orice altceva, dar el conducea și aia era limita lui.

- Sper că e în regulă.

Ea se uită în jur la oameni. Majoritatea erau de vârsta lor și mulți băuseră deja mai multe pahare de alcool. Erau și câteva grupuri de femei, dar majoritatea păreau să fie cu un partener sau la întâlnire.

- N-am mai ieșit așa de târziu de atâta vreme! mărturisii ea.

- Nu e nici măcar 21.30.

- Știu. Cam trist, nu?

Colin se aplecă și-și împleti degetele cu ale ei.

- Sper că spectacolul o să fie destul de reușit ca să te țină trează.

Faptul că el o atingea era îndeajuns ca Parker să-și țină ochii deschiși.

Spectacolul ținut o oră și jumătate. Primele două acte îi făcuseră pe amândoi să râdă. Prima fu o femeie care vorbi despre experiența ei într-un sex-shop, iar al doilea fu un bărbat mai în vârstă, care vorbi despre diferența dintre adolescenții de acum și cei din urmă cu 30 de ani.

La actul trei, lacrimi de fericire începură să curgă pe obrazii lui Parker.

Comediantul vorbi despre primele întâlniri și apoi întreabă dacă era cineva din public la prima întâlnire. Parker îl strânse pe Colin de mână și clătină din cap.

Era prea târziu. Comediantul îi văzu negarea și se concentră asupra lor. În cealaltă parte a încăperii, mai era un cuplu care spusese că era la prima întâlnire.

Comediantul spuse că bărbatul plătește nota la prima întâlnire pentru că de fapt vrea să facă sex. Când Colin clătină din cap, bărbatul de pe scenă îl transformă în ținta glumei.

- Omule, fii serios! Uite cum vă țineți de mână! Clar tu ai plătit cina. Spre deosebire de Fred și Ethel de aici... Arată spre celălalt cuplu. Te-a pus să-ți plătești biletul aici, nu-i așa?

Parker nu văzu răspunsul celui alt cuplu, dar cineva din public o făcu și lumea începu să râdă. Timp de 15 minute, Parker și Colin fură ținta actului, jumătate din public fiind cu ochii pe ei. Când spectacolul se opri și luminile se aprinseră, câteva priviri fură îndreptate spre ei.

- Habar n-aveam că o să se întâmple asta, spuse Colin când erau din nou în mașină și se îndreptau spre casă.

- A fost foarte distractiv. Nu am mai râs așa mult de foarte mult timp.

Vorbiră tot drumul spre casă și abia când ajunseră la poartă Parker se gândi cum avea să se încheie întâlnirea lor.

El parcă mașina și ridică mâna, cerându-i să aștepte când Parker se pregătea să coboare.

Se simțea stupid să-l aștepte pe Colin să ocolească mașina ca să-i deschidă portiera.

Aerul era rece, iar puloverul pe care-l purta nu îi prea ținea de cald. Se îndreptară spre scări, iar Parker își căută cheile în geantă.

- M-am simțit foarte bine, îi spuse ea.

Comentariile comediantului legate de modul în care se terminau primele întâlniri îi răsuna în cap, iar Parker se trezi spunându-le cu voce tare ca să-și calmeze emoțiile.

- Deci cum terminăm întâlnirea? Un sărut? O invitație înăuntru? Mic dejun de dimineață?

Colin știa că glumea, văzu asta în ochii ei.

În loc să-i răspundă, el se apropie și-și lipi palma de obrazul ei.

Ea își ținu respirația, iar zâmbetul pe care-l avusese toată seara dispăru, fiind înlocuit de o tensiune măsurabilă, pe care poezii încercau s-o surprindă și cântăreții să o fredoneze.

II C avea s-o sărute. Buzele i se despărțiră, iar Parker se apropie destul ca el să știe că voia să-l guste la fel de mult pe cât își dorea și el asta.

- Se termină așa, șopti el înainte să-și coboare buzele spre ale ei.

Era cald și mătăsos. Parker închise ochii și intră în îmbrățișarea lui, dându-și voie să simtă. Îi fusese dor de asta. De brațe care o cuprindeau și de primul gust al unui bărbat. După o singură atingere a limbii lui, știu ce lipsea din viața ei. Colin o ținea ca și cum avea nevoie de ea și topi orice era rece în interiorul ei.

La fel ca restul lucrurilor pe care le văzuse la Colin, el îi dăruî un sărut reușit, ca și cum se născuse pentru asta. Parker se aplecă spre el și îl simți tremurând. Își așeză mâna pe pieptul lui și își simți degetele strângându-l. Toate părțile ei feminine erau alerte, în timp ce o blestemau că le ignorase atât timp.

Colin o sărută ca și cum nu avea ceva mai bun de făcut, iar la final o mușcă ușor de buza de jos.

Parker își linse buzele înainte să deschidă ochii.

- A fost... hm...

- Da, chiar a fost.

Mâna lui rămase pe fața ei.

- O să-ți schimb porecla. În sfârșit, îl privi în ochi și văzu reflectată pasiunea care înota în ea.

- Și anume?

- II G. Înalt, întunecat și gustos.

- O să schimb comanda de tricouri.

Ea își înalță capul din nou.

- Încă puțin.

Colin o sărută din nou, iar de data asta o trase de talie, lipind-o de el de la genunchi până la buze. Cu gura deschisă și înfometată, Parker îi răspunse la sărut.

Era înalt, întunecat și, la naiba, totul se înfierbânta foarte repede!

Colin se retrase, își lipi fruntea de a ei și încercă să-și calmeze respirația.

- Deci am trecut testul pentru a doua întâlnire? reuși el să întrebe.

Tot corpul ei fu zguduit de un râset tăcut.

- Sper că da, altfel următoarele luni vor fi groaznic de ciudate.

Îl auzi pe Scout ridicându-se pe fereastră ca să se uite afară.

- Åsta e echivalentul unei persoane care stinge și aprinde lumina de pe verandă, spuse Colin oferindu-i spațiu.

Degetele ei tremurau când încercă să bage cheia în broască. Când reuși, oftă.

- Mulțumesc din nou.

Se întoarse să-l privească.

Încrezător și zâmbitor, Colin se foi și-și băgă o mână în buzunar ca și cum nu era sigur că nu avea să o atingă din nou.

- Noapte bună, Parker.

- Noapte bună, Colin.

Ea dispăru în spatele ușii și o închise când el era la jumătatea scărilor. De la geam, urmări farurile jeepului înaintând pe alee. Când poarta se deschise, sistemul casei o anunță că bărbatul plecase.

Parker aruncă ambele brațe în sus și făcu scurt câțiva pași de dans.

capitolul 16

Parker bătu la ușa camerei lui Austin.

- Reuniune de familie în cincisprezece minute.

Se duse apoi la ușa camerei lui Mallory, fiindcă acum era acasă.

- Cincisprezece minute.

Austin scoase capul pe ușă.

- Ce se întâmplă?

- Termină jocul sau pune-l pe pauză.

- Spune-mi!

Ea își flutură o mână și îl ignoră. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat în camera lui și ar fi jucat jocuri video până duminică la ora 14.00.

15 minute mai târziu, Austin se așează pe canapea, clar iritat că îi fusese întreruptă distracția.

- Despre ce e vorba?

Mallory se aruncă și ea pe canapea.

Parker stătea picior peste picior, pe un fotoliu imens, în mijlocul canapelei din secțiuni care le domina casa.

- Voiam să discutăm despre câteva lucruri despre care am vorbit cu doamna Hudson.

- Ai spus deja că nu o să-ți cauți un loc nou de muncă până la primăvară.

- Am vorbit despre mai multe, Austin. Am vorbit despre casă pe termen lung.

Asta le atrase atenția.

- Bun, ce e cu asta?

- Am vorbit despre ce știam deja - ideea de a vinde după ce a avut loc incendiul.

- Ai spus că o să așteptăm un an, zise Austin.

- Cred că o să avem nevoie de mai mult de un an. Districtul are o înțelegere pe cinci ani, să vină și să golească bazinele după ce se umplu de fiecare dată când e nevoie.

- Vrei să aștepți cinci ani ca să vinzi?

Parker ridică din umeri.

- Nu e numai decizia mea. În testament scrie clar că, dacă lucrurile nu sunt stabile din punct de vedere financiar, o să păstrăm casa până când Austin termină liceul. Apoi, dacă după asta ne hotărâm să vindem, cotele noastre vor fi transferate în cont când împliniți 22 de ani. Știm că banii părinților vor fi cheltuiți până anul viitor pe timpul ăsta, așa că avea sens să ne gândim să vindem.

- Ce s-a schimbat? întrebă Mallory.

- În afară de faptul că incendiul a scăzut cu 15 la sută valoarea casei, nimic.

- E mult.

- Nu o să câștig bani timp de cinci ani, deci răspunsul e simplu. Păstrăm casa până atunci, spuse Austin.

- Sigur, Austin, dar banii primiți pe casă vor fi cheltuiți într-un an, nu-i așa? întrebă Mallory.

- Puțin mai mult de atât, dar da.

- Oricum ar fi, am băgat-o pe mânecă.

Scout sări pe canapea și-și așază capul în poala lui Austin.

- Poate că nu. Dar e momentul să lucrăm împreună ca să facem lucrurile să meargă. Nu pot să le fac pe toate. Cum făcuse în ultimii doi ani.

- Vrei să începem să ne plătim propriile facturi, să împărțim cheltuielile casei?

Vocea lui Mallory deveni ascuțită, iar Parker văzu îngrijorarea de pe fața surorii ei.

- Banii de pe asigurarea socială ne-au ținut la suprafață până acum. În iulie se vor termina. Sugerez să împărțim cheltuielile, iar în fiecare lună să punem în cont ca să avem facturile plătite.

- Sugerezi că ar trebui să-mi găsesc un loc de muncă?

Întrebarea lui Austin suna ca o acuzație.

- Spun că nu mai putem să folosim bani din contul general pentru lucrurile distractive din viață, cum ar fi benzină în plus pentru drumuri inutile și burgeri.

- Ce nasol!

- Când eram de vârsta ta, munceam, îi spuse Parker.

- Pun pariu că mama și tata ți-au plătit benzina.

O făcuseră. Oricât de greu îi era să spună asta, o făcu:

- Ei nu mai sunt aici.

Austin își dădu ochii peste cap și se purtă ca un puști neînțeleș.

- Faptul că o avem pe Erin în casa de oaspeți e o mare ușurare. Iar Tracy a zis să informăm studiourile despre casă și proprietate. Plătesc foarte mult pentru parcare când filmează pe stradă. E posibil să câștigăm niște bani în plus făcând asta, Austin.

Mallory încuviință.

- Ce mai putem să facem?

Parker se ridică de unde stătea și luă un caiet de pe masa din bucătărie. Îl dădu și se așeză la loc.

- Asta e nota noastră cu alimente în ultimele șase luni. Ce nu cheltuim câștigăm.

- Trebuie să mâncăm!

Da, Austin nu avea să ajute conversația.

- Dar toți suntem vinovați că nu gătim și alegem calea mai ușoară. Nu sugerez să schimbăm totul complet, dar în fiecare săptămână fiecare să gătească câte o masă de la zero. Friptura doamnei Hudson ne-a ținut două mese.

- Eu nu știu să gătesc, se plânse Mallory.

- Nu cred că semipreparatele se pun la socoteală, dar putem să depunem un efort. Am scos cartea cu rețete a mamei. O să fac eu cumpărăturile, voi nu trebuie decât să-mi spuneți ce vreți să gătiți în fiecare săptămână. Și cum toți muncim, toți va trebui să ne implicăm.

Austin îi dădu caietul lui Mallory.

- Toată chestia asta o să înceapă în iulie?

- Da, cea mai mare parte. Austin, nu spun că trebuie să-ți găsești un loc de muncă înainte să termini liceul.

- Mi se pare corect, zise Austin.

Mallory se ridică și îi ciufuli părul lui Austin, așa cum făceau când erau copii.

- Hei!

- Nu-mi vine să cred că ai aproape 18 ani!

- Aș prefera să am 14 și să nu fiu nevoit să plătesc facturi.

Toți tăcură câteva secunde, gândind același lucru. Când Austin avea 14 ani, părinții lor încă trăiau.

- Și eu, Austin, îi spuse Parker.

Umezeala din ochii lui o făcu să lăcrimeze.

- Mama și tata ar vrea să păstrăm casa, spuse Mallory.

- Multe lucruri pot să se schimbe într-un an. Poate că reușim să închiriem una dintre camerele de jos. Să facem o parcare de rulote pentru un vecin. Nu știu. O să vedem noi.

Austin oftă și își puse ambele mâini pe genunchi, ca și cum se pregătea să plece.

- Încă ceva. Doamna Hudson ne-a invitat la cină de Ziua Recunoștinței.

- O masă în minus pentru care trebuie să plătim, zise fratele ei și îi făcu semn că era în regulă.

Mallory fu mai practică.

- Ai avut o singură întâlnire cu Colin, ești sigură că vrei să mergi acasă la părinții lui de Ziua Recunoștinței?

- Colin e grozav, iar doamna Hudson știe să gătească. Ce mai e de gândit?

Austin sări de pe canapea, iar Scout o urmă.

- Ești sigură? o întreabă din nou Mallory.

- Da.

- Bine, dar, dacă te răzgândești, noi suntem de partea ta.

Cuvintele surorii ei o emoționară.

- Vorbește în numele tău. Eu am nevoie de ceva testosteron în viața mea. E cam mult o casă plină cu femei.

- Hei! exclamă Parker.

- Glumesc, glumesc. Am terminat? Vreau să mă duc înapoi la jocul meu.

Ea îi făcu semn că da.

Când puștiul dispăru în camera lui, Mallory bombăni:

- Nu glumea deloc.

„Venim la cină de Ziua Recunoștinței“, îi scrisese Parker lui Colin a doua zi.

Ea se uită la telefon și așteptă să vadă dacă bărbatul avea să-i răspundă imediat. Apoi își aminti că acesta se uita la meci cu tatăl lui. Nu știa exact la ce meci.

Avea ziarul *Times* în față, iar secțiunea de cupoane se afla în mâinile ei. Niciodată în viața ei nu tăiasese un cupon.

Telefonul vibră: „Ai făcut-o fericită pe mama“.

Parker se așează cu telefonul în mână.

„Doar pe mama ta?“

Trei puncte apărură pe ecran: „Și pe tata“.

Era destul de sigură că o tachina, dar cu toate astea insistă.

„Doar pe părinții tăi?“

„Restul familiei nu știe încă, dar sunt destul de sigur că vor fi fericiți.“

Chiar nu înțelegea?

„Bine“, îi răspunse ea și așează telefonul într-o parte, cu ecranul în jos. Acea voce a îndoielii îi răsună în minte. Îndoiala era ceva groaznic.

Parker luă foarfeca și începu să taie. Telefonul vibră, dar nu-l întoarse ca să se uite la el. Când vibră a doua oară, lăsă cupoanele jos și se ridică de pe scaun. Se întoarse peste un minut cu o sticlă de apă în mână.

Telefonul sună în clipa în care se așează, iar numele lui Colin apăru pe ecran.

- Alo?

- Persoana cea mai fericită sunt eu.

În acea clipă, toate îndoielile îi dispărură.

- Sper că da.

- Doar te tachinam. Nu ai primit ultimul meu mesaj?
Își flutură sticla în mână, ca și cum Colin putea
s-o vadă.

- M-am dus să-mi iau apă.

- Ah, deci nu erai supărată?

O mică minciună îi stătea pe buze.

- Poate puțin. Ți-am zis că am ruginit.

- O să fiu mai atent atunci.

Sonorul televizorului de pe fundal umplu tăcerea.

- Nu vreau să te întrerup. Întoarce-te la meciul tău!

- E fotbal. E un time-out - cinci minute în care arbitrii se contrazic cu antrenorii. Ce faci?

- Tai cupoane.

- Pare...

- Plictisitor, termină ea pentru el. Dar e o nouă abilitate pe care trebuie s-o învețe.

- Atunci te las să continui. O să te văd de dimineață?

Parker puse telefonul jos, pe difuzor.

- Avem conferințe cu profesorii săptămâna asta, deci o să merg devreme la muncă și o să stau până târziu ca să supraveghez elevii.

- Asta înseamnă mai multe ore pentru tine. E bine, nu-i așa?

- Da.

Văzu cupoanele pentru cereale, care erau scumpe. Începu să le taie.

- Planul meu e să ajung devreme, dar apoi trebuie să merg la Sylmar. Nu o să fiu pe acolo la fel de mult ca de obicei. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Dacă e ceva urgent, Fabio o să fie la fața locului.

- Nu cred că o să am nevoie de ceva.

Zgomotul de fundal al televizorului dispăru.

- Nimic?

- Nimic din ce poate oferi Fabio.

După ton, era clar că îl tachina.

Ce era zgomotul ăla?

- Te-am visat azi-noapte.

- Serios?

Cupoanele erau înapoi pe masă.

- Oh, da! Purtaai o rochie și erai călare pe un cal.

- Nimeni nu mai poartă rochii când călărește.

Ea clar nu făcuse asta.

- În visul meu, asta purtai. Fusta îți era ridicată până la genunchi. Erai foarte sexy.

Parker zâmbea cu toată gura și se uita la telefon în timp ce vorbeau.

- Asta a fost? Eram pe un cal și purtam o fustă, iar tu erai excitat de genunchii mei? Pare o imagine scoasă dintr-un roman de dragoste istoric.

Ceva ce nu mai citise de ani întregi.

Colin râse.

- Doar că aveai și arma în mână și țipai la oamenii mei să se grăbească. Eram fascinat de faptul că în vis calul nu se mișca nici măcar când camioanele treceau pe lângă el.

- Te rog, spune-mi că nu e și o toaletă ecologică în visul tău!

Parker nu se putea opri din râs.

- Nu era.

- Slavă Domnului pentru micile plăceri!

- Dar genunchiul ăla care se vedea pe sub rochie...

- Dar mi-ai văzut genunchii.

- Înainte să te sărut. Genunchii tăi s-au schimbat acum.

Era plăcut să flirtezi și să știi că persoana de la celălalt capăt al liniei te plăcea la fel de mult pe cât o plăcea tu.

- Îți promit că sunt la fel.

- Nu și pentru mine.

Fără să se gândească, Parker își frecă unul din genunchi.

- E ceva ce îți dorești?

- Genunchii?
- Da.
- Nu. Tu ești ceva ce îmi doresc.
- Toată tachinarea de mai devreme dispăru cu totul.
- Nu te aude nimeni acum, nu-i așa?
- Am ieșit afară ca să vorbesc cu tine.
- Nu vreau să te țin departe de distracție.
- Nu o faci. Am ieșit pentru că am vrut.
- Până și asta o făcu să scâncească.
- Știi ce vreau să spun. Du-te și distrează-te! Poți să mă suni diseară ca să flirtăm și să vorbim despre genunchi.
- Ești sigură?
- Du-te! Am și eu lucruri de făcut și bani de economisit.
- Bine.
- Ah, și te rog s-o întrebi pe mama ta ce pot să aduc de Ziua Recunoștinței.
- O să spună că nimic, îi zise el.
- Oricum, întreab-o!
- O să te sun diseară.
- Așa să faci.

capitolul 17

Săptămâna trecu cu multe mesaje și conversații târzii în noapte, dar Colin veni la proprietate abia vineri, după ce oamenii lui plecară.

- Pot să te conving să ne bucurăm de happy hour?

Îi flutură un bax cu șase beri pe care-l ținea într-o mână și o sticlă de vin pe care o ținea în cealaltă.

- Asta arată mai mult decât happy hour.

El urcă scările spre verandă, ca să stea lângă ea.

- Poftim! Ține-le!

Îi dădu berea și vinul. Când brațele ei fură pline, Colin îi cuprinse chipul cu ambele mâini și o sărută fără avertisment.

- Oh...

Parker trebui să se concentreze ca să nu scape sticlele, în timp ce Colin profită din plin de faptul că mâinile ei erau ocupate.

Toată săptămâna se gândise la sărutul lui și sperase că avea să găsească o scuză ca să vină la proprietate ca să-și permită o libertate, două.

Colin se retrase, iar Parker se clătină spre el.

- Toată săptămâna am vrut să fac asta.

- Noi doi avem gânduri foarte asemănătoare.

Degetele lui se plimbară peste mâinile ei, iar Colin luă din nou berea și vinul.

O urmă înăuntru, unde deschiseră sticla de vin și-și turnară câte un pahar.

Se așezară apoi pe verandă, ca să se bucure de ultimele raze înainte să apună soarele și să se lase răcoarea.

- Ar fi trebuit să planific ceva cu tine weekendul ăsta, îi zise el.

- Săptămâna trecută mi-ai spus că aveai de gând să-ți ajuți fratele să construiască un gard sau ceva de genul ăsta.

- Da. Turele lui de la stația de pompieri nu-i permit mereu să-și ia aceleași zile libere ca mine.

Parker bău din vin.

- Înțeleg. E în regulă. În plus, Ziua Recunoștinței e joi, iar eu și Erin o să organizăm o noapte a fetelor când ajunge acasă.

Parker stătea pe canapea lângă el, cu un picior sub ea.

- Da, dar abia te-am văzut toată săptămâna.

- Iar acum o lună abia mă cunoșteai.

- Așa e. Erai Annie Oakley de la fermă.

- Cine eram?

Colin se dădu într-o parte și își puse brațul peste al ei.

- Să fim serioși, în prima zi, când ai apărut cu arma aia și m-ai condus până la pârâu, te-am asemuit cu Annie Oakley și cred că e în continuare valabil.

- Deci de acolo vine visul cu mine călărind în timp ce port rochie.

- Posibil să ai dreptate.

Privirea lui coborî spre poala ei, iar cu mâna liberă o atinse pe genunchi prin blugii pe care-i purta.

- Tot ești sexy.

Înainte să spună mai multe despre genunchii ei, se deschise ușa și intră Austin.

Colin își lăsă mâna într-o parte.

- Hei, zise Austin! ridicând capul.

- Unde te duci? întrebă Parker.

- E o chestie cu mașini, ne strângem mai mulți. M-am gândit să mă bucur de libertate cât o mai am.

Parker își dădu ochii peste cap.

- Ce înseamnă asta? întrebă Colin.

- Austin și-a găsit un loc de muncă la pomii de Crăciun.

- Da, amicul meu a lucrat acolo anul trecut, a spus că a primit bacșișuri de 1 000 de dolari între Ziua Recunoștinței și Crăciun. Dar asta înseamnă că o să muncesc după școală și în fiecare weekend.

- Pare să fie un loc de muncă bun.

Austin ridică din umeri.

- Trebuie să încep de undeva.

- Distracție plăcută în seara asta, spuse Parker.

- Ne vedem mai târziu, Colin.

Austin începu să coboare scările.

- Nu uita, fă alegeri bune, iar dacă o să se bea...

- O să rămân acolo ori te sun. Da, știu, Parker. Austin continuă să se îndrepte spre mașină vorbind: Colin, spune-i surorii mele că e paranoică degeaba!

Ea strigă după el.

- Adolescenții beau! Nu sunt absurdă.

- Nu o să fac și eu asta. Iar dacă aș face-o, nu aș fi atât de prost încât să mă urc la volan.

Asta o făcu să zâmbească.

- Te iubesc.

- Și eu.

Austin urcă în mașină și porni motorul.

- Asta se întâmplă de fiecare dată când iese cu prietenii?

Ea încuviință.

- Da, cam de fiecare dată.

- Te-a sunat vreodată să îl iei?

- Nu.

- A venit vreodată acasă beat?

Amândoi se uitară la mașina lui Austin, care ieșea de pe alee.

- Nu, a rămas la prietenii.

- Nu poți să ceri mai mult.

- Știu, e un copil bun. Părinții mei ar fi mândri de el și de Mallory.

Colin o strânse de braț până când ea îl privi.

- Părinții tăi ar fi mândri mai ales de tine.

- Nu i-ai cunoscut.

- Nici nu trebuie. Puțini tineri de 24 de ani ar renunța la viața lor ca să-și crească fratele și sora.

- Mai degrabă i-am supravegheat. Amândoi erau adolescenți.

- Știi ce vreau să spun.

- Vrei să spui că tu nu ai fi făcut-o? Parker își dădu seama, după expresia lui, că avea dreptate. Alternativa ar fi fost ca ei să ajungă în centre de plasament. Am făcut doar ce trebuia. Ca atunci când ți se dezumflă cauciucul. Trebuie să-l repari.

Colin se încruntă.

- Tocmai ai comparat creșterea fratelui și a surorii tale cu repararea unei roți?

Mâna ei începu să se joace cu a lui.

- Știu că e mai mult de atât, dar astea sunt genul de lucruri pe care mi le-am spus la fiecare pas. Când oamenii mor, trebuie să-i îngropi. Când facturile trebuie

plătite, ești nevoit să-ți găsești un loc de muncă, să scrii un cec. Când un copil trebuie să meargă la școală, îl duci. Când trebuie să învețe să conducă, îi înveți. Nu poți să nu te mai gândești la asta fiindcă o iei razna. Îngrijorarea se citește în ochii lui.

- Deci așa ai făcut totul. Câte o sarcină pe rând. Parker își mută privirea.

- La început, a fost câte un minut pe rând, câte o oră, câte o zi. Și suntem aici. Îmi tot repet că pot să nu mai gândesc așa, după care se întâmplă ceva de genul ăsta. Arată spre peisajul ars. Parker se întristă. Îmi pare rău.

Colin se întinse spre ea și îi ridică bărbia, ca privirea ei să o întâlnească pe a lui.

- Te rog să nu-ți ceri scuze vreodată pentru că îmi spui ce simți. Nu pot să-ți citesc gândurile și nici măcar nu pot să înțeleg dacă nu-mi spui.

Majoritatea tipilor cu care încercase să aibă o relație de-a lungul anilor ar fi fugit în direcția opusă după tot ce spusese.

- De pe ce planetă ești?

Bărbatul zâmbi.

- Nu sunt sigur, primii ani sunt cam în ceață.

Ea râse.

- Trec prin foarte multe, ești sigur că vrei să ieși cu mine?

- Sunt cu șapte ani mai mare decât tine, ești sigură că vrei să ieși cu mine? contracă el.

Asta o făcu să zâmbească.

- Femeile se maturizează mai repede decât bărbații.

Ea observă mașina lui Erin parcând.

Probabil și Colin o observă. El se ridică și o ridică și pe ea în picioare.

- O să vă las să vă bucurați de noaptea voastră a fetei lor. Și o să te visez când mă duc la culcare.

Parker se apropie de el, bucurându-se de senzația brațelor lui în jurul ei.

- Pe mine toată sau doar genunchii mei?

Își ridică buzele.

Colin se apropie și vorbește peste ele.

- Nu te-am văzut toată.

- Asta se poate rezolva.

- Câte o parte a corpului pe rând.

Colin o sărută, iar ea nu mai putu gândi. Pentru unele femei, era nevoie de o jumătate de sticlă de tequila ca să vrea să se dezbrace. Pentru Parker, era nevoie de mai puțin de un pahar de vin.

Bărbatul era amețitor, iar modul în care o săruta îi dădea tot felul de speranțe când se gândea la celelalte talente pe care le avea Colin.

- Mmm, îmi place gustul tău, zise el.

Ea fredonă și deschise ochii.

- Te pricepi foarte bine la asta.

Colin îi șterse buza de jos cu degetul mare.

- Și nici tu nu ești atât de ruginită pe cât crezi.

- Cioc-cioc... Erin își anunță sosirea în timp ce urca treptele. Ah, îmi pare rău! Pot să vin mai târziu.

Colin făcu un pas, îndepărtându-se de Parker.

- Nu e nevoie, tocmai plecam. Se întoarse spre Parker. Distracție plăcută! Iar dacă sună Austin și vrei să-l iau eu pentru că vinul a fost bun, sună-mă!

Ea rămase fără cuvinte.

- Nu trebuie să...

- Dar vreau. Sună-mă, bine?

- Bine.

El coborî treptele, iar când ajunse la camionetă, îi făcu cu mâna, apoi urcă și plecă.

- Părea că vă simțiți extrem de confortabil, zise Erin, care stătea lângă ea.

Parker se întoarse și-și mușcă buza.

- Apasă toate butoanele potrivite.

Erin râse.

- Îmi dau seama după expresia ta.

- Și e un tip bun. Genul pe care părinții îl plac.
Erin se uită în jur și fredonă.

- Trebuie să fie ceva în neregulă cu el.

Parker o împinse ușor cu umărul.

- Asta îmi tot spun și eu.

- Când îți dai seama ce anume, să-mi spui.

Ea tremură.

- Hai să mergem înăuntru, se face rece!

Aveau toate ingredientele pentru o seară a fetelor reușită. Chipsuri și sos de salsa, prăjituri cu fulgi de ciocolată, vin și o salată, doar ca să spună că luau cina.

- A trecut mult timp de când am fost sărutată, cu atât mai puțin să fac sex, îi mărturisi Parker după ce începuse să bea al doilea pahar de vin.

- Sunt sigură că o să-ți amintești cum se face.

- Corpul meu e pe pilot automat când sunt în preajma lui Colin. Îmi place, zise ea, luând un chips.

- Îmi place să mă gândesc că mai sunt tipi buni. Dumnezeu mi-e martor că sunt o mulțime de proastă calitate.

Parker nu-și dădea seama dacă Erin încerca să se deschidă, așa că puse o întrebare distractivă.

- Spune-mi, care a fost cea mai proastă întâlnire?

- A mea?

- Da. Cu cine a fost?

Întrebarea păru să o tulbure pe Erin.

- Nu merg la multe întâlniri.

- Dar ai fost, deci ai o poveste cu o întâlnire nereușită. Femeia ocoli canapeaua, gânditoare.

- Bine... Eram în liceu, iar tipul a trebuit s-o ia cu noi la balul de iarnă pe sora lui mai mică.

- De ce?

- Părinții lui au insistat, deoarece tipul cu care trebuia să meargă anulasese pe ultima sută de metri.

- Și ce ai făcut, ai dansat cu amândoi toată noaptea?

- Nu am dansat deloc. El era furios. S-a îmbătat cu prietenii lui, iar eu a trebuit să mă întorc acasă pe tocuri. Erin își puse paharul jos. Care e cea mai proastă întâlnire a ta?

- Simplu. Primul an de colegiu, pe care l-am început când aveam 20 de ani...

Erin se încruntă.

- Știu, știu, am început târziu. Oricum, eram în San Diego, unde zilele bune de surf însemnau că sălile de școală erau aproape goale. Am chiulit împreună cu un tip care urma să îmi arate cum era să locuiești lângă plajă.

- Nu sună chiar așa de rău.

Parker pufni.

- Ai încercat vreodată să faci surf?

- Abia știu să înot.

- Serios? Oricum, nu contează. Eu știu să înot, dar nu e ușor să stai pe o placă în ocean, în timp ce apa încearcă să te doboare. Când am ajuns unde erau valuri, eram epuizată. Tipul a încercat să mă învețe când eram acolo, dar nu mi-am dat seama. De fiecare dată când încercam să mă ridic, cădeam. De fiecare dată când cădeam, mai multe părți din mine mă dureau. Stan, tipul cu care eram, era atât de frustrat când vedea val după val trecând pe lângă el, încât a renunțat într-un final și a început să-și vadă de treabă. Așa că m-am trezit că el făcea surf, iar eu eram prinsă pe o bucată plutitoare de fibră de sticlă și înghețam. Am fost prinsă de un curent, care mă tot trăgea în larg, în timp ce el stătea pe plajă și dădea din brațe ca un idiot.

Erin făcu ochii mari.

- Ce ai făcut?

- Am vâslit în paralel cu țărmul o eternitate și într-un final am reușit să ajung într-o zonă unde puteam să ating fundul apei. Doar că am călcat pe o pisică-de-mare, chestie care m-a speriat groaznic de tare.

- Dumnezeuule, doar nu te-a înțepat, nu?

- Nu. Dar am sărit la loc pe placă până când un bărbat de vârstă mijlocie, cu burtă, a venit până la mine și mi-a arătat cum să-mi mișc picioarele în nisip ca să dau creaturile la o parte.

- Sună groaznic!

- A fost. Iar când m-a găsit, Stan nu a făcut decât să râdă. Ce nemernic! Evident, nu am mai ieșit cu el.

Erin se lăsă pe spate.

- Prefer balul meu nereușit decât să rămân blocată în ocean.

Sushi își făcu apariția și sări pe canapea, cerând să fie mângâiată.

- Ai planuri pentru Ziua Recunoștinței? întrebă Parker, schimbând subiectul. Sunt sigură că părinții lui Colin nu se vor supăra dacă mai vin cu o persoană.

- Nu, nu, o să plec din oraș. Am planuri.

Parker nu era convinsă.

- Ești sigură? Cred că nu e nici o problemă...

- Sunt singură.

- Bine. Poate mă ajuți să aleg o sticlă de vin bun ca s-o duc la masă.

Erin zâmbi.

- Asta pot să fac.

capitolul 18

Familia Hudson locuia în cealaltă parte a orașului, ceea ce însemna, ca oriunde altundeva în oraș, că puteai ajunge acolo în cincisprezece sau patruzeci de minute, în funcție de trafic. Deși ea voia să creadă că era o exagerare, nu era.

Jeepul lui Colin era parcat pe aleea părinților lui, confirmându-i că era la casa potrivită. Lângă ea era o motocicletă. Parcă în spatele jeepului, convinsă că el nu avea să plece înaintea ei. Austin avea un buchet

de flori în poală. Insistase să facă asta, iar Parker nu avea de gând să-i spună că nu trebuia. Îi plăcea să creadă că fusese modelul lui, după părinți. Oricât de problematică fusese situația la început, Austin părea să fi trecut de perioada aceea.

- Dacă vreunul din noi se simte incomod, inventăm niște scuze și plecăm, le aminti Parker.

- Toți pentru unul, spuse Mallory.

- Și unul pentru toți, adăugă Austin.

Din casă se auzi zgomot. Ușa era deschisă. Doar o ușă din plasă îi despărțea de interior.

Parker sună la ușă și se dădu în spate.

Familia lui Colin - toată familia lui.

Da, avea emoții.

- O să mă descurc.

Parker se uită la fratele și la sora ei.

O femeie scundă apăru de după colț.

- Parker!

O întâlnise pe sora lui Colin o singură dată și fusese prea preocupată ca să-și amintească ceva despre ea.

Aceasta deschise ușa și le făcu semn să intre.

- Intrați!

- Bună. Tu ești Grace, nu?

Femeia era toată numai zâmbet.

- Da. Iar voi trebuie să fiți Mallory și Austin. Am auzit multe despre voi.

Nu dădură mâna, doar fluturară mâna în dreptul ușii, iar Grace strigă:

- Colin! A venit Parker! Haideți înăuntru!

Trecură printr-un hol ce părea un living formal nelo-cuit, care dădea într-o cameră mare.

Colin îi întâmpină cu un prosop de vase în mână.

- Scuze, ajutam.

Zâmbetul lui părea să-i fie adresat doar ei și îi sclipeau ochii. Inima îi aminti lui Parker că se afla în pieptul ei și că era în alertă.

- Nu e nici o problemă.

Colin se aplecă și o sărută scurt.

Camera era plină cu oameni. Câțiva bărbați. Niște adulți tineri. Un băiat apropiat ca vârstă de Austin, poate puțin mai mare. Nu știa sigur.

Nora și altă femeie apropiată ca vârstă trebăluiau prin bucătărie. Când îi observă, Nora se opri din ce făcea și se șterse pe șorț.

- Ați venit!

Colin luă vinul din mâinile lui Parker înainte ca mama lui să ajungă la ea.

Femeia o îmbrățișă.

- Arăți minunat!

Nora se îndreptă spre Mallory, luând-o în brațe.

Austin îi întinse florile.

- Mulțumesc că ne-ați invitat.

Oare era în regulă ca Parker să fie extrem de mândră de fratele ei? Nu conta, chiar era mândră.

- Sunt minunate! Mulțumesc, Austin.

Femeia luă florile și își așeză un braț în jurul umerilor lui.

- Emmitt, vino aici și fă cunoștință cu iubita lui Colin și cu familia ei!

Când auzi, Parker îi aruncă o privire lui Colin.

El își dădu ochii peste cap și râse în tăcere.

Grace se aplecă spre ea.

- Nu-ți face griji, face asta tuturor persoanelor pe care le aducem.

O întâlnire și două săruturi nu o calificau drept iubită, însă era încântată să fie numită așa.

Parker făcu cunoștință cu tatăl și cu fratele lui Colin, apoi cu o mătușă, doi unchi și trei veri. Se dovede că unul dintre verii lui Colin era doar cu un an mai mare decât Austin, iar cei doi începură să vorbească imediat. Ajută și faptul că jucau același joc, iar conversația se concentrează la asta până când fu gata masa.

Nora îi făcu semn lui Mallory și o întrebă dacă făcuse vreodată ouă umplute. După ce fata răspunse că nu făcuse, Nora începu s-o învețe.

- Alb sau roșu? întrebă Grace.

- Alb.

- Deci tu ești Parker, spuse Emmitt după ce Grace se duse să-i pună de băut.

- Da.

- E drăguță, îi zise lui Colin peste umăr.

- Stă fix lângă tine, tată!

Parker râse.

- Nu ca roșcata aia pe care ai adus-o acum câțiva ani.

Colin era la fel de înalt ca tatăl său, dar încă nu avea burtă. Emmitt se aplecă spre ea, ca și cum nimeni altcineva nu putea să-l audă.

- Avea ochii prea depărtați.

Parker se uită la Colin.

- Serios?

- Da. Nimeni nu o plăcea.

- Poți să repeți, zise Matt. Avea pisici.

Emmitt își miji ochii.

- Sper că nu ai pisici, nu?

- Una, mărturisi ea. Dar stă afară mai tot timpul.

Bărbatul îi făcu cu ochiul.

- Atunci e în regulă. Și câini?

- Au un labrador negru, tată.

Asta păru să-l convingă. Emmitt era tot numai zâmbet.

Grace veni cu vinul.

- Gata cu întrebările!

- Presupun că ar fi trebuit să te avertizez, rosti Colin.

- Poate.

Întreaga conversație era copleșitoare, dar și straniu de fermecătoare. Cel mai important însă era că Parker se simțea complet în largul ei cu familia Hudson.

Mallory veni cu o farfurie cu ouă umplute în mână.

- Încearcă unul!

*

Colin nu știa ce gândea Parker, dar ochii ei mari și râsetul îl relaxară.

Zâmbetul care nu-i dispăruse de pe față din clipa când intrase pe ușă și avea un efect aparte asupra lui. Chiar lăsa conversația despre fosta lui iubită să continue și deveni ținta glumelor pentru că părea să o încante pe Parker.

Ea și Grace se înțeleseseră din prima clipă.

Grace era doar cu doi ani mai mare decât Parker și se dovedi că aveau amintiri similare cu întrecerile sportive din liceu.

Însă pe Colin nu-l deranjă să facă un pas în spate. Avea să vină și momentul lui.

Când cina fu gata, televizorul fu pus pe pauză, iar jocul fu suspendat până după masă. Ca la multe mese de familie, exista una pentru adulți și una pentru copii. Cel mai mic de la masă era Austin, dar se părea că găsisese ceva în comun cu cel mai tânăr văr al lui Colin. Mallory părea să flirteze cu Jase, vărul lui mijlociu, care tocmai împlinise 21 de ani.

Colin se așeză lângă Parker, iar în timpul mesei își apropie mâna de a ei. Din când în când, își întindea degetul mic și o atingea, iar ea îl privea, înroșindu-se. Era o expresie cu care el se putea obișnui. Chiar se întrebă cât timp putea rezista așa.

După ce terminară cina, toată lumea de la masa copiilor trebui să ajute la curățenie.

Dădură din nou drumul la jocul de pe televizor, dar acum proteinele din curcan îi moleșiseră, iar scorul nu mai era ținta principală a atenției lor.

Ușa spre verandă era larg deschisă, iar California de Sud făcea ce știa mai bine.

În urmă cu mai mulți ani, tatăl lui instalase încălzitoare pe gaz, care încălzeau veranda și făceau spațiul confortabil tot timpul, cu excepția câtorva luni din an.

Dar de cele mai multe ori, mama-natură se ocupa de asta pentru ei.

- Foarte rar se întâmplă ca Matt să fie cu noi și să nu îi ducem mâncare, îi spuse Nora lui Parker la un moment dat.

- Sunt liber de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun, dar niciodată la ambele sărbători, îi spuse el.

- Anul trecut ai lucrat în ambele zile, îi aminti Grace.

- Îmi plătesc datoriile.

Matt se întinse, picioarele lui lungi ocupând spațiul dintre el și ceilalți, care stăteau împrăștiați pe verandă.

- La un moment dat, o să am propria familie și vreau să-mi văd copiii în dimineața de Crăciun.

- Și când o să se întâmple asta? întrebă Nora. Că nu întineresc.

Matt făcu ce ar fi făcut orice frate mai mic și arătă spre Colin.

- Vorbește cu cel mai mare copil al tău!

Replica ar fi fost întâmpinată cu aciditate dacă nu ar fi stat Parker exact lângă el.

Din fericire, Grace interveni:

- Nu e nimic care să indice că primul care ar trebui să procreze e Colin.

- Super! Tu ai uterul, tu urmezi!

Apoi mătușa lui întrebă:

- Deci cum merg lucrurile cu Robert?

Atât mama, cât și tatăl lui mormăiră.

Peste o oră, Colin o trase pe Parker deoparte, când mama și sora lui se duseră în bucătărie ca să dea startul următoarei runde de preparate ce conțineau fiecare formă posibilă de zahăr.

- Familia mea e mai deschisă decât restaurantele Denny's de Crăciun.

- Sunt minunați.

- Chiar și partea despre fosta iubită a lui Matt, care râgâia ca un camionagiu?

Ea nu spuse nimic.

- Vezi, prea multe informații.

- Nu sunt așa de răi. Nici măcar nu aveți un bețiv al familiei.

- Ăla era bunicul Larry. E mort de cinci ani.

O parte din zâmbetul lui Parker dispăru.

- E al treilea an cu sărbători fără părinții noștri. Primul când nu ne-am sinchisit să celebrăm.

- Nici măcar de Crăciun?

Ea clătină din cap.

Colin nu-și putea imagina viața fără familia lui. Simplul gând îl făcu să simtă un nod în stomac.

- Anul trecut a fost greu, dar nu la fel de rău ca înainte. A ajutat că Austin și-a îndreptat comportamentul.

- Ce s-a întâmplat cu Austin?

- Ai o oră la dispoziție? Întrebă ea cu zâmbetul pe buze.

- Am cât e nevoie.

- Lui i-a fost cel mai greu. Mai mult a chiulit decât să meargă la școală. Le-a vorbit urât profesorilor. A început să umble cu cine nu trebuia. Notele lui erau așa de mici, încât a rămas în urmă, iar tribunalul a amenințat că o să-l ducă într-un centru de plasament.

Colin se uită spre casă.

- Habar n-aveam.

Într-o zi, m-am întors acasă mai devreme și l-am prins fumând marijuana cu un prieten în garaj. M-am enervat.

Colin știa mulți copii care făceau asta în liceu.

- Ce ai făcut?

- L-am sunat pe părinții celui alt copil și am așteptat până când unul din ei a venit să-l ia acasă. Era mai mare, avea propria mașină. Părinții lui nu erau niciodată prin preajmă și își răs fățau copilul. Păreau iritați că i-am implicat.

- Ce stupid!

- Dar nu m-am enervat pentru că fuma marijuana. Am fost iritată deoarece chiulea și ascundea asta. Sunt sora mai mare, nu părintele. Cel puțin asta i-am tot spus. I-am repetat: „Hai să încercăm împreună și o să reușim“, iar asta nu a făcut decât să-l afecteze și mai mult. Un consilier al tribunalului, la care am fost obligați să mergem, mi-a spus că, dacă vreau ca fratele meu să fie trimis într-un centru de plasament sau, și mai rău, să ajungă la școala de corecție, ar trebui să fiu în continuare sora cea mare în loc să fiu paznicul lui. Austin avea nevoie de reguli și de limite. I-am luat telefonul mobil și l-am dus și l-am adus în fiecare zi de la școală. Am vorbit cu fiecare dintre profesorii lui și am convenit să-i văd caielele, pe care trebuia să le verific și să le semnez în fiecare vineri. Și-a petrecut fiecare sâmbătă la școala de weekend și, după ce i-au crescut notele, i-am dat înapoi telefonul.

Nu era de mirare că Parker părea mai mare decât era.

- E evident că ți-a câștigat încrederea.

- Da, s-a schimbat. A renunțat la prietenii noi și a revenit la cei vechi. L-am învățat să șofeze și i-am amintit că, dacă vor mai apărea probleme ca înainte, îi voi lua mașina fără să mă gândesc de două ori la asta. Ne-am pierdut părinții și nu era drept să ne pierdem și unii pe ceilalți.

Colin o mângâie pe brațe.

- Nu știu ce să spun.

Ea își lăsa privirea în jos și clătină din cap.

- Îmi pare rău, nu am vrut să te întristez.

Colin își puse mâna sub bărbia ei.

- Nu o faci. Mă bucur că mi-ai spus. Mă ajută să văd laturi ale tale pe care încă nu le știu. Stăteau într-un capăt al curții, iar Parker începu să tremure. Trebuia să o ducă înapoi în casă, dar Colin nu era pregătit să o împartă din nou.

- Mă bucur că ai venit.

- Și eu. Se pare că Mallory și Austin chiar și-au făcut prieteni.

Colin arată spre casă.

- I-ai observat pe Mallory și Jase? Sau, și mai important, modul în care Jase îi făcea ochi dulci surorii tale?

- Da, nu știu ce să cred.

- Ea tocmai a împlinit 20 de ani, iar el, 21. Ce e de neînțeles?

Parker îi aruncă o privire matură.

- Te pricepi la asta.

- La ce?

- La privirea de mamă.

Parker făcu asta din nou, iar Colin râse.

- O să vorbesc cu el, să mă asigur că știe cum să se poarte.

- Foarte bine. Ea clătină din cap. Știu că Mallory a făcut deja sex, dar...

- E sora ta mai mică.

- Și nu numai.

Colin își dăduse seama.

Parker tremură, iar el își trecu ambele mâini de-a lungul brațelor ei, trăgând-o aproape.

- Nu știu dacă o să apuc să fac asta înainte să pleci fără să avem public.

Parker își înalță capul.

- M-ai dus în curte ca să ne sărutăm?

Colin ridică din sprâncene.

- Nu mă gândeam chiar la asta, minți el. Dar dacă insiști...

- Nu contează.

Parker se întoarse.

Colin o prinse și o trase.

- Bine, fie...

Îi captură zâmbetul jucăuș cu buzele, dar amândoi zâmbeau prea larg ca să se sărute cum trebuia.

Parker începu să râdă. Un râset sănătos, care îl făcu pe Colin să râdă cu ea.

Însă buzele continuară să li se atingă, chiar și când Parker încercă să vorbească.

- Nu merge.

Colin se retrase puțin.

- Nu mai râde și o să meargă.

Amândoi inspirară adânc și se apropiară.

De data asta, el începu să chicotească, apoi capul ei fu îngropat în umărul lui, corpul tremurându-i de râs.

Chiar și râsul în brațele ei merita efortul.

- Nu avem nici o șansă, spuse ea după un minut întreg.

- Nu știu ce să spun în privința asta. Colin se retrase destul cât să-i vadă ochii. Îmi place să te aud râzând.

- Mi-am ieșit din mână. Poate de asta nu pot să mă controlez.

Colin își puse o palmă pe fața ei și așteptă ca ea să se uite la buzele lui. Nu așteptă prea mult.

De data asta, nu mai răsé nici unul.

Nu. Parker se apropie, iar el o gustă îndelung.

Mâna ei se încleștă în tricoul lui, starea lui de semiexcitație tulburându-i rațiunea.

Doar că Parker își înclină capul destul ca sărutul lor să se prelungească. Râsetul ei fu înlocuit de mici mormăituri și sunete de aprobare.

Ar fi putut s-o sărute toată ziua. Frigul nu mai conta.

Vârful limbii ei îl tachină pe al lui, iar brațele ei alunecară pe spatele lui.

Tot ce se afla mai jos de cureaua lui Colin se trezi la viață. La naiba, nu purta blugi! Trebuia să se oprească.

Nu voia asta, dar avea să se facă de râs dacă nu o făcea. Și pe el, și pe Parker.

- Parker... șopti el tocmai când ea îl mușca de buza de jos.

- La naiba!

Nu mai conta. Încă puțin. Colin își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, iar degetele i se întinseră puțin mai jos.

Parker gemu, iar mâna îi alunecă pe pieptul lui.

Colin o prinse înainte ca ea să descopere cât de pregătit era pentru mai mult decât un sărut furat în grădină.

- Trebuie să ne oprim...

Parker chiar râdea din nou?

- Îmi pare rău.

- Mușcă-ți limba, îi zise el.

- Aș prefera s-o mușc pe a ta, îl tachină ea.

Cuvintele îi făcură mădularul să tresară.

Când ea încercă să se retragă, el o ținu pe loc, cu mâinile pe șoldurile ei.

- Nu, nu, am nevoie de un minut.

Parker își înclină capul și se uită în jos.

- Oh!

- Da...

Încercă să nu se gândească la femeia din brațele lui.

- Vrei să vorbim din nou de bunicul Larry?

Imaginea creată de numele lui cu siguranță îl ajută.

- Era un bețiv fericit. De fiecare dată când avea un public nou, spunea toate secretele familiei. Spunea glume groaznice.

- Cum ar fi?

- Nu-mi amintesc. De cele mai multe ori, erau nereușite.

Bun, sângele începea să i se scurgă ușor din mădular.

Parker se uită din nou în jos.

- Asta te ajută?

- Nu când te uiți, o certă el.

Mda... Nici râsetul ei nu era de ajutor.

capitolul 19

Vântul Santa Ana începu să bată după Ziua Recunoștinței, transformând totul într-un haos. Piscina

arăta ca o mlaștină. Toate aleile și scările care duceau spre casă aveau un strat de cenușă și mizerie. Zona de picnic a echipei era ținta meselor răsturnate, iar cortul se rostogolise pe proprietate, înainte să rămână blocat într-un arbore de piper.

Însă partea care o îngrijora pe Parker așa de mult nu era asta, ci țiglele care zburau de pe casă și de pe casa de oaspeți și toate ramurile masive ce cădeau din copaci. Până și copacii *Brachychiton* care nu fuseseră afectați de incendiu păreau să se îndoie sub forța vântului.

Colin veni să o ia la ce trebuia să fie o întâlnire în Ventura, ca să se bucure de aerul sărat al Pacificului. Însă Parker nu avea cum să plece.

- Vântul Santa Ana vine odată cu incendiile de vegetație.

- Nu am văzut nimic la știri despre vreun incendiu.

Colin privi cerul, ca și cum se uita după fum.

- Nu e nevoie decât de o scânteie. Parker era convinsă că părea paranoică, dar nu-i păsa. Un incendiu ar putea să vină din cealaltă parte. Nu pot să fiu plecată dacă începe ceva.

- Știi că nu a mai rămas nimic care să ardă, iar vântul nu bate în direcția aia.

Nu conta.

- Ar putea să cadă curentul. Un copac ar putea să cadă pe alee. Nu pot s-o fac. Să plec nu e o opțiune.

Îi tremurau mâinile când își aminti de incendiul care cuprinsese dealul.

Colin zâmbi înțelegător și-și aruncă cheile pe insula din bucătărie.

- Atunci spune-mi ce pot să fac ca să te ajut!

Bărbatul era îmbrăcat pentru o întâlnire, nu pentru muncă.

- Nu trebuie să faci asta.

- Nu trebuie să fac o mulțime de lucruri. Dar cum tot o să petrec ziua cu tine, ai face bine să mă pui la muncă.

Colin se aplecă, îi atinse buzele cu ale lui și se retrase.
Spune-mi!

- Ești sigur?

Parker nu era convinsă că el își dăduse ochii peste cap, dar exact asta făcuse.

- Bine. Poți să verifici câtă benzină avem pentru generator? Sunt canistre în camera generatorului și câteva în garaj. Doar că nu știu câte sunt goale. O să mă duc la piscină și o să leg scaunele ca să nu fie împrăștiate prin curte.

Se duseră în direcții opuse. Din păcate, era prea târziu pentru scaunele de la piscină. Trei din cele șase erau deja în apă.

Ea scosese deja un scaun din piscină când veni Colin.

- Mă duc la benzinărie să umplu două canistre.

Abia putea să țină ochii deschiși din cauza cenușii din aer.

- Mulțumesc.

- Lasă astea, le scot eu când mă întorc.

- Mă descurc.

- Parker!

Ea îi zâmbi, făcându-i semn să plece.

- Mulțumesc pentru benzină!

Îi luă mai puțin de o jumătate de oră să scoată totul din piscină și să le lege ca să nu ajungă din nou în apă. Opri pompa piscinei ca să nu se supraîncălzească. Munca ei de weekend tocmai se triplase. Și cum atât Austin, cât și Mallory erau la joburile lor cu jumătate de normă, nu se putea baza decât pe ea însăși. Clipi când se gândi la asta. Și poate îl avea pe Colin.

Erin îi ieși în întâmpinare la jumătatea treptelor spre casă.

- E o nebunie!

- Bun venit în viața mea! Intră!

Scout le întâmpină la ușă.

- Unde e restul lumii? Întrebă Erin.

- La muncă, iar Colin s-a dus să umple canistrele cu benzină pentru generator. Pierdem mult curent, ceea ce nu e bine, îi explică ea. Ar trebui să vii în camera pentru oaspeți dacă se întâmplă asta.

- O să fiu bine.

- Insist! Doar zgomotul din locul acela și vântul ăsta nebunesc l-ar speria până și pe Freddy Krueger. Se face frig în casa de oaspeți fără curent care să încălzească caloriferul în perioada asta a anului.

Casa principală avea trei șemineuri și un generator, dacă era nevoie. În casa de oaspeți nu exista așa ceva.

Vântul zgudui ferestrele, ca și cum încerca să-i întărească vorbele.

- În plus, nu-mi place să fiu singură când e așa.

Deși incendiul nu pornise când bătea vântul așa, realitatea era că putea s-o facă. În aceste condiții, până și un incendiu din casă putea să se extindă și să devină un dezastru în cartier. Parker își dădu seama că temerile ei erau la limita tulburării de stres posttraumatic, dar nu-i păsa. Vântul nu era prietenul ei.

- Colin o să se întoarcă în curând.

- Atunci poate să ne protejeze pe amândouă. Te rog! Nu m-aș simți bine să te știu acolo, în locul ăla rece, întunecat, răvășit de vânt.

Erin zâmbi.

- Bine. Mă duc să-mi iau laptopul și o să încerc să mai lucrez cât încă avem internet.

- Mi se pare un plan bun.

Erin dispăru în casa de oaspeți, iar Parker scoase o oală sub presiune, o friptură de porc care fusese la reducere în săptămâna aceea și urmă rețeta din cinci pași pe care i-o dăduse Nora. Când Colin bătu la ușă, tocmai puneă capacul.

- Nu trebuie să bați, îi zise ea.

Scout își înalță capul destul ca să vadă cine era și apoi se întoarse la somn.

- Am pus canistrele lângă generator.

Colin se îndreptă spre chiuveta din bucătărie și se spală pe mâini.

- I-am spus lui Erin să vină și să ni se alăture. Sper că nu te deranjează.

- Bineînțeles că nu.

Ea se opri în mijlocul bucătăriei și se uită la tavan.

- Nu am auzit poarta.

Colin se șterse pe mâini cu un prosop.

- Când am intrat?

- Da. S-a deschis normal?

- Nu am observat nici o problemă.

Încă un lucru pe care trebuia să-l verifice când se oprea vântul.

Erin bătu la ușă. Când Parker o deschise, îi spuse același lucru pe care i-l spusese lui Colin:

- Intră direct!

Când erau amândouă în bucătărie și vorbeau, Parker se duse la frigider.

- Gătesc o friptură pentru cină, dar cine vrea să mănânce prânzul?

Ea și Erin făcură o salată și sendvișuri cu curcan din resturile pe care Nora i le dăduse acasă.

Colin puse niște muzică. Era ca o petrecere după Ziua Recunoștinței, însă fără plăcintă.

Tocmai își terminau prânzul, însă nu erau la fel de plini ca în ziua anterioară.

- Deci ce o să facem în timp ce așteptăm să se prăbușească cerul? întrebă Colin.

- Probabil ar trebui să lucrez, le spuse Erin.

- Sună plictisitor, o tachină Parker. Ce zici de un joc de societate?

Erin ridică din umeri, iar Colin arătă spre câteva cutii cu decorații de Crăciun, pe care Mallory le dăduse jos cu o zi în urmă.

- Ce sunt astea? întrebă el.

- Două din milionul de cutii cu decorațiuni pe care le avem în casă.

- Un milion? întrebă el.

- Părinții mei adorau sărbătorile.

El se îndepărtă de masă.

- E nevoie de ceva efort să pui ornamente dintr-un milion de cutii.

- Vrei să mă ajuți să decorez casa?

Colin îi zâmbi.

- Nu sunt bun la Monopoly.

Înainte ca Parker să își dea seama ce se întâmpla, Colin începu să aducă decorațiuni din garaj în casă, locul devenind o explozie festivă.

Parker arăta unde trebuiau puse, în timp ce toți trei transformară casa pentru sezon.

La un moment dat, după ce ghirlanda ajunsese pe pereți, iar luminile albe adăugau o sclipire în plus, Parker simți un nod în gât. Ieșiră la suprafață amintirile cu părinții ei, care decorau casa împreună.

Colin veni lângă ea și își puse brațul peste umărul ei.

- Ești bine?

- Arată minunat! Le-ar plăcea părinților mei.

Colin o sărută pe creștetul capului.

- Trebuie să fie greu fără ei.

- E al treilea Crăciun fără ei. Inițial, nu ne-am bătut capul cu nimic. Anul trecut am pus câteva ornamente și ne-am forțat să sărbătorim măcar puțin.

- Sunt sigur că părinții voștri ar vrea să mergeți mai departe.

Ea se rezemă de Colin.

- Da.

Erin strigă din living.

- De ce nu ascultăm colinde?

Parker zâmbi.

- Bună sugestie!

Peste câteva ore, când soarele apunea, vântul se întepi, așa cum se întâmpla deseori în acea perioadă. În timp ce toți trei erau prinși de colinde și cântau, se opri curentul.

- Oh, Dumnezeu!

Colin se duse lângă fereastră.

- Hai să așteptăm câteva minute, să vedem dacă revine, sugeră Parker.

- Mă duc să desfac vinul, spuse Erin.

Mai era o oră până la cină și, cum casa se baza în întregime pe electricitate, nu pe benzină, erau nevoiți să dea drumul generatorului dacă voiau să mănânce.

- E îndemânatic, îi spuse Erin când Colin ieși afară douăzeci de minute mai târziu ca să dea drumul generatorului.

- Așa e el, spuse Parker înainte să se întoarcă Colin. Ar fi foarte ușor să încep să depind de el.

Erin pufni.

- Ai grijă!

- Să nu ajung să depind de el?

- Da...

Colin se întoarse cu telefonul mobil în mână și o întrerupse pe Erin.

- Se pare că transformatorul a pornit. Se estimează că în șase ore revine curentul.

- Bine că ai umplut canistarele cu benzină.

Colin se duse la radio și dădu drumul la distracție.

Parker luă inelul cu cheile casei, cel pe care se aflau cheile pentru fiecare ușă de pe proprietate, și se îndreptă spre ușa principală.

- Unde te duci? întrebă Erin.

- Trebuie să opresc curentul de la poartă și s-o deschid. Toate penele astea de curent o strică. Nu vreau să se închidă peste mașinile lui Mallory și Austin când vor veni.

Colin întinse mâna.

- Dă-mi-le mie!
- Pot să...
- Și să-mi iei locul de bărbat? Nu prea cred. Turnați-vă niște vin și vorbiți despre mine cât o să fiu plecat!
- Ea zâmbi și-și ridică buzele spre ale lui.
- Colin o sărută, apoi îi făcu cu ochiul și strigă câinele.
- Haide, Scout! Vino să-mi ții companie!
- După ce Colin ieși pe ușă, Erin se întoarse spre ea și spuse:
- Nu știam că există astfel de bărbați...
- Nici eu.

Austin și Mallory intrară amândoi pe ușă după ora 21.00, mâncară cina și se duseră la culcare.

Erin se scuză și se duse în camera de oaspeți, iar Colin se bucură în sfârșit de puțin timp cu Parker.

- Singuri în sfârșit!

Se ghemuiră pe canapea, sătui și înfierbântați de la vin. Generatorul încă funcționa, iar zgomotul acopea muzica.

Parker îl mângâie pe coapsă.

- Ce să facem? întrebă ea cu entuziasm în voce.

- Învârte sticla sau *Trei minute în dulap* sunt jocurile la care mă pricep.

- E nevoie de mai mult de doi oameni ca să joci Învârte sticla.

Colin îi opri mâna și i-o ridică la buze.

- *Trei minute în dulap* să fie!

Parker își lăsă capul pe brațele lui, iar Colin îi acapără buzele.

Devenea o dependență să o sărute, una fără de care nu putea să trăiască. Începură lent. Un joc lent al buzelor și al limbilor, până când mâna lui Parker ajunse extrem de aproape de erecția lui, în timp ce se așeza mai bine.

Colin o lipi de el și îi prinse mâna cea sexy înainte ca ea să o mute.

- Ești rău.

Colin încuviință.

- Recunosc.

Bărbatul îi apăsă mâna periculos de aproape de erecția lui și o văzu făcând ochii mari.

- Colin, eu... Ea își mută privirea și îl strânse de șold. Nu am făcut niciodată ceva în casa asta. Cu un bărbat...

Lui Colin îi luă câteva secunde să înțeleagă.

- Dar cu o femeie? o tachină el ca să o relaxeze.

Își atinse scopul când o auzi râzând.

- Doar că Austin și Mallory sunt în cealaltă cameră, Erin...

- Nu trebuie să-mi explici, Parker. Înțeleg.

Ea îl fixă cu privirea.

- M-am mutat în dormitorul părinților, așa că e ciudat.

Colin își puse un deget peste buzele ei. Da, era dezamăgit, dar o înțelegea.

- Șșșt! Hai doar să ne sărutăm pe canapea, zise el înainte s-o sărute din nou.

Parker se retrase și zâmbi. Iar pumnul de lângă zona lui inghinală se relaxă și îi mângâie erecția.

- Poate și niște pipăit?

Colin o trase mai sus în poala lui, în timp ce-și ținea o mână ferm pe fundul ei.

- Asta până când unul din noi nu o să mai poată!

Începu cea mai dulce tortură a vieții lui și se termină cu o plimbare ciudată spre mașină o oră mai târziu. Își puse sticla cu apă rece, pe care i-o dăduse Parker, între picioare pe drumul spre casă ca să-și calmeze hormonii.

Conduse prin cartier, unde nici măcar becurile nu luminau.

Era întuneric și neliniștitor. În cartierele în care casele erau mai apropiate, căderile de curent nu lăsau senzația

de gol. Dar aici, în spațiul întins dintre orașele mari și zona rurală, era ca o imensitate întunecată de liniște. Atunci înțelese Colin dorința tatălui lui Parker să pună garduri și porți, arme și semne cu trecerea interzisă. Nu era vorba de faptul că se simțea amenințat, dar nu voia ca un criminal oportunist să vadă o casă întunecată de la capătul drumului și să profite de asta.

Tot atunci fu încântat că mica lui Annie Oakley știa cum să se descurce când voia.

Dar tot era îngrijorat.

Problema în magazinele cu de toate era că intrai să iei un lucru și ieșezi cu douăzeci, uitând de lucrul pentru care ai intrat. Dar Parker învăța să cumpere cantități mari.

Era la al treilea drum cu brațele pline de alimente, când Erin apăru în garaj.

- Ai nevoie de ajutor?

- Absolut.

- Deci cum e lumea editării? întrebă Parker, în timp ce aranja alimentele prin bucătărie.

- E ciudat de satisfăcătoare. Citesc mai multe cărți decât am citit în ani întregi.

- Nu-mi amintesc când am citit ultima oară de plăcere. Mereu e ceva pentru școală sau despre cum să fac lucruri ori să repar ceva pe aici.

Parker sortă alimentele. Le pune la locul lor și arunca tot ce avea nuanța nepotrivită de verde.

- Am niște recomandări grozave după ce te mai eliberezi.

Ea o privi după ușa deschisă a frigiderului.

- De parcă asta o să se întâmple vreodată.

Petrecuseră trei zile spălând verandele, mobila și piscinele.

Scout lătră și se uita la ușa glisantă.

Parker se opri ca să investigheze. Privirea i se duse la capătul proprietății. Ultimul șofer al mașinărilor grele se urca în vehiculul lui. Bărbații care lucrau direct pentru district plecaseră deja. Nu era neobișnuit ca aceia subcontractați să rămână în urmă ca să-și ungă mașinăriile și să repare ce mai era de reparat înainte să plece.

- De ce ești agitat?

Se întinse să-și mângâie câinele, care lătră din nou.

Unul dintre stejarii mari de la capătul aleii o împiedica să vadă o parte mare a proprietății, cea unde se aflaseră în trecut caii, când îi aveau. După incendiu, nu mai rămăsese nimic din garduri. Parker deschise ușa, iar Scout o luă la fugă.

- Hei!

Câinele o ignoră și fugi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Erin.

Parker se duse până la capătul verandei și văzu o decapotabilă parcată în centrul câmpului, departe de locul în care parcau muncitorii. Apoi văzu alt câine alergând.

Ce nu văzu era persoana aflată la volanul mașinii.

Nu era neobișnuit ca unul dintre ingineri să își facă apariția, dar de obicei veneau cu unul dintre oamenii lui Colin, în miezul zilei. Nu după ce toată lumea plecase.

- Nu știu, îi zise Parker. Mă duc să aflu.

Coborî scările, traversă aleea și curtea. Cu cât se apropia mai mult de mașină, cu atât reușea s-o distingă. Era un Mercedes. Nu genul de mașină cu care mai venise cineva înainte.

Scout alergă în susul dealului, în afara porțiunii îngrădite a proprietății. Porțile fuseseră deschise de la începerea construcției. Nu avea rost să le închidă când doar familia ei și oamenii lui Colin veneau acolo.

Scout și celălalt câine se jucau. În vârful dealului stătea un bărbat pe care nu-l recunoștea. Ajunse

la jumătatea dealului când bărbatul se întoarse, zâmbi și îi făcu cu mâna.

- Salut! îi zise ea omului care, presupunea ea, era angajat al districtului.

Acesta se uită în jur cu mâinile în șolduri.

- Ce lucrare!

Replica sună ciudat.

- Da, chiar este.

- Se pare că se așteaptă la inundații serioase.

Bun, deci nu era un angajat. Parker ridică garda.

- Nu vor să riște!

Câinii începură să latre, iar Scout părea să devină prea prietenos cu partenerul lui de joacă.

- Ala e câinele tău? întrebă bărbatul.

- Da.

- E castrat? Pentru că pe al meu îl folosesc la reproducere. Nu vreau corcitură.

Parker rămase cu gura căscată.

- Îmi pare rău, dar cine ești tu?

- Sunt unul dintre vecinii tăi, Bill, locuiesc în josul străzii. M-am gândit să vin până aici și să văd ce se întâmplă.

Inima lui Parker începu să bată mai tare.

- Ai ratat toate semnele cu trecerea interzisă? Pe toate cinci?

Expresia neutră de pe fața lui sugera că bărbatul nu înțelegea ce se întâmpla.

- Am vrut să văd despre ce se tot vorbește.

Scout deja sărise pe cățeaua lui Bill, care încerca să se așeze ca să se ferească de împerechere.

- Stai să văd dacă am înțeles bine. Ai trecut de semnele cu trecerea interzisă, ți-ai parcat mașina în mijlocul curții mele, ți-ai lăsat câinele liber și te plimbi ca și cum ai dreptul s-o faci. Am înțeles bine?

Mâinile îi tremurau, atât de furioasă era. Unde îi era arma când avea nevoie de ea?

Bărbatul avu îndrăzneala să pară ofensat.

- Sunt vecinul tău.

- Cum mă cheamă? țipă Parker.

- Cred că Sinclair.

Ea arată spre drum.

- Pleacă naibii de pe proprietatea mea!

- Poftim?

- Acum!

- Nu am vrut să te supăr.

- Prea târziu!

Bărbatul prinse în sfârșit aluzia și se îndreptă spre mașină. Își chemă câinele, care veni imediat.

Se urcă la volan și își porni mașina în timp ce se holba.

- Să nu te mai întorci aici!

Bill nu-i ceru scuze.

Ca să se asigure că-i transmisese mesajul, Parker își puse mâna pe capul lui Scout.

- Apropo, câinele meu nu e castrat.

Era o minciună sfruntată, dar merita doar ca să vadă oroarea de pe fața bărbatului.

Ea așteptă până când mașina lui ieși de pe proprietate, abia apoi se duse spre casă.

Erin o întâmpină la ușă.

- Despre ce a fost vorba?

Furia o alimentă în timp ce intră în dormitor și se aruncă în genunchi și se aplecă.

- Nemernicul a crezut că poate pur și simplu să vină aici. Își aduce câinele și îndrăznește să întrebe dacă mi-am castrat eu câinele? Cine naiba se crede?

Ea luă arma de sub pat și verifică dacă era încărcată. Era. Știa asta. Dar era un obicei să verifice.

Erin făcu ochii mari când Parker trecu valvârtej pe lângă ea.

- Ce faci?

- Închid poarta și-l provoc pe nemernicul ăla să se întoarcă!

Lividă nu era un cuvânt destul de puternic.

Scout găsi energia ei prea captivantă și alerga în jurul ei, în timp ce Parker mai scăpa din furie mergând spre poartă. Ultimul muncitor al zilei o strigă când trecu pe lângă el.

- E totul în regulă, Parker?

Ea trecu de poartă, introduse codul și se întoarse în timp ce aceasta se închidea în urma ei. Se calmase destul ca să nu-și îndrepte furia spre tipul care stătea pe încărcător.

- Hai să ținem poarta închisă după ce nu mai vin camioanele, da?

- Îl cunoști?

- Nu. Ea își flutură arma. Nu a știut să citească semnele cu trecerea interzisă. Sper că o să înțeleagă limba-jul armei.

- O să le spun băieților, îi zise el.

- Mulțumesc.

- Îmi pare rău. Credeam că e prieten sau ceva de genul ăsta.

- Nici nu aveai de ce să crezi altceva. Avea o mașină elegantă și un câine. Nemernicul! Parker îl strigă pe Scout. Poarta o să se deschidă când te apropii de ea, îi aminti.

- Bine. Îmi pare foarte rău. Aș fi tipat la el.

Ea zâmbi.

- Și eu mă pricep destul de bine să tip, dar mulțumesc.

Deja, când se întoarse în casă, adrenalina îi revenise la normal. Își puse arma lângă ușă și se duse la chiuvetă ca să se spele pe mâini.

Erin o privea.

- A fost... Ești... Nici nu știu ce să spun.

- Nimic nu mă enervează mai mult decât o persoană care simte că are dreptul să ne invadeze spațiul doar pentru că există.

- A fost ceva neobișnuit. Nu-mi vine să cred că te-ai dus acolo cu o armă.

- Ar fi trebuit să fac asta de la început. Greșeala mea. „Nu o să se mai întâmple.” Credeam că e cineva de la district.

- Ești o dură!

Ea clătină din cap.

- Ba nu, sunt doar enervată.

Parker își puse mâinile de o parte și de alta a chiuvetei și oftă.

Erin se uită la arma proptită de perete.

- Nu am tras niciodată cu arma.

- Serios?

- Niciodată. Poate mă înveți.

- Mi-ar plăcea. Poate când se calmează lucrurile.

- Și mie mi-ar plăcea.

capitolul 20

Colin intră în biroul lui Ed pentru discuția lor săptămânală, despre proiectele de care se ocupa.

- În ce punct suntem? Întrebă șeful lui.

- Săptămâna viitoare o să terminăm lucrarea de la Creek Canyon.

- Exact cum am estimat.

Colin stătea la birou, în fața lui Ed, rezemat de scaun.

- Nu sunt convins că vor rezista construcțiile.

- Am avut o echipă întreagă care s-a ocupat de ele.

- Echipa aia a urcat în canion ca să vadă ce urmează după puțină umezeală?

Ed își puse picioarele pe birou. Nu-i plăcea când cineva avea dubii în privința muncii lui.

- Știi răspunsul la întrebarea asta.
- Ei bine, eu am fost și trebuie să-ți spun că toată cantitatea de material aflată pe laturile acelor dealuri e impresionantă.

Și nu într-un mod bun.

- Am luat în considerare asta ultima oară când a ars zona. Construcțiile vor rezista. Mai ales dacă luăm în considerare cantitatea de ploaie din ultimii șapte ani.

- Rapoartele arată ploaie în două săptămâni.

- Iar într-o săptămână acea ploaie o să se transforme în cer parțial înnorat. Bărbatul își lăsă picioarele pe poarta. Cum arată gura pârâului?

- Am făcut tot am putut.

Vorbiră apoi despre celelalte lucrări de care se ocupa Colin.

- Mulți dintre oamenii mei își iau liber de sărbători. Să sperăm că nu o să plouă deloc după aceea.

Terminară raportul săptămânal, iar Colin se îndreptă spre ușă.

- Înainte să pleci... Se zvonește că ai o legătură cu proprietara casei.

- Îți petreci timpul pe la cișmea, Ed?

Viața lui privată era exact așa, privată.

Ed lovi biroul cu pixul.

- Mi se pare convenabil că domnișoara Sinclair și-a pus avocatul să includă mai multe devize pentru situații neprevăzute care să oblige districtul să plătească pentru ce o să aducă mama-natură în următorii cinci ani.

Lui Colin i se ridică părul pe brațe.

- Ce sugerezi?

- Nu sugerez nimic. Spun doar că, pentru o femeie atât de tânără și lipsită de experiență, a știut ce să ceară. Ed îl fixă cu privirea. Nu se întâmplă să știi de unde și-a obținut informațiile despre administrarea inundațiilor, nu?

Colin încercă să nu-și arate frustrarea crescândă.

- Parker e foarte inteligentă, mai ales când vine vorba de ceea ce se întâmplă pe proprietatea ei. Nu pot să-mi asum meritul sau vina pentru ce au făcut avocații ei.

- Nici nu am zis așa ceva.

Buzele lui Colin erau o linie subțire.

- Nu, doar ai sugerat asta.

Ed aruncă pixul pe birou și se aplecă în față.

- Ai grijă, Hudson! Nu avem nevoie de acuzații de comportament neadecvat sau de promisiuni false care să afecteze departamentul acesta!

- Am înțeles.

Colin opri pe proprietatea lui Parker, în timp ce cuvintele lui Ed îi răsunau în cap. Era evident că Ed era cu ochii pe ce făcea Colin și presupunea o mulțime de lucruri. Faptul că o subestima pe Parker demonstra că nu o cunoștea pe femeie. Ea își controla lumea cu o mână de fier.

În ce privea îngrijorarea legată de comportamentul neadecvat, Colin bănuia că, dacă unul dintre oamenii lui ar fi fost în aceeași situație, ar fi avut aceeași conversație. Prin urmare, nu era o surpriză că șeful lui făcuse asta.

Doar că era vorba de Parker.

Dacă aveau să fie ceva acuzații de comportament neadecvat, nu ar fi fost din partea ei. Ea avea să se ocupe direct de orice neînțelegeri.

Acest lucru fu confirmat în primele treizeci de minute după ce coborî din camionetă. Se părea că Parker pusese pe fugă un vecin care-i intrase pe proprietate, amenințându-l cu arma. Cel puțin asta era versiunea auzită de Colin.

Îi trimise un mesaj lui Parker, neștiind dacă ea era acasă sau la muncă: „Am auzit că ți-ai folosit arma”.

Când ea nu-i răspunse imediat, presupuse că era la muncă și își băgă telefonul în buzunar.

Trecu aproape o oră înainte ca ea să-i răspundă.

„Nu ai ceva mai bun de făcut decât să vorbești despre mine la muncă?”

Colin stătea la gura canionului, uitându-se la gaura pe care oamenii lui o săpaseră ca să colecteze resturi.

„De ce nu mi-ai spus?”

„Sa întâmplat ieri. Nu te-am văzut de atunci. Voiam să-ți zic despre asta sâmbătă.”

Atunci aveau să ia cina la el acasă.

„Când te întorci acasă?”

Colin citi răspunsul lui Parker: „Copiii sărbătoresc Crăciunul în seara asta la școală”.

„Te sun mai târziu.”

Trimise mesajul și-și băgă telefonul în buzunar. Încercă să alunge iritarea pe care o simțea, dar își dădu seama că nu reușise când oamenii din echipa lui încercau să-l evite.

Parker se duse de la școală direct la magazinul de brazi, deoarece îi promisese lui Austin că avea să cumpere unul. De regulă, cumpărau ceva ieftin de la Home Depot, dar Austin insistase că pomii de acolo erau mai proaspeți, iar șeful lui avea să le ofere o reducere.

Muzica de Crăciun răsuna în difuzoare, iar copiii alergau printre rândurile de copaci, jucându-se leapșa și mâncând dulciuri gratuite, care erau date la intrare. Ea îl văzu pe Austin imediat și-i făcu cu mâna. Acesta vorbea cu un cuplu și ținea un pom în timp ce femeia îl cerceta de jur împrejur.

Parker inspiră adânc mirosul de pin proaspăt și se plimbă. Nu cumpăraseră nici măcar un singur cadou de Crăciun. Făcuse prăjituri și le dăduse muncitorilor, dar cam la asta se reducea mărinimia sezonului de sărbători.

Când îi sună telefonul și-l auzi pe Colin, o parte din depresia ei de sezon dispăru.

- Bună.

- Salut.

Ea se opri.

- E totul în regulă?

- Da, zise el, însă vocea lui spunea contrariul. Ești pe aici? Voiam să trec pe la tine.

- Sunt la magazinul cu brazi, Austin o să mă ajute să aleg unul. Nu pari să fii bine.

- Cumperi un brad de Crăciun?

De ce părea Colin surprins?

- E acea perioadă a anului, deși pomii ăștia nu se încadrează în bugetul meu.

- Cum o să aduci bradul acasă?

Părea supărat.

- Pe mașină, ca restul oamenilor. Ce s-a întâmplat, Colin?

Parker îl auzi oftând la telefon.

- Sunt pe drum.

- Cum? Dar pot...

- Nu pleca! O să fiu acolo în zece minute.

Colin închise.

Ea se uită la telefon ca și cum îi crescuseră coarne. Oare ce se întâmpla cu el?

Parker îl privi pe Austin de la depărtare, în timp ce ajuta cuplul cu pomul - îl duse la tipul cu drujba, ca să îl mai taie puțin, apoi îl băgă în plasa care costa ceva în plus. Puștiul ridică apoi bradul și îl duse în parcare. Când se întoarse, Colin era deja lângă el și îi băga ceva în buzunar.

- Îmi pare rău că a durat atât, zise Austin. Femeile nu se hotărăsc prea repede.

Colin râse.

- Hei!

Parker îl lovi în braț, ca și cum era ofensată.

- Ai ales ceva? întrebă Colin.

- Nu, îl așteptam pe Austin.

Colin se uită la Austin, ca și cum ea tocmai confirmase cuvintele fratelui ei.

- Mi-a spus că știe unde sunt cei mai proaspeți. Ea îl fixă cu privirea pe Colin. Nu te uita așa la mine!

Austin se îndepărtă.

- Sunt aici.

Colin își puse mâna pe spatele ei, în timp ce înaintau.

Austin se opri și făcu o mișcare cu mâna.

- Am descărcat toți pomii ăștia de dimineață.

Parker mângâie una din ramuri.

- ăștia sunt brazii Douglas, pomii scumpi.

Austin îi aruncă o privire scurtă lui Colin, apoi se îndreptă spre cabina unde strângeau banii.

- Ți-am spus că am o reducere consistentă. O să le zic să-mi oprească banii din salariu.

- Dar asta înseamnă mai mult decât câștigi într-o zi, zise Parker.

- Tu doar alege unul. Mă ocup eu de restul. Nu o să mă coste mai nimic. Șeful meu mă place.

Ea își înclină capul.

- Austin, nu mă minți!

- Dacă Austin spune că se ocupă de asta, înseamnă că poate să o facă, zise Colin.

Fratele ei o fixă cu privirea.

- Pot să mă ocup de asta.

Parker se relaxă.

- Foarte bine.

Fratele ei își ridică privirea și zâmbi.

- Văd că am niște clienți noi. Alege orice brad, o să mă întorc. Puștiul își frecă mâinile. Par să lase bacșișuri mari.

Parker îl privi îndepărtându-se și se uită la primul pom din dreapta.

- Chiar aveai de gând să pui un brad pe mașina ta?

Parker nu era sigură dacă era o întrebare adevărată.

- Țista era planul.

- De ce nu mi-ai spus nimic?

Ea se plimba printre pomi. Forma era potrivită - nici prea mare, nici prea mic.

- Ce să-ți spun?

- Să te ajut cu pomul.

- Și să-l pui pe noul tău jeep?

Cu ce era asta diferit?

- Jeepul meu e vechi de patru ani, dar am camioneta.

- Nu ai spus că e mașina de la muncă?

Dar nu se gândise să-i ceară ajutorul cu pomul de Crăciun.

- Parker?

Tonul lui o făcu să se oprească din examinarea pomului și să-l privească.

- Ce e?

Doi copii fugiră pe lângă ei.

- Poți să mă suni. Vreau să mă suni.

- Nu m-am gândit s-o fac.

Se întoarse înapoi spre pom, însă Colin păși în fața ei.

- Ei bine, gândește-te s-o faci!

Cuvintele lui o făcură să uite de brad și să-l privească. Era obosită și puțin copleșită, dar tocmai își dădu seama ce se întâmpla.

- Ești supărat pe mine.

Colin inspiră adânc și apoi expiră, ca și cum stingea o sută de lumânări aniversare.

- Sunt iritat. Ba nu, frustrat pentru că nu te-ai gândit să-mi ceri ajutorul.

- Nu sunt obișnuită să cer ajutorul.

Înainte să continue conversația, Austin apăru lângă ei cu un zâmbet larg pe față.

- Ai ales unul?

Cu privirea fixată asupra lui Colin, ea arătă spre singurul pom la care se uitase.

- Așa.

Austin ezită.

- Ești sigură?

- Da.

- Nu e cam gol în partea asta?

- Bine, atunci alege tu.

Austin se plimbă printre pomii de lângă ea, în timp ce Parker și Colin se priveau fără să-și spună nimic.

- Ce zici de ăsta?

Parker aruncă o privire scurtă spre brad.

- E în regulă.

- Ești sigură?

Se forță să zâmbescă.

- Foarte sigură.

Mulțumit de răspuns, Austin îl ridică din găleata mică cu apă și îl duse în față.

În următoarele zece minute, Parker îl urmări pe Austin tăind și împachetând pomul, în timp ce-l privea cu coada ochiului pe Colin. Frustrarea lui părea să dispară și era înlocuită cu ceva mai puțin tăios.

Austin o prezentă șefului lui, care nu-i ceru bani. Parker încă nu se simțea confortabil cu asta, dar acceptă și îi însoți pe fratele ei și pe Colin, care duceau pomul spre parcare.

Austin așază bradul în spatele camionetei de serviciu a lui Colin.

- Ne vedem acasă.

Parker își îmbrățișă fratele.

- Mulțumesc.

Ea privi în timp ce Colin și Austin dădură mâna.

- Mă ocup eu de aici încolo.

Austin le făcu cu mâna și se întoarse la muncă.

Le luă douăzeci de minute să ajungă acasă. Douăzeci de minute în care Parker se gândi cum reușise să-l irite pe Colin pentru că nu-i ceruse o favoare. Cum se ajunsese la asta?

Colin intră pe poartă în urma ei și merse spre alee. Ea parcă în garaj și îl întâmpină într-o parte a camionetei,

când Colin coborî din mașină. Acesta nici măcar nu ajunsese în spatele camionetei când ea întrebă:

- Ce am făcut mai exact?
- Nu contează, las-o baltă!
- Nu.
- Nu e important.
- Ești iritat sau nu?
- Da.

Bărbatul scoase pomul din camionetă.

- Atunci e important.

Cu o mână în jurul pomului împachetat și cu cealaltă într-o parte a camionetei, Colin avu îndrăzneala să o privească indignat.

- Ieri ai pus pe fugă un bărbat de pe proprietatea ta cu o armă și nu mi-ai spus.

- Nu s-a întâmplat chiar așa.

Colin își dădu ochii peste cap.

- A fost pe proprietatea ta un tip, deși nu avea ce să caute aici?

- Da, dar...

- Și nu te-ai dus valvârtej și ai închis poarta cu o armă în mână?

- Ba da, dar...

- Mi-am încheiat pledoaria.

- Bărbatul plecase deja! Eram furioasă și mă simțeam violată, pentru că avusese tupeul să valseze aici neinvitat, așa că am luat arma, în caz că mă vede în oglinda retrovizoare.

Parker îl văzu pe Colin strângând mai tare camioneta.

- Violată nu e un cuvânt pe care să vreau să-l mai aud. Violată e genul de lucru pentru care mă suni în clipa în care poți ca să vin aici.

Colin ridică bradul cu o energie furibundă și se îndreptă spre scările ușii din față.

Ea alergă după el.

- Și ce să faci?

- Să fiu tipul care îi face pe nemernicii ca el să știe că nu ești singură aici!

- Dar nu sunt singură aici.

Colin așază pomul pe verandă și își șterse mâinile pe blugi.

- Și unde e toată lumea?

- Știi foarte bine unde e Austin, iar Mallory e la muncă. Erin e posibil să fie acasă, nu știu sigur.

- Ești singură. Cu un sistem de alarmă care nu merge și un câine care preferă să se joace decât să muște.

Cuvintele lui o loviră, acuzatoare.

- Nu crezi că pot să am grijă de mine.

- Nu am spus asta.

- Dar nu poți să zici că nu ai zis asta.

- Știu că ești o femeie independentă, Parker.

Frustrarea ei începu să atingă nivelul frustrării lui.

- Spui asta de parcă e o problemă.

- Nu, nu e o... Putem să mergem înăuntru ca să purtăm discuția asta?

Parker era pe jumătate tentată să-i spună să-i dea bradul și să plece acasă. Însă deschise ușa ca să-l lase să intre.

- Nu e închisă?

Se părea că nimic din ce făcea în seara aceea nu era pe placul lui.

Parker intră înaintea lui și arată spre colțul livingului, unde puneau mereu pomul de Crăciun.

- Acolo stă pomul. Mă duc să iau suportul din garaj.

- În regulă.

Dar el nu era deloc în regulă.

Ea căută suportul în dulapul de depozitare și îl găsi. Sunetul propriilor pași îi dădea de înțeles că iritarea lui Colin o cuprinsese și pe ea.

Urcă scările și așază suportul unde-l voia.

Scout stătea lângă Colin, mirosea bradul și dădea din coadă, fără să-i pese de tensiunea din cameră.

Începură să așeze pomul în suport. Conversația lor se reduce la indicații precum „puțin mai la dreapta” și „prea mult”, înainte ca bradul să fie cât de drept putea fi așezat.

Colin își scoase briceagul și tăie plasa din jurul pomului, eliberându-l.

- Mulțumesc, spuse ea, nemaigândindu-se că putea face asta singură.

Sau putea să aștepte până când Austin ajungea acasă ca s-o ajute.

Colin se duse la chiuvetă și se spală pe mâini, în timp ce Parker se uita la el.

Bărbatul se rezemă de blat, ca și cum încerca să-și recapete controlul.

- Știu că poți să ai grijă de tine.

- Bun.

El își înalță capul și o privi peste insula din bucătărie.

- Vreau doar să știi că poți să te bazezi pe mine.

- De ce?

Colin clipi de două ori.

- Cum adică de ce?

- Adică de ce? De ce ai nevoie să mă bazez pe tine?

- Ca să-ți mai iau din povara de pe umeri.

Cuvintele lui se amestecară în capul ei.

- Alegerea unui pom de Crăciun nu e ceva stresant. Dar să depinzi de altcineva care să o facă pentru tine este.

- La naiba, Parker! Lasă-mă să te ajut!

Ea îl privi ca și cum era nebun.

- Dar m-ai ajutat. Și în casă, și în afara ei.

- Vreau să fac mai mult.

Vocea lui era tensionată.

- Iar eu sunt obișnuită să fac totul singură.

Colin își trecu mâna prin păr.

- De ce te împotrivești?

- Nu mă împotrivesc, tu ai creat drama asta. Din punctul meu de vedere, nu faci decât să te cerți cu tine însuși. Eu doar îmi vedeam de treabă și făceam ce aveam de făcut.

Așa cum făcuse în fiecare zi de la moartea părinților ei. Ea se întinse după prosopul pe care Colin îl lăsase deoparte ca să-și șteargă rășina de pe mâini.

- Trebuie să-ți spun că, dacă o să te enervezi de fiecare dată când fac ceva singură, chestia asta e posibil să nu meargă.

În clipa în care spuse asta, simți un nod în gât.

- Parker...

Furia din voce i se domoli și se întinse după mâna ei.

Parker nu era sigură dacă ar fi trebuit să se retragă sau să-i ceară scuze.

Colin o întoarse, își puse mâinile pe umerii ei și o ridică pe umerii ei. Mișcarea fu atât de rapidă încât o luă prin surprindere. Apoi o blocă acolo, cu mâinile de o parte și de cealaltă, și o privi direct în ochi.

- Am fost îngrijorat, pricepi? Speriat după ce am aflat că a fost un bărbat pe proprietatea ta. Am fost supărat că nu eram aici să-l pun chiar eu pe fugă. Noaptea trecută, când am plecat de aici după pana de curent, am înțeles cât de izolat e locul și, dacă e să fiu sincer, asta mă sperie al naibii de tare.

Îngrijorarea din vocea lui și privirea îi domoliră furia pe care o simțea.

- Am locuit aici toată viața.

- Știu, dar asta a fost înainte să apar eu în viața ta. Acum, când suntem împreună, am voie să fiu îngrijorat.

- Nu sunt obișnuită ca unei persoane să-i pese destul ca să se certe cu mine pentru a mă ajuta.

Colin își lipi fruntea de a ei.

- Iar eu nu sunt obișnuit să-mi refuze cineva ajutorul.

- Presupun că amândoi am greșit.

Colin o sărută pe frunte, încuviințând.

Ea își puse ambele mâini pe brațele lui și îl simți tremurând.

- Știu cum poți să mă ajuți, zise ea zâmbind.

- Fac orice.

Își înfășură picioarele în jurul lui și îl trase aproape, întinzându-se după buzele lui.

Bărbatul fu receptiv și deschis în fața sugestiilor ei. Ea stătea pe insula din bucătărie, cu picioarele desfăcute, iar Colin se apropie și o sărută apăsător. Era ca și cum tensiunea pe care o ținuse înăuntru fusese eliberată. Colin își lipi șoldurile de ale ei, iar contactul declanșă o pasiune acaparatoare.

Buzele lui se plimbară pe gâtul ei, iar Parker își lăsă capul pe spate.

- Mmm, da!

- Lasă-mă să fiu alături de tine, zise el după ce o mușcă ușor.

- Fă asta din nou!

Colin o ascultă și întregul ei corp se încălzi, simțind nevoia de mai mult.

Mâinile lui Parker coborâră pe pieptul lui și îi ridicară marginile cămășii în timp ce îi mângâia pielea.

- Pare să fie incomod, spuse ea, în timp ce-i ridică cămașa.

Colin își ridică brațele, iar cămașa lui căzu pe podea.

Ea își plimbă degetele peste mușchii definiți ai umerilor și brațelor lui.

Pentru o clipă, Colin o privi explorându-i corpul și nu se mișcă. Parker se aplecă și-i tachină unul din sfârcuri cu dinții.

El gemu și se apropie și mai mult.

Șoldurile ei se arcuiră la atingerea lui și căutară mai multă fricțiune. Îl voia în ea, voia să vadă cum era să-l simtă deținând controlul până ce îi țipa numele. Dacă el voia să dețină controlul, era fericită să i-l ofere în asta.

Își plimbă degetele peste fundul lui, iar Colin îi șopti numele.

- Parker?

În loc să-i răspundă, ea se îndepărtă puțin și începu să-și descheie cămașa.

Încântată că de dimineață alesese un sutien din dantelă, deși nu avea de gând să-l arate cuiva, admiră privirea încetoșată a lui Colin când cămașa îi alunecă pe brațe și o aruncă pe podea, lângă a lui.

Respirația sacadată și buzele lui despărțite îi arătau ce efect avea asupra lui. Colin își puse mâinile pe talia ei goală.

- Ce insinuezi?

- Chiar trebuie să-ți silabisesc? îl tachină ea.

- Dar suntem aici, în casa părinților tăi.

- Și singuri. Parker se apropie mai mult și simți cum sânii i se lipiră de pieptul lui prin sutien. Nu vreau să mai aștept.

Era momentul să lase în urmă îngrijorările părinților ei și să meargă mai departe.

Colin își plimbă limba peste buze.

- Ești sigură?

În loc să-i răspundă, Parker își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui și brațele în jurul gâtului.

- Dormitorul meu e într-acolo, zise și arată spre ușă.

Colin își puse un braț sub fundul ei și pe celălalt în jurul taliei și o ridică.

Pentru asta avea Parker nevoie de el, cel puțin în acel moment.

Colin închise ușa în urma lui și o așeză în picioare, lângă patul ei. O întoarse, îi dădu părul la o parte de pe un umăr și o sărută pe ceafă.

Cu ochii închiși, Parker își lăsă capul într-o parte. Mâna lui Colin se plimbă peste abdomenul ei plat. Când degetele lui îi atinseră sutienul și găsiră vârfurile întărite ale sânilor, genunchii i se înmuiară.

Râsetul lui ușor în ureche îi spunea că era satisfăcut de reacția la atingerea lui.

- Mă torturezi.

- Tocmai ăsta e planul.

Parker își ridică brațele deasupra capului și se rezemă de pieptul lui, oferindu-i cât de mult putea pentru tortură și plăcere.

- Mă pedepsești pentru că ți-ai făcut griji din cauza mea?

Colin îi strânse sânii prin sutien, în timp ce o mușcă ușor de gât.

- Asta ar dura ore întregi.

Mâinile lui coborâră spre șoldurile ei, peste partea de sus a pantalonilor strâmți, și o atinseră ușor între coapse.

Parker se frecă de el și-i simți erecția prin haine. Nu era singurul care putea să joace acest joc. Întinse mâna în spate și, cu degetul mare, se plimbă pe conturul mădularului.

- Provocare acceptată.

Colin râse și-i desfăcu blugii înainte să își strecoare mâna pe sub ei.

Dumnezeule, era atât de plăcut să-i simtă mâna acolo! Nu conta de câte ori își făcuse asta singură, nu exista înlocuitor pentru explorarea lui Colin și modul în care învăța ce-i plăcea.

Într-o clipă, se jucau de-a pipăitul, iar apoi Colin o lipea de pieptul lui și se lăsa peste ea, deschizând-o cu genunchiul. Parker îl săruta apăsător, gâfâia și-i călărea piciorul, pentru plăcerea pe care o crea fricțiunea. Începu să simtă apropierea unui orgasm, iar șoldurile ei căpătară o viață proprie, doar că nu putea să atingă acel punct cu atâtea haine pe ea.

- Nu te opri acum, șopti el.

- Am nevoie de mai mult.

Colin își întinse mâna între ei și îi mângâie mugurul peste pantaloni.

- Da, de asta!

Îi desfăcu fermoarul și mâna îi alunecă în blugi, iar degetele în ea.

- Da, Dumnezeule, da!

Parker își lăsă capul pe spate, în timp ce senzațiile dansau în jurul ei în licăriri luminoase și strălucitoare.

Gura lui Colin îi găsi sfârcul. Cumva, îi dăduse jos soutienul fără ca ea să observe. Din cauza gurii și mâinii lui, îi îi era greu să-și controleze corpul. Colin părea satisfăcut să o aibă pe jumătate îmbrăcată, în timp ce o penetra cu degetele, îi mângâia mugurul și apăsa cu putere, apoi ușor.

Parker voia să termine, avea nevoie de orgasm mai mult decât avea nevoie să respire.

- Am prea multe haine, gemu ea când orgasmul alunecă pe lângă ea pentru a doua oară.

Colin își retrase mâna și se dădu jos din pat. O apucă de pantaloni și îi trase în jos, odată cu chiloții.

Parker deschise ochii destul cât să-l vadă aruncându-și portofelul pe noptieră, înainte să-și dea jos restul hainelor. Ereția lui ieși afară, la fel de impresionantă ca el. Își plimbă ambele mâini pe coapsele ei și își puse degetele mari peste mugurul ei.

- E mai bine?

Parker nu putu decât să încuviințeze și să închiadă ochii.

- Ești atât de frumoasă! îi spuse el. Toată.

Ea se arcui, în timp ce el se aplecă peste ea și-și înlocui degetele cu gura.

Intensitatea senzației fu imediată, iar Parker scânci și îl apucă de umeri. Tot ce îi promisese Colin cu degetele îi oferea cu limba.

- Ai nevoie de mine pentru asta, zise el, după care își folosi și dinții pentru tortură.

Ea își puse mâna pe ceafa lui.

- O să-ți întorc favoarea.

- Doamnele primele, șopti el, înainte să se întoarcă la ce făcea.

Chiar dacă Parker nu avusese mulți iubiți, știa ce-i plăcea, iar Colin îi descoperea dorințele cu câteva mișcări ale limbii, dinților și buzelor.

Era acaparată de dorință. Hotărârea lui de a-i oferi plăcere îi ținu exact în locul în care trebuia în timp ce orgasmul se apropia. Ușor, apăsător, rapid, lent... La naiba, se pricepea. Colin adăugă un deget, apoi două și intensifică pasiunea, până când orgasmul se revărsă peste ea.

Când Parker deschise în sfârșit ochii, Colin o privea dintre picioarele ei. Ușor, simți cum rușinea o inundă. Oare țipase prea tare? Ceruse prea mult?

Nu, Colin zâmbea cu ochii.

- Acum știi cum faci când ai orgasm și o să știi mereu când te prefaci.

Parker chicoti.

- Nu aș ști cum să mă prefac că am un orgasm așa de puternic.

Bărbatul se întinse după portofel și scoase un prezervativ.

- Hai să-ți arăt mai mult!

Colin nu știa sigur ce-i plăcea cel mai mult, să o audă pe Parker având orgasm, să o vadă având orgasm sau să-i provoace orgasm. Își puse prezervativul cât putu de repede, iar Parker se sui pe el, călărindu-i șoldurile. Trebuia să-și muște buzele până ce îl durură ca să nu explodeze în clipa în care ea își deschise corpul și-l lăsă înăuntru. Era strâmtă și fierbinte, umedă de la propriul orgasm.

Iar dacă era ruginită, găsisese uleiul de care era nevoie ca s-o încălzească. Se tachinara și se mângâia, apoi Colin își auzi numele pe buzele ei, în timp ce o săruta.

Ea își ținu din nou respirația, iar el îi simți corpul strângându-i mădularul până ce nu se mai putu abține.

O ținu în brațe până când respirația le reveni la normal. Colin se strecură din pat destul cât să arunce preservativul, iar când se întoarse văzu că Parker își trăsese o pătură pentru șolduri. Semăna cu o sirenă cu sânii expuși, jumătate dintr-un picior și un zâmbet satisfăcut pe față.

- A fost incredibil, zise ea după ce Colin se așeză lângă ea.

- Nu are cum să fie mai bine de atât. Cel puțin nu din câte își amintea. Dar putem să încercăm. Amândoi suntem perfecționiști.

Parker își ghemui capul în umărul lui și își aruncă un braț leneș peste abdomenul lui.

- Nu cred că mai am energie în seara asta.

- Aș putea fi convins la a doua partidă, dar nu vreau să ai dureri.

- Iar eu nu vreau ca fratele sau sora mea să audă ceva. Colin o sărută pe creștetul capului.

- Atunci o să păstrăm a doua partidă pentru weekend.

Parker își înfășură unul din picioare în jurul lui.

- Cu riscul de a vorbi ca o femeie nesigură...

Pauza fu destul de lungă ca el să creadă că ea nu avea să spună ce gândea.

- Ce e?

- A fost... Adică am fost... Îl privi. A trecut ceva timp pentru mine. Am mai făcut sex înainte, dar nu cred că am experimentat vreodată așa ceva.

Ea nu ar fi putut să spună altceva care să-l facă mai fericit. Colin o trase spre el ca s-o sărute și se opri doar ca să spună:

- A fost și suntem. Nu a fost doar sex, Parker.

Încet, îi apăru un zâmbet pe buze în timp ce-i procesa cuvintele. Colin nu era pregătit să eticheteze ce făceau

sau relația pe care o începeau, dar nu voia ca ea să creadă că era singura care simțea asta.

- Bine...

Ea se întoarse în brațele lui și oftă. Peste mai puțin de cinci minute, amândoi auziră difuzoarele din casă anunțând că poarta se deschidea.

Parker sări din pat.

- A venit cineva acasă!

capitolul 21

- Asta e tot?

- Da, am terminat.

Parker, Colin, Fabio și Scout stăteau pe vârful dealului din partea de nord a construcției, uitându-se în jos. Primul bazin părea destul de mare pentru fundația unei clădiri de 20 de etaje. Bolovanii erau așezați în partea de sud a gurii. Pământul fusese bătătorit și înclinat acolo unde apa nu avea de ales decât să se îndrepte spre construcția cu grătare creată pentru a ține departe deșeurile, dar lăsa apa să treacă. Al doilea bazin era mult mai mic, dar tot oferea mult spațiu ca să fie umplut cu material. Grilajele fură montate în partea de nord, care era mai puțin adâncă, exact deasupra următoarei construcții, dar apoi totul se îngusta. Curățaseră o mare parte din vegetația care supraviețuise incendiului și crescuse excesiv, dar ce se întâmplase în porțiunea îngrădită de pe terenul lui Parker nu se schimbase. Nu avea cum fără să fie afectate canalele acoperite de ciment din parcare. Șanțul din parcare era acolo pentru scurgerea apei, în caz că se umpleau canalele cu pietre și noroi. Ceea ce se întâmplase de cel puțin două ori din câte își amintea Parker, motiv pentru care în partea de jos a aleii era ridicată o pasarelă ca să se poată trece peste orice inundație pe care le-o putea arunca natura în cale.

- Ce se întâmplă acum? întrebă Parker.

- Măine o să plecăm.

Ea se uită la locul unde erau parcate încărcătoarele și excavatoarele.

- O să lăsați ceva pe proprietate pe timpul iernii?

Fabio clătină din cap.

- O să le aducem înapoi dacă o să avem nevoie de ele. Era ciudat că nu-i plăcea cum suna asta.

- Cred că va ploua până la sfârșitul săptămânii.

- Suntem cu ochii în patru, Parker.

Colin fusese atent la aproape orice, doar că acum nu avea să mai fie acolo în fiecare zi la muncă.

- Nu vor mai fi camioane pe post de alarmă, îi tachinea ea.

- Crezi că o să faci față? întrebă Fabio.

Ea zâmbi, în ciuda tremurului pe care îl simțea.

- Sunt sigură că există o sonerie pe care pot s-o descarc dacă o să-mi fie foarte dor.

Amândurora li se păru amuzant.

Încet, coborâră dealul și ajunseră pe porțiunea plată a proprietății.

- Cum rămâne cu toaleta?

- O să fie luată ultima. Am programat-o pentru vineri.

- Bun. Cred că o să pot trăi restul vieții fără să văd un bărbat ieșind de acolo în timp ce-și închide pantalonii.

- Îmi pare rău, zise Colin.

- Stai liniștit, nici nu mă așteptam la altceva, dar nu o să-mi pară rău când o să dispară.

Ea îi conduse la camioane. Unii bărbații dezasamblau și încărcau băncile și mesele în camioane.

- Nu o să fiu aici mâine, îi spuse Fabio. Ne vedem când o să curățăm bazinele care se vor umple.

Lui Parker i se spusese deja că asta avea să se întâmple cel mai probabil la sfârșitul iernii. Cel puțin așa sperau. Parker era însă realistă. Trecerea a 80 de kilometri de pădure arsă prin acea zonă, chiar și cu structurile

pe care le construiseră, era ca și cum puneau un bandaj pe o hemoragie. Poate că se înșela.

Parker se îndreaptă spre Fabio ca să-l ia în brațe.

- Mulțumesc pentru tot!

- Doar mi-am făcut treaba.

Ba nu, nici unul dintre ei nu-și făcuse pur și simplu treaba. Le păsa de ceea ce făceau și de oamenii pentru care făceau asta, iar acest lucru se vedea.

Bărbatul urcă în mașină și plecă, lăsându-i în urmă pe ea și pe Colin. Abia atunci el își puse mâna pe brațul ei. Deși echipa lui Colin știa că era ceva între ei, nu etalase asta când oamenii lui erau în jur.

- Ești bine?

- Am emoții.

- Casa ta o să fie bine.

- Știu.

- Și casa pentru oaspeți ar trebui să fie bine.

Se afla în partea de jos a proprietății și fusese înconjurată cu saci de nisip, la fel ca hambarul care supraviețuise. Colin îi spusese unuia dintre oamenii lui să facă în spatele gardului ars un canal pe unde să o ia rămășițele. Toate celelalte șanțuri de pe proprietate fuseseră decapate cât de bine se putea.

- Nu-mi permit să-mi pun chiriașa pe fugă.

- Dacă se întâmplă ceva, putem să reparăm.

Parker spera că era adevărat.

Telefonul lui Colin sună și îi distrase atenția.

- Trebuie să răspund.

Parker zâmbi.

- Du-te la muncă! Am lucruri de făcut.

El îi dădu o șuviță după ureche când își ridică telefonul.

Ea îi flutură un sărut și se îndepărtă.

Prima dubă a presei apăru tocmai când ultimul camion pleca de pe proprietate. Reporterii căutau locuri

unde să filmeze povești de iarnă din sudul Californiei, iar cel mai bun loc era în canioanele înguste afectate de focurile de vegetație din timpul verii. Parker se așteptase la sosirea lor. O femeie subțire coborî din dubă, înainte ca șoferul să aibă ocazia de a intra pe poartă.

- Tu ești proprietara casei?

Femeia era toată numai zâmbet și ruj.

- Da.

- Te deranjează dacă intrăm și vorbim cu tine?

Parker se gândi la vecinul din josul străzii și la faptul că probabil erau și alții foarte interesați de ce se întâmpla. Poate, dacă vedeau la știri ce se întâmpla cei care nu merseseră la întâlnirea de la sfârșitul verii ca să discute despre asta, vecinii ei aveau să respecte semnele cu „Trecere interzisă“.

- Sigur, intrați!

Duba intră și ridicară antena.

Parker făcu o poză dubei și le-o trimise fratelui și surorii ei: „Se pare că o să apărem la știri“.

Își băgă telefonul în buzunar și se întrebă cum arăta. Nu se sinchisise să se machieze în acea dimineață și avea părul prins într-o coadă. Jacheta din lână, cu imprimeu de sărbători, era aproape ca un pulover urât de Crăciun, dar îi ținea de cald.

Nu conta. Cine o vedea la știri și o cunoștea oricum știa că nu era o sclavă a modei.

Prezentatoarea îi spuse cine era - Lisa... cumva, de la Channel 2.

- Cameramanul meu se asigură că avem o legătură bună, îi spuse lui Parker.

- Bine.

- Deci cine a făcut toată treaba aici?

Parker îi dădu femeii câteva detalii, pe care aceas-
ta și le notă. Se asigură că numele lui Parker era scris
corect și întrebă despre foc. Cameramanul se apropie
cu o cameră de filmat de mărime decentă pe umăr.

O mișcă până când avu fundalul pe care-l voia și așeză tripodul.

- Să te uiți la mine, nu la camera de filmat, când vorbești.

- Bine.

Chiar ar fi trebuit să se machieze.

Cameramanul le spuse că era pregătit. Lisa își ridică microfonul la buze și începu să pună întrebări.

Parker răspunse cât de sincer putea. Când veni vorba de siguranță, spuse că districtul făcuse tot ce putuse, dar vecinii din josul canionului trebuiau să înțeleagă că nu era posibil să îmblânzești natura. Dacă avea să plouă, cel mai probabil aveau să fie pagube și trebuiau să-și ia măsuri de precauție.

Când Lisa o întrebă cum ajunsese la acea concluzie, Parker spuse:

- Sunt kilometri întregi de canioane abrupte arse și doar câteva moduri prin care apa și noroiul pot fi evacuate. Artera principală trece chiar prin curtea mea din față. Există case peste tot în jurul apei, care sunt mult mai aproape de pericol. Dacă presa înțelege că există un pericol, și proprietarii caselor trebuie să facă la fel.

- Simți că vecinii tăi iau în serios această amenințare?

Parker clătină din cap.

- Vecinii mei din josul apei nu par să se fi pregătit pentru iarnă.

- De ce crezi?

- Oamenii așteaptă ca altcineva să-i salveze, dar cei care oferă primul ajutor nu pot să le facă pe toate.

- Pari să fii foarte interesată de situație.

- Trăiesc cu ea de cinci luni. Simt gustul cenușii de fiecare dată când ies afară. Așa că da, poți spune că sunt interesată.

Lisa își lăasă microfonul jos și zâmbi.

- A fost grozav. Mulțumesc!

Parker simți cum se relaxează.

Cameramanul se mai plimbă puțin, surprinse câteva cadre, apoi o filmă pe Lisa vorbind, cu canionul în spatele ei.

Parker le făcu cu mâna când aceștia plecară de pe proprietate și închise poarta în urma lor.

Ea se întoarse și admiră bucata mare și goală de pământ care nu mai fusese curățată din octombrie. Singura excepție era că toaleta ecologică era în continuare acolo.

Parker îl strigă pe Scout și se lăsă în jos ca să-l mângâie.

- Ei bine, se pare că suntem doar noi doi din nou.

Parker se duse în locul unde aleea ei se intersecta cu apa și se așeză, lăsându-și picioarele să se lege deasupra canalelor care purtau apa de ploaie.

- Sper să funcționeze.

Era 15 decembrie, exact cu zece zile înainte de Crăciun, când începu să plouă.

Colin o sunase în noaptea aia chiar când se strângeau norii.

- Nu au prezis multă ploaie, îi zise el.

- Știu.

- O să dureze ceva să se umple bazinele.

Era bine să fie așa.

- Știu.

- Pot să vin.

- Sunt bine. Mallory și Austin sunt aici. Am parcat o mașină de cealaltă parte a apei, în caz că se înfundă canalele.

- Isteață mișcare!

Mai vorbiră puțin. Colin flirtă cu ea și îi distrase atenția de la ploaie. Nici măcar rafalele de vânt nu erau destul de impresionante ca să facă zgomot.

De dimineață, ieșise soarele și cerul era senin.

Iar bazinele erau pline.

capitolul 22

- Știu cum arată, dar apa o să scadă și totul o să revină la normal.

Colin încercă să liniștească temerile lui Parker cu informații concrete.

Individul cu toaleta ecologică o încărca în camion, în timp ce el și Parker stăteau pe malul pârâului.

Construcțiile rezistaseră și făceau exact ce fuseseră create să facă. Ce îl îngrijora pe Colin era că avuseseră doar cinci centimetri de ploaie și aveau deja material pentru o săptămână de curățat. Deși știa că Parker nu voia să audă asta, continuă să fie sincer cu ea.

- Dacă data viitoare o să plouă mai mult, putem să justificăm aducerea echipei înapoi.

Ea făcu ochii mari.

- Nu-mi vine să cred câtă apă s-a strâns!

- Atât timp cât o să plouă ca aseară, o să fim în regulă.

Puțin și se oprește, puțin și se oprește.

- Ca de obicei.

Curenții de aer erau cei care provocau probleme. Casa lui Parker se afla în centrul lor. Lanțurile montane din toate părțile atrăgeau nori care tot aduceau ploaie. În toți anii în care fusese cea responsabilă din casă, nu experimentase acel gen de vreme.

Colin își puse brațul peste umerii ei.

- Ce se întâmplă e normal, îți garantez!

Ea îl luă de talie.

- Vezi că o să te trag la răspundere pentru asta!

- Cum merg treburile acasă?

Bărbatul nu ajunsese decât în partea de sud a apei.

- Ceva deșeuri, nu multe.

- Și casa de oaspeți?

- Până acum, e în regulă.

Astea erau vești bune. După ce o sărută pe creștetul capului, se desprinse din îmbrățișarea ei.

- O să fiu aici la ora 18.00 ca să te iau.
- Urmau să se ducă în cartierul care profita din plin de facturile lor de electricitate în această perioadă a anului ca să se uite la luminile de Crăciun.
- O să aduc ciocolată caldă.
- Vine și Austin?
- Ea își dădu ochii peste cap.
- El încă nu vede bucuria, are 17 ani.
- Dar Mallory o să vină, nu?
- Da. Mă gândeam să-i spun și lui Erin să vină, nu iese prea mult.
- Parker observase asta.
- O să văd dacă vor să vină Grace și Matt. Dacă Erin o să întâlnească mai mulți membri ai familiei, poate că o să vină și ea de Crăciun.
- Lui Colin îi plăcea această idee.

- Hai cu noi, îți promit că nu o să te doară!

Parker stătea în casa de oaspeți, insistând ca Erin să vină cu ei.

- Chiar nu vreau să fiu în plus.
- Ia-ți haina! Nu te-am văzut părăsind proprietatea ca să faci altceva decât cumpărături.

Arată spre colțul livingului.

- Iar pomul ăla mic nu e destul de festiv pentru sezon.

- Pot să-ți văd luminile de aici.

- Erin, ia-ți haina! Nimeni nu o să te muște.

Erin își lăsă mâinile de o parte și de alta.

- Bine.

Parker știa ce însemna asta de fapt, dar nu-i păsa.

Obținuse ce voia.

Mai întâi luminile de Crăciun, apoi Crăciunul.

Se uită la ceas.

- Colin ar trebui să fie aici în zece minute. Ne vedem pe alee.

Colin veni la fix. Mallory își luă fularul și mănușile, iar Parker îi urmă exemplul. Nu se întâmpla prea des în zona Californiei să ai ocazia să te îmbraci bine. Cel puțin nu în orașul lor. Dar aerul era răcoros după ploaie, iar Parker se bucura de hainele pe care în mod normal nu ar fi avut ocazia să le poarte.

Se întâlniră cu Colin pe alee, înainte ca el să ajungă la ușă.

O întâmpină cu un sărut.

- Ce festiv arăți!

- E doar un fular roșu, râse ea.

- Cu niște nuanțe de verde.

- Bine, bine, chicoti ea. Un fular festiv.

Colin apucă ambele capete ale fularului și o trase spre el.

- E drăguț, zise și se apropie să o sărute.

- Îmi faceți greață, o tachină Mallory.

Erin veni pe alee purtând o haină lungă, care părea să fie făcută dintr-un material elegant, cu blană la mâneci și la gât.

Mallory o complimentă prima.

- Ador haina asta!

- Mulțumesc. O am de o groază de timp.

- E modul tău de a spune „Ce, vechitura asta?“, o tachină Mallory.

- Ceva de genul ăsta.

- Mă bucur că vii cu noi, îi spuse Colin.

- Cineva e foarte insistent. Ea se uită la Parker.

- Încăpățânată și insistentă, ceea ce înseamnă că nu aveai nici o șansă.

Colin deschise ușa din spate și ocoli mașina, ca să le deschidă pe celelalte. Privirea i se opri pe alee.

- Ce e cu alea?

Arată spre sacii cu nisip la care Parker muncise în cea mai mare parte a zilei.

- Gardul nu ține tot noroiul la distanță, așa că am pus saci de nisip pe alee ca s-o țin curată.

- Știi că poți să îmi ceri...

- Ce să-ți cer? Să-ți întrerupi munca importantă care ajută mii de oameni doar ca să mă ajuți pe mine? Nu fi ridicol!

- Parker!

- Colin!

Colin știa că ea avea dreptate, Parker văzu asta în ochii lui.

- Bine.

- Bun, deci domnișoară Încăpățânată și domnule Ridicol, mergem sau nu?

Parker voia să-și îmbrățișeze sora.

- Da, se răcește ciocolata caldă.

Ajunseră în cealaltă parte a orașului și parcară în josul străzii, unde Moș Crăciun și elfii lui se revărsau peste cartier. Peste tot, oamenii care se plimbau făceau același lucru.

Așteptară pe trotuar, în timp ce Colin îi trimise mesaj fratelui lui.

- Aproape că am ajuns.

Mallory își ridică privirea din telefon și se uită la oamenii care treceau pe lângă ei. Când începu să facă cu mâna, Parker se întoarse.

- Aici!

I se păruse că îi văzuse pe Matt și pe Grace traversând strada. Dar nu era așa.

- Jase? Întrebă Colin.

- Da, eu l-am invitat, zise Mallory, apoi se duse și-l îmbrățișă.

Colin se apropie de Parker.

- Știai de asta?

- Habar n-aveam.

Mallory o prezentă pe Erin vărului mai mic al lui Colin.

- Salut!

Parker se întoarse când auzi vocea lui Grace. Îi întâmpină cu o îmbrățișare și pe ea, și pe Matt.

Colin dădu mâna cu fratele lui și-și îmbrățișă sora. Când se îndepărtară, Mallory se uită peste umăr.

- Grace și Matt, ea e Erin. Stă în casa pentru oaspeți. Grace era toată numai un zâmbet.

Matt, pe de altă parte, părea să-și fi pierdut abilitatea de a vorbi. Într-un final, reuși să o salute, dar atât.

- Parker spune că ești editoare freelancer.

- Face ca asta să sune mai important decât e de fapt.

- Știi ce e opusul pentru important? Să fii inginer, crede-mă!

Matt își găsisese, în sfârșit, vocea.

- Sora mai mică are un job deloc distractiv.

- Nu știu ce să spun. Eu sap șanțuri, zise Colin.

- Asta spui că se află în curtea mea din față? Un șanț?

Toți râseră, apoi Grace se uită la Erin.

- Matt e eroul familiei.

Erin roșea oare?

Parker se uită la Matt.

- Ești pompier, nu? întrebă Erin.

Acum Matt era puțin rozaliu în obraji.

- Am un loc de muncă distractiv.

- Care îți cere să lucrezi de Crăciun, așa că încercăm să facem cât mai multe împreună înainte de asta. Sper că nu te deranjează că am venit și noi, spuse Grace.

- Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, zise Mallory.

Colin o luă pe Parker de mână.

- Hai să mergem!

În timp ce mergeau în fața grupului, pe trotuar, Parker se uită peste umăr.

Nu era sigură cine îi distrăgea atenția mai mult. Mallory și Jase, care se purtau ca și cum păstrasera legătura în tot acest timp, sau Erin și Matt, care încercau să nu se uite unul la celălalt.

Grace părea să nu observe nimic și mergea între ei.
- Cred că e puțină magie de Crăciun în aer, șopti ea.
- Am observat, îi zise Colin.

Camera de relaxare era plină cu destul zahăr și calorii cât să hrănească niște țări mici, dar asta nu-i opri pe părinți să aducă și mai mult. Era ultima zi de școală, înainte de vacanța de sărbători.

- Nici măcar nu o să te întreb dacă ai plănuit ceva distractiv pentru vacanță, spuse Jennifer.

- Ar fi o pierdere de timp dacă ai face-o. Și voi?

- Noi o să mergem la mama de Crăciun și o să petrecem o săptămână acolo.

- Distracție plăcută!

Amândoi o priviră pe Janice intrând în cameră și așteptară până ce aceasta ieși, ca să continue conversația.

- Sunt probleme? întrebă Jennifer.

- Cu Janice?

- Da.

- Deja mi-a tăiat norma la patru ore sau mai puțin pe zi. Următorul pas e să mă concedieze, dar majoritatea asistenților nu vor să lucreze în locul meu.

- Crezi că e ceva personal?

- Nu știu. Îmi atrage atenția de fiecare dată când întârzii chiar și două minute.

Chiar și când își făcea calcule ca să-i ajungă timpul să iasă de pe proprietate, uneori pe stradă era un șir de camioane de descărcare care mergeau cu 10 kilometri la oră.

- Poate că a trecut perioada aceea.

Parker își terminase deja prânzul și își strângea șervețelul și pungile pe care le folosisese la împachetat.

- Ar trebui să plouă de la Crăciun până la Anul Nou. Ceea ce e în regulă fiindcă o să fiu acasă, dar dacă o să continue, va trebui să-mi iau liber. Cei câțiva dolari

pe care-i câștig în cele câteva ore cât sunt aici nu merită dacă nu reușesc să ajung înapoi acasă.

Îi sună telefonul și numele lui Mallory îi apăru pe ecran.

- Hei, ce s-a întâmplat?

- Nu-mi pornește mașina.

- Poftim?

- Scoate un zgomot, dar atât.

- Ai lăsat vreo lumină aprinsă? E de la baterie?

Mallory pufni în telefon.

- O fi mașina mea veche, dar nu e atât de veche. Totul se închide în câteva minute după ce plec. Am ridicat capota și am verificat.

Parker râse.

- Și ce? Credeai că o să știi ca prin magie ce să faci?

- Nu! L-am sunat pe Jase și mi-a spus să mă uit și să mișc bateria. Am găsit un cuib acolo, Parker.

Asta îi atrase atenția.

- Ce fel de cuib?

- Nu știu, de șoareci sau de șobolani. Familia De Luca s-a plâns de luni întregi că are o problemă cu șobolanii acasă. Încă de la incendiu.

Asta nu suna bine.

- O să fiu acasă în câteva ore, poate că e ceva simplu.

- Am un examen final azi. Trebuie să ajung la școală.

Parker închise ochii. Uitase de asta.

- Vino aici și ia-mi mașina!

Mallory putea să se descurce să se întoarcă acasă.

- Ce idee bună, o să mă sui chiar acum pe mătură!

Așa era. Nu avea cum să găsească pe cineva din cartier cu care să meargă cu mașina și ar fi durat cel puțin douăzeci de minute ca un Uber să ajungă acolo.

- E un examen final. Nu pot să întârzii.

Parker se uită la ceas. Mai avea doar cinci minute din pauză. Sări în picioare și-și luă geanta.

- Sunt pe drum.

- Mulțumesc, Parker!

Ea se grăbi să dea o explicație:

- Au intrat șobolani în mașina lui Mallory, care nu mai pornește. Are nevoie de a mea ca să ajungă la școală. Dacă nu era trafic, putea să ajungă acasă în opt minute. Fugi pe hol și-și băgă capul în biroul lui Janice.

- Janice, sora mea are o problemă cu mașina. O să dau o fugă până acasă și mă întorc.

Janice se uită la ceasul de pe perete.

- O să sune ceasul în trei minute.

- Nu am cum să evit asta. Mă întorc în cincisprezece minute.

Era o exagerare, dar avea să-și folosească abilitățile de pilot de curse.

Jancie își așează ambele mâini pe birou și o privi.

- Cine o să fie în curte să le spună copiilor să se ducă să ia prânzul?

- Cincisprezece minute, Janice. Unul dintre profesori poate să...

Femeia își împinse scaunul.

- Știi ce, mă ocup eu de asta. Cincisprezece minute înseamnă aproape jumătate din prânz. Du-te să ai grijă de sora ta!

Parker se simți ușurată.

- De fapt, știi ce? Ia-ți liber restul zilei.

Nu mai era așa de ușurată.

- Mă întorc imediat.

- Hm, sigur. Mă ocup eu de asta, Parker. Profită de timpul pe care-l ai în vacanță ca să-ți stabilești prioritățile. Când te întorci, fii gata de muncă!

Tonul ei sugera continuarea frazei: „Altfel...”

- Janice, pot să...

Sună clopoțelul.

Șefa ei se încruntă, trecu pe lângă ea și ieși pe ușă.

capitolul 23

- Se pare că au ajuns la fire.

Colin se uită și mai atent sub capota mașinii lui Mallory.

- Poți s-o repara?

- Îmi pare rău, dar nu mă pricep.

Ea își lăasă capul în jos. Nu avea bani pentru genul ăsta de lucruri.

- Am nevoie de o pauză.

- Știu un mecanic bun care nu o să te păcălească pentru câteva reparații.

Asta suna bine.

- Va trebui să remorcăm mașina până acolo.

- Asta înseamnă cel puțin 100 de dolari.

Colin lăasă în jos capota mașinii.

- Am card la Asociația Americană pentru Automobile.

- Dar dacă va trebui să mergă câțiva kilometri remorcată?

Parker începuse să recunoască *privirea*. Colin își lipea buzele, își lăsa capul jos și părea că se uita peste ochelarii de citit. Doar că nu purta ochelari. Era cea mai bună expresie a domnului Ridicol.

- Bine. O luă în brațe înainte să formeze numărul de pe cartea de vizită de la Asociația Americană pentru Automobile. Mergem după ea.

Ea pufni, dar îl îmbrățișă la rândul ei.

Treizeci de minute mai târziu, urmau remorca, ieșind de pe proprietate.

- Apreciez invitația, serios, dar o să fiu cu mătușa mea și familia ei.

Era prima oară când Parker auzise de existența unei mătuși.

- Credeam că nu ai rude prin apropiere.

- E în Arizona.

- Ah!

Parker nu putea să-i spună că era mai important să petreacă sărbătorile cu prietenii, nu cu familia.

- Bine, atât timp cât nu o să fii singură.

- Bineînțeles că nu, doar e Crăciunul.

Erin ridică lopata și atacă grămada de nisip. Parker ținu sacul deschis și, împreună, rămaseră fără saci pe care să-i umple.

- Ce părere ai despre Matt? întrebă Parker.

- Matt?

Erin mai băgă o lopată cu nisip în sac.

- Da, știi tu, pompierul chipeș care te-a făcut să roșești seara trecută.

- Nu am roșit, era frig.

Parker luă un sac nou și îl deschise larg.

- Îi era greu să vorbească în preajma ta.

Erin zâmbi.

- Credeam că e din cauza steroizilor, râse Erin.

- Da, e un tip masiv.

- Prea masiv pentru mine, spuse ea atât de încet, încât Parker aproape nu o auzi.

Lui Matt clar îi plăcea să meargă la sală.

- E un tip chipeș.

- Nu sunt interesată.

Nu așa părea când se plimbau și se uitau la luminile de Crăciun.

- Serios? Părea că...

- Nu e genul meu.

La al patrulea sac, făcură schimb de locuri. Parker luă lopata, iar Erin îngenunche lângă saci.

- Care e genul tău?

- Mai puțin...

- Mai puțin ce?

- Nu știu, doar mai puțin. Erin închise sacul prea devreme și deschise altul. Când o să fie gata mașina lui Mallory?

- În câteva zile. Iar băgă nisip în sac. Apropo, subtilă schimbare de subiect.

Erin își ridică privirea preț de câteva secunde.

- Îmi pare rău, doar că nu am nevoie ca o persoană ca Matt să fie interesată de mine. Nu am nevoie de asta în viața mea.

Parker nu insistă. Începea să simtă că Erin se deschi-
dea, în sfârșit, și nu voia să strice asta.

- Când vrei să pleci?

Erin închise sacul și îl luă pe următorul.

- Unde să plec?

- La mătușa ta?

- A, da... Pe 23.

- Sper că e un zbor de dimineață. În noaptea aia ar
trebui să plouă.

- Da, e devreme. O să plec înainte să te trezești.

- Va trebui să intru în casa de oaspeți ca să mă asigur
că nu sunt scurgeri dacă plouă prea mult.

Erin ezită.

- Ah, da, sigur.

Parker îi simți agitația. Dacă era cineva care să
înțeleagă nevoia de intimitate, aceea era ea. Nu exista
nici o altă opțiune de a nu invada spațiul lui Erin dacă
nu intra acolo ca să raporteze posibilele probleme.

Umplură ultimii saci și se uitară la ei.

- Mă descurc de acum, îi spuse Parker.

- Unde îi duci?

- În spatele casei pentru oaspeți.

- O să iau roaba.

- Deja m-ai ajutat destul.

Erin începu să traverseze câmpul, îndreptându-se spre
locul în care lăsase roaba cu o zi înainte.

- Se numește exercițiu. Corpul meu are nevoie de
asta acum, când stau la calculator toată ziua.

- Dacă insiști.

Nu era ca și cum putea să-i dea lui Erin o pauză de la plătit chiria.
Nu putea să-i dea lui Erin o pauză de la nimic.

Colin se urcă pe scară, ajutându-și tatăl să scoată mesele de rezervă folosite de mama lui de Crăciun, ca toată lumea să stea în același loc.

- Știi că o să plouă în următoarele zile, îi spuse tatăl lui.

- Da, m-am uitat la știri.

- Nu am nevoie de un jocheu mult prea bronzat de la TV ca să-mi spună că o să plouă.

Tatăl lui avusese un accident cu motocicletă la muncă în urmă cu mai bine de un deceniu. Drept urmare, i se ruptese femurul și devenise meteorologul familiei. Tatăl lui simțea când scădea barometrul.

- Ar trebui să scoți bani din asta, tată.

Colin îi dădu tatălui său masa strânsă și se întoarse după a doua.

- Iubita ta se așteaptă la ceva probleme acasă, nu-i așa?

El dădu la o parte o pânză de păianjen și se întinse peste placajul prăfuit și apucă marginile mesei.

- Suntem pregătiți.

- Ai grijă să o verifici! Nu m-a mai durut piciorul așa de tare de la accident.

- O s-o fac.

Tuși când se ridică norul de praf.

După ce coborî scara, Colin își ajută tatăl să desfacă lucrurile și să le curețe, înainte să le ducă înăuntru pentru mama lui.

- E totul în regulă cu voi doi? întrebă tatăl lui.

- Cu mine și Parker?

- Mai e altcineva?

Tatăl lui știa că nu făcea genul ăsta de lucruri.

- Suntem foarte bine. Amândoi ocupați, dar...

- Nu ai încercat să-i acaparezi viața?

Colin se îndreptă.

- Nu încerc să acaparez viețile oamenilor.

- Poate e o exagerare să spun că *acaparezi*...

- Mulțumesc.

Colin găsi un prosop și se duse la chiuveta din garaj, dând drumul la robinet.

- De fapt, nu. Să *acaparezi* e un mod frumos de a descrie ce faci.

- Tată!

- E vorba de echilibru, fiule. Femeile vor să faci lucruri pentru ele, dar au nevoie să facă și ele anumite lucruri pentru ele însele. Ție îți place să mergi și să rezolvi tot. Asta seamănă cu acapararea.

- Am învățat de la cel mai bun.

De fapt, toți trei puteau fi învinovați sau lăudați, în funcție de persoana cu care vorbeai, pentru această trăsătură a tatălui lor.

- Deci asta faci?

- Nu.

Se gândi la seara în care îi adusese acasă pomul de Crăciun. Îi dăduse bani lui Austin pentru copac înainte ca Parker să observe, iar fratele ei inventase toată treaba cu reducerea și cu șeful lui, care îi oprea banii din salariu, ca să evite discuțiile cu ea. Frustrarea pe care o simțise în acea seară din cauza străinului care intrase în curtea ei... Văzu roșu în fața ochilor când își aminti. Sacii cu nisip, problemele cu poarta și pana de curent.

- Nu-mi dă ocazia, îi spuse într-un final tatălui lui.

- Dar ai încercat.

- Nu în totalitate, oftă el.

- Eu și mama ta o plăcem. Nu e o ființă delicată, care să aibă nevoie de tine ca să funcționeze, iar asta e foarte bine pe termen lung.

Colin se îndreptă spre masă cu prosopul umed.

- Se pare că faceți deja lista de invitați. Când tatăl lui nu răsese, Colin își ridică privirea. Tată!

- Mama ta face asta.
- Nu ne știm de prea mult timp.
- M-am căsătorit cu mama ta la șase luni după ce ne-am întâlnit.

- Iar eu m-am născut șapte luni mai târziu.

- Ai fost prematur.

Colin își dădu ochii peste cap.

- Bebelușii care cântăresc patru kilograme nu sunt prematuri, dar bună încercare!

- Folosește contraceptive?

Colin se opri.

- Chiar avem conversația asta?

- Ai dreptate, nu e treaba mea.

„Ce bine!“

El curăță masa destul de apăsător ca picioarele să zgârie podeaua garajului.

- Măcar Parker vrea copii? întrebă tatăl lui după câteva secunde.

- Având în vedere că încă nu știu care e culoarea ei preferată, nu aș putea să-ți spun despre dorința ei de a procrea pe viitor.

Nu putea să-i spună tatălui lui nici dacă Parker lua contraceptive.

Folosiseră prezervative, ca orice adulți cu viață sexuală, așa că nu o întrebaseră și nici ea nu-i spusese.

Colin termină de curățat o masă și se apucă de a doua.

Tatăl lui o plie pe cea curată și o ridică, îndreptându-se spre casă.

- Ei bine, ai grijă s-o anunți în privința ploii! Picioarul mă doare groaznic de tare.

Uneori, deschiderea familiei lui era prea mult pentru el.

Ziua de azi era una dintre ele.

Cu toate astea, peste o oră, când conducea spre casă, se întreba dacă Parker voia copii.

capitolul 24

Colin plecă de acasă de la fratele lui pe la 21.00, la o oră după ce primii stropi îi murdăriră mașina curată. Fusesse afectat de conversația pe care o avusese cu tatăl lor și avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Dacă o suna pe Parker, risca să-i pună toate întrebările pe care i le pusese tatăl lui și, cel mai probabil, o putea speria.

Matt îi aminti două lucruri importante.

- Mama vrea nepoți, iar tata urăște să nu știe toate informațiile.

Două lucruri pe care Colin le știa, dar la care nu fusese atent.

Cei doi băură câte o bere în timp ce Colin își improspăta ecranul aplicației de radar de pe telefon. Benzi verzi care indicau ploaia apăreau în imagine. În spatele lor erau pete roșii, care poate ajungeau sau nu la deal. Oricum, dimineța lui avea să fie ocupată.

Spera doar că nu avea să fie pe proprietatea lui Parker.

În clipa în care își lăsă cheile pe blatul de la bucătărie, îi sună telefonul de muncă. Era Glynn.

- Tocmai am trecut de râu. Până acum, totul e bine.

- Ai fost la Creek Canyon?

- Nu. Nu eram sigur dacă ești pe acolo sau nu.

- Nu sunt. O s-o sun pe Parker să îi spun că o să fiu atent pe parcursul nopții.

- Tu ești șeful.

Bărbatul închise, iar el îi trimise mesaj lui Parker: „Ești trează cumva?”

Trei puncte apărură pe ecran, răspunzându-i la întrebare: „Da”.

Colin o sună și-și ridică telefonul la ureche.

- Bună!

Vocea ei era relaxată.

- Pari să fii bine.

- Eu și Mallory am făcut niște lichior de ouă. A ieșit bun. E posibil să fi turnat cam mult brandy.

Colin se tensionă.

- Duci faptul că ești casnică la un nou nivel.

- Da, ei bine, nu e nimeni plecat în seara asta. Așa că nu trebuie să mă stresez să iau pe cineva.

- Mă bucur că te relaxezi.

- Încerc.

Deși nu voia să fie cel care o aducea înapoi la realitate, trebuia s-o facă.

- Glynn o să fie pe drumuri azi ca să supravegheze apa.

- Am auzit prognoza. Crezi să o să fie rău?

- O să fie umed.

Ea râse.

- Mi-am parcat mașina în cealaltă parte a apei, în caz că nu putem să trecem mâine peste ea.

- Domnișoara Practică. Îmi place asta la tine.

Ea chicoti.

- Practica Parker.

Da, clar pusese cam mult brandy.

Colin își dorea să fie acolo, ca s-o vadă zâmbind. O auzi pe Mallory râzând.

- O să te las atunci. Voiam doar să-ți spun că o să fim prin preajmă.

- Adică o să fie Glynn.

- Da. Eu o să ajung spre dimineață, asta dacă nu vin mai devreme.

- Bine. Se auzi un foșnet. Încă puțin pentru mine... Scuze, Mallory mai toarnă câte un pahar. Alte foșnete. Data viitoare când o să beau asta, trebuie să fii aici, șopti ea.

- De ce?

Parker râse.

- Mă excită.

Era ca și cum mădularul lui o auzise.

- Pot să vin acum, o tachină el.

- Ar fi prea evident.

- Sunt sigur că fratele și sora ta știu care e natura relației noastre.

Parker încercă să șoptească, dar eșuă.

- Ai făcut vreodată dragoste cu o femeie în timp ce fratele și sora ta erau în camera alăturată?

Când pune problema așa...

- Nu.

- Bine atunci.

Parker era amuzantă când era beată.

- Vorbești cu Pupăciosul? o auzi pe Mallory întrebând.

„Pupăciosul?”

- Uite cine vorbește! „Jase e așa de simpatic! Jase mi-a dat un trandafir la aniversarea de o lună. Jase sărută cel mai bine”.

Colin le auzi pe Parker și pe sora ei tachinându-se și își dori să fi fost acolo, ca să le vadă.

- El *chiar* sărută cel mai bine.

Mallory părea la fel de beată ca sora ei.

- Colin probabil i-a dat niște ponturi. Parker vorbi mai tare. I-ai dat ponturi, nu-i așa?

- Nu pot să-mi asum meritul vărului meu.

- Ești mai mare. Îți recunosc eu meritul.

Nivelul de ridicol al conversației era ridicat, ca în reluările serialului *I Love Lucy*.

- Ești sigură că nu vrei să vin?

Îl atrăgea ideea de a-și testa abilitățile de sărutat. Își apăsă mâna între picioare.

- Sora mea e chiar aici! șopti ea din nou.

Colin se uită în jos spre pantaloni, știind că nu pleca nicăieri.

- Ai dreptate. În plus, am o regulă, nu mă culc nicio dată cu femei bete.

- Nu sunt beată. Parker râse. Mă rog, poate doar puțin.

Colin chiar își dorea să fie acolo.

- Ne vedem mâine?

- Distracție plăcută!

- Asta facem. Noapte bună, Colin!

Parker închise înainte ca el să-i răspundă.

Telefonul lui Colin sună la ora 4.30 dimineața.

Buimac și trezit dintr-un somn adânc, auzi ploaia care cădea înainte să răspundă.

- Da.

- Sunt Glynn.

- Cât de rău e?

Glynn expiră zgomotos.

- Uplete termosurile mari și ia-ți ghetetele!

Colin se ridică, cu pătura strânsă în poală.

- Vin cât de repede pot!

Glynn închise, iar Colin se duse pe pilot automat să facă duș.

Peste 45 de minute, Colin opri mașina la intersecția dintre strada lui Parker și drumul principal care traversa canionul. Apa și noroiul curgeau sub pod, dar nu dăduse pe dinafară. Intră pe stradă, iar când traversă trei sferturi din drum, văzu care era problema.

Noroi și pietre erau împrăștiate pe stradă în toate direcțiile. Nu veneau de la construcția lor. Avea o bănuială de unde veneau. Își parcă mașina undeva într-o parte a străzii și merse pe jos până la poarta lui Parker.

Atunci îl văzu pe Glynn.

- Sutter Canyon s-a rupt.

Colin își îndreptă lanterna spre zona dintre casele familiilor De Luca și Sutter. Știa că acel canion avea să fie o problemă, dar nu prevăzuse asta. Un metru de noroi și pietre căzuse în josul canionului și doborâse gardul unde se intersectau toate drumurile. După ce noroiul și pietrele loviseră manzanita care supraviețuise pe alea

lui Parker, o parte din noroi continua să curgă spre apă, dar mult era deturnat spre intrarea casei ei și spre poarta din față. De acolo, cădea spre stradă, blocând intrarea și ieșirea tuturor.

- Proprietarii s-au trezit?

- Da, au auzit când s-a rupt canionul.

Colin nu putea decât să-și imagineze.

- Cum e construcția noastră?

Colin continuă să meargă, cu Glynn alături.

- Plin, dar funcționează.

- A dat pe dinafară?

- Da. Sunt destul de sigur că trebuie să facem reparații.

Ploaia se mai oprise și soarele începuse să răsară. Auzi susurul apei înainte să o vadă.

Podul lui Parker se înfundase, iar apa trecea peste el. Colin se uită la mașina ei, parcată în acea parte a apei. Nu că i-ar fi fost de folos până ce nu curățau aleea.

El și Glynn se duseră la fiecare punct de blocaj și analizară cursul apei. Era greu să se audă peste zgomotul pietrelor care se loveau unele de celelalte și al apei care se lovea de resturi.

- Cât de rău e în vârf?

- Am ajuns acolo după ce s-a deschis Sutter Canyon.

Nu aș ști să-ți spun cum arată.

Colin își scoase mobilul și începu să dea telefoane.

- Sper că nu au plecat toți de Crăciun.

- Și eu.

Deja la 6.00 dimineața Keith ajunsese cu excavatorul și curăța drumul pe aleea lui Parker. Colin reușise să dea de doi dintre subcontractați, care aveau să-și aducă echipamentul înapoi în ziua următoare. Însă majoritatea oamenilor din echipă erau plecați până pe 26 decembrie sau mai târziu.

Domnul Sutter îi atrase atenția și îi făcu semn.

- Precauțiile noastre nu au fost îndeajuns.

Colin vedea asta. Ce era un metru de noroi pe proprietatea lui Parker era de două ori mai mult pe terenul vecinului ei. Se duseră împreună în vârful noroiului și resturilor din curtea familiei Sutter.

În locul unei piscine se aflau bolovani. Noroiul acaparas zona și ajunsese până în spatele casei bărbatului.

- A intrat înăuntru?

- Nu mult.

- Mai vine unul dintre oamenii mei. Asta e prioritatea noastră înainte de următoarea alunecare. Îl băt看 pe Sutter pe spate. O să fac ce pot.

- Parker! Parker!

Ea se rostogoli și își trecu mâna peste ochi.

- Ce e?

- Trebuie să vii să vezi asta!

Vocea lui Mallory o trezi.

- Ce e? Moș Crăciun a venit cu o zi mai devreme?

Era pe jumătate adormită.

- Nu, dar se pare că au venit zeii ploii.

- Oh, nu! spuse ea, făcând ochii mari.

Mallory își trăsesese deja blugii și o jachetă pe ea, iar părul îi era ud de la ploaie.

Ea dădu păturile la o parte și se dădu jos din pat, ducându-se la geamul din dormitor.

- Nu se vede de aici.

Vedea apa curgând acolo unde ar fi trebuit să fie aleea de parcare și noroiul din capăt. Dar nu-și dădea seama exact cât de mult era.

- Dă-mi cinci minute! Se uită la ceasul cu alarmă și văzu că nu mergea. Nu avem curent.

- Nu.

- Super!

Mallory dispăru, iar Parker se duse în dormitorul ei. Ieși cu părul periat, spălată pe dinți, cu blugi și o bluză pe ea. Își luă haina groasă din dulap.

- Austin e deja aici.

Asta se întâmpla rar. Austin nu se trezea înainte de ora 10.00 când nu trebuia să se ducă la școală.

Scout îi urmă jos și apoi afară.

Noroiul urma drumul sacilor cu nisip, dar se revărsa-se pe gazonul ei. Nu mult, dar destul cât să facă haos. Ea încercă să vizualizeze proprietatea pe secțiuni.

- Bazinele s-au umplut, îi spuse Mallory.

Asta vedea și ea. Apa dăduse pe afară, ceea ce făcea imposibilă traversarea albiei. Doar că aveau podul. Parker îi mulțumi tatălui ei, în speranța că o putea auzi.

Scout stătea în partea de nord a apei, în timp ce se îndreptau spre pod.

Parker se uită în aval și auzi forța cu care curgea apa de pe deal.

Mallory o trase după ea.

Două camionete albe ale districtului erau parcate acolo unde fuseseră la un moment dat camioanele. Auzi țiuitul unui încărcător înainte să-l vadă.

- Dumnezeu!

Era noroi peste tot.

Vecinii ei erau treji și se agitau, clătinând din cap.

Austin sări de pe o piatră și se îndreptă spre ele.

- Ce dezastru, nu?

Parker văzu locul în care fusese deja săpat un drum, ceea ce-i dădea posibilitatea de a ieși și de a intra pe proprietatea ei.

- Când s-a întâmplat asta?

- Colin spune că pe la 4.30 dimineața.

- Ce nebunie!

- Am scăpat ușor. Curtea familiei Sutter e distrusă.

Unul dintre vecinii ei intră pe poartă cu telefonul mobil și începu să facă poze.

- Asta e ceva neobișnuit.

- Cum arată restul străzii?

- E noroi peste tot, îi spuse vecinul. Dar oamenii de la district au curăţat deja cea mai mare parte.

Zgomotul camionului care urca pe stradă îi făcu pe toţi să se întoarcă. Unul dintre şoferi, cu un excavator, apărură de după colţ. Avea o ghirlandă de Crăciun legată de grilaj.

- Iar începem!

- Bună dimineaţa, Parker.

Vocea lui Colin o făcu să se întoarcă.

Fără să-i pese ce credea lumea, se îndreptă spre el şi îl luă de talie.

Bărbatul o îmbrăţişă şi-i vorbi încet în ureche.

- Totul poate fi reparat.

Ea închise ochii şi încuviinţă, lipită de pieptul lui.

- Ştiu asta.

- O să readuc totul la normal.

- Mă bazez pe asta.

capitolul 25

Curentul reveni până la sosirea serii, iar ploaia se reduse la o burniţă şi apoi se opri de tot.

Colin reuşise să adune o echipă mică până pe la 15.00. Curăţară aleea principală, strângând o mare parte din deşuri în grămezi, până când venea cavaleria.

Noroiul nu intrase în casa de oaspeţi, ceea ce era o binecuvântare. Hambarul, pe de altă parte, nu avusese la fel de mult noroc. Se umpluse de apă. Aşa că, în timp ce Colin dădea comenzi echipei lui în ajunul Crăciunului, Parker muta cutii din hambar în garaj.

Deja la ora 18.00 în acea seară Austin hiberna în camera lui, iar Mallory era într-ă ei, vorbind la telefon.

Parker dădu drumul televizorului pe ştiri, ca să vadă prognoza meteo.

Făcu însă greșeala de a-și lăsa capul pe spate și a închide ochii.

Pentru a doua oară în acea zi, cineva o strigă ca s-o trezească. Tresări.

Colin intra pe ușa glisantă.

- Dormeai?

Ea se frecă la ochi.

- Am avut o zi lungă.

Bărbatul își dădu jos ghetetele și le lăsă la ușă, apoi se apropie de ea.

- Voiam să văd ce faci înainte să plec.

Ea îi făcu semn să se așeze lângă ea.

- Sunt epuizată.

- Sunt sigur de asta.

Se ghemui lângă el.

- Probabil și tu ești. Ești treaz de mai mult timp decât mine.

- Dar nu am băut lichior de ouă aseară.

- Asta s-a întâmplat abia aseară?

Luminile pomului de Crăciun luminară și îi amintiră ce zi era.

- Ai văzut prognoza meteo?

Ea se uită la ceas.

- Am ratat-o.

- Aplicația mea arată că o să plouă mai mult până săptămâna viitoare. Până atunci însă, ar trebui să mutăm deja o mare parte din material.

- Ca să se umple din nou și să o luăm de la început?

Colin o mângâie pe braț în timp ce vorbea.

- Și tot așa, și tot așa, până când o să se oprească ploaia.

- Ce job frustrant ai! Faci tot ce trebuie, după care natura dă totul peste cap și o iei de la capăt.

- Divizia de Lucrări Publice pentru Controlarea Inundațiilor. E specificat în denumire.

- Poarta e încă deschisă?

- Da, cred că a intrat apă la motor.
 - Am un om pe care pot să-l sun. Probabil nu o să ajungă aici până la anul.
 - Pot să-l pun pe unul dintre oamenii mei să verifice. Ea se ghemui și căscă.
 - Au lucruri mai importante de făcut.
 - Da, dar închiderea porții e o prioritate. Ești singură aici. Nu vreau să mai fii nevoită să pui pe cineva pe fugă.
- Ochii lui Parker se închideau, în timp ce timbrul vocii lui o îndemna la somn.
- O să mai pun semne.

Într-o clipă, vorbea despre semne, în următoarea treșărea din cauza durerii de gât. Era pe canapea, cu capul în poala lui Colin, care dormea în fund. Ceasul de pe perete arăta că era trecut de miezul nopții.

Îl mângâie pe picior.

- Colin? șopti ea.

Nimic.

- Colin?

Bărbatul mormăi, se mișcă și își puse mâna pe gât.

- Hai să mergem la culcare, zise Parker.

- Ar trebui să plec.

- Ce prostie! E trecut de miezul nopții.

- Dar fratele și sora ta...

Ea se ridică și-i întinse mâna.

- Doar o să dormim. Sunt prea obosită ca să fac altceva.

- Ești sigură?

Și exact asta făcură.

- Crăciun fericit, domnișoară Oakley!

Colin se strecură în spatele ei în bucătărie în dimineața următoare și o luă în brațe, în timp ce ea umplea ibricul. Își lipi buzele de gâtul ei și se bucură de oftatul ei.

- Crăciun fericit!

Colin o sărută scurt și îi dădu drumul ca să termine ce începuse.

- S-a trezit cineva?

- Nu.

Colin se aplecă pe insulă și se uită la picioarele lui Parker, care ieșeau de sub halatul scurt pe care-l purta. Părul ei ciufulit și zâmbetul sexy de dimineață erau aproape prea mult de îndurat.

- Să plec înainte să își dea seama cineva că am petrecut noaptea aici?

Ea se uită peste umăr în timp ce turna apă în aparatul de cafea.

- De parcă unul din noi e căsătorit și avem o aventură?

Colin zâmbi.

- Presupun că ai dreptate. Deși nu am fost căsătorit niciodată și una dintre regulile mele e să nu am de-a face cu femei căsătorite.

- Sunt sigură că Austin și Mallory știu ce se întâmplă între noi.

Colin se duse la frigider și scoase frișca, știind că îi plăcea lui Parker în cafea.

- Vreau să fiu atent.

Ea îi luă frișca din mâini și îl sărută.

- Mulțumesc, dar cred că suntem în regulă.

Când se întinse după ceștile de cafea de pe un raft de sus, i se văzu fundul. Oricât de mult ar fi vrut Colin să o ajute, îi plăcea mai mult priveliștea.

Parker se întoarse și ezită.

Când bărbatul își ridică privirea, o văzu zâmbind.

- Te uitai la fundul meu, domnule Hudson?

Colin își linse buzele.

- Da, exact asta făceam. Nu am văzut chiloții ăștia roșii aseară.

Parker își ridică halatul și îi oferi o imagine mai bună cu chiloții din față.

Colin se apropie de ea, o apucă de șolduri și o trase aproape.

Ea chicoti și încercă să se foiască.

- Oh, nu, nu asta!

Colin o ridică și o puse pe blat, exact cum îi plăcea ei.

Ea se liniști și se aruncă într-un sărut satisfăcător de dimineată.

- Îmi place să mă trezesc lângă tine, spuse el, după ce Parker se retrase.

- Chiar dacă trag toate păturile spre mine?

Bărbatul încuviință.

- Poate că faci asta, dar faptul că ai fost înfășurată în jurul meu, ca o chiflă în jurul unui hot dog, a compensat.

Parker se înroși.

- Îmi pare rău.

- Mușcă-ți limba!

Parker chiar scoase limba și făcu exact asta.

Colin făcu o mișcare spre ea, ca și cum ar fi mușcat-o, iar ea se retrase, râzând.

Dacă el avea o dorință de Crăciun, aceasta era să trăiască mai multe momente precum cel de atunci.

- Vreau să-ți dau cadoul de Crăciun înainte să se trezească cineva.

- Ca Moș Crăciun?

- Dacă aș fi știut că rămân peste noapte, l-aș fi împachetat în ceva drăguț.

Parker îl fixă cu privirea.

- Nu înțeleg.

Colin se retrase și se duse să-și ia portofelul din dormitorul ei. Scoase cadoul dinăuntru și se întoarse în bucătărie.

Ea turnă câte o cană de cafea pentru fiecare și începu să bea dintr-a ei când Colin așează biletele pe blat.

Ea se opri, apoi le ridică.

- Bilete la Cabo San Lucas?

- Da, doar noi doi. Cinci zile de soare și margarita. Când o să ai vacanța de primăvară la școală, situația de aici o să fie rezolvată, iar noi o să fim amândoi gata pentru o vacanță.

- Colin, nu știu ce să spun. Nimeni nu a mai făcut așa ceva pentru mine.

- Acum a făcut-o cineva. Spune-mi doar că o să vii și fă-ți bagajul. O să mă ocup eu de restul.

Ea îi oferi o îmbrățișare neprețuită. Parker îi șopti la ureche:

- Eu ți-am luat doar covorașe pentru jeep.

- O să-mi placă la nebunie.

- Stai!

Se retrase.

- Ce e?

Parker se uită la bilete și clătină din cap.

- Nimic. E super. Mulțumesc!

Colin o mângâie pe fund când ea se întoarce spre cafea.

- Abia aștept să fim doar noi doi timp de cinci zile.

- Ceva îmi spune că e posibil să nu vedem plaja.

Colin luă cafeaua pe care i-o dădu Parker.

- Îmi place și ideea asta.

- Cumva, știam că așa o să fie.

- Nu e nimic de discutat. Dacă nu scoteam deșeurile din canalul ăla, următoarea ploaie îl aducea în calea voastră.

La două zile după Crăciun, Colin era în birou și avea o discuție în contradictoriu cu șeful lui.

- Banii alocați sunt pentru apa principală, nu pentru chestii secundare.

Ed nu îi dădea pace.

- Ce-ar fi ca noi să proiectăm construcțiile bine de la început, ca să avem bani în buget pentru a ne asigura

că drumul e liber și să menținem ce am construit? îi răspunse Colin.

După ce nivelul apei scăzuse și oamenii lui începuseră să scoată deșeurile, găurile imense, unde pietrele loviseră construcțiile, le demonstraseră inginerilor că se înșelaseră. Cumva, Colin încercase să-i spună asta lui Ed din timp, însă șeful lui nu-l ascultase.

Ed nu era amuzat. Știa că era adevărat ce spunea Colin.

- Scoate deșeurile, dar, dacă vrea parapete, proprietarul va trebui să le cumpere sau să le închirieze, nu le oferim noi.

Colin putea face asta. După ce obținu ce voia, se întoarse ca să plece.

- Și fără favoruri speciale pentru iubita ta.

Colin se opri, tăcu și apoi continuă să meargă.

- Nemernicule!

Toată dimineața, Colin rezolvase probleme.

Era trecut de ora 15.00 când se duse să vadă dacă Parker era acasă. Ea nu răspunsese la mesaje, ceea ce însemna de obicei că era afară.

O găsi îngenunchată lângă o gaură, aproape de parcare, iar lângă ea era o lopată.

- Ce faci?

Ea își ridică privirea și părul îi căzu pe față.

De fiecare dată când o vedea, Parker părea și mai obosită.

- Când m-am trezit, ieșea apă din pământ.

Colin recunoscuse țevile din PVC, lipiciul Red Hot Blue Glue și instalațiile.

- Repari stropitorile?

- Da, dar asta e dificil. Pământul e tare și e aproape imposibil să ajung la ele.

Părea să fie o ramificație a ce fusese odată gazonul ei, întins spre zona unde fuseseră odată hambarele.

Acum, când se uita mai bine, Colin își dădu seama exact cât de afectată era partea ei de proprietate. Sacii de nisip nu-și făceau treaba, iar opt centimetri de noroi acopereau aproape fiecare porțiune îngrijită a terenului. Secțiunea de țevi la care lucra era într-o zonă creată pentru scurgerea apei, care clar fusese afectată de cantitatea de ploaie din ultima perioadă.

- La naiba!

Colin privi în jos și o văzu uitându-se la vârful degetului.

- Ce ai făcut?

Ea își șterse degetul murdar pe cămașa murdară și îl băgă în gură.

- M-am tăiat.

Colin se așează lângă ea și trase de țeava pe care ea încerca să o fixeze.

- Pot să te ajut cu genul ăsta de lucruri.

Țeava abia se mișcă.

- Iar eu pot să fac o plăcintă, dar amândoi avem alte lucruri de făcut. Asta trebuie rezolvată ca să pot da din nou drumul la apă.

Bărbatul se ridică și o ajută și pe ea să se ridice.

- Poți să faci o plăcintă?

Ea îl fixă cu privirea.

- Bineînțeles că da.

Avea o licărire în ochi.

- Alea de la Marie Callender, pe care le pui în cuptor patruzeci de minute, sunt o nimica toată.

Colin râse în timp ce ea își scutură degetul ca să scape de durere.

Când el încercă să ridice lopata, ea i-o luă.

- Dă-mi-o!

- Dar pot să...

- Da, dar acum e ceva personal. Lucrez la chestia asta de două ore, iar țeava m-a atacat prima. Vreau să mă ocup de asta!

Colin o înțelegea.

- Pot să-ți dau un sfat? Adică o strategie, ca să te răz-

buni pe țeava aia?

- Sigur că da.

- Mai sapă cam 30 de centimetri de jur împrejur. Dedesubt și în jur. Atunci o să ai spațiu ca să lucrezi.

- Speram să evit asta.

Colin înțelegea de ce, deoarece pământul era tare.

- Atunci sper că ești la zi cu vaccinul antitetanos.

Privirea ei jucăușă îl făcu să zâmbească.

- Te-ai mai gândit la ajunul Anului Nou?

Deschisese subiectul în ziua de Crăciun, după ce luaseră cina și jucaseră cărți cu familia lui.

Ea clătină din cap și se uită în jos.

- Nu pot, Colin. Conform prognozei, o să plouă și...

- E în regulă. O să anulez.

- Nu, să nu îndrăznești!

Colin plănuise să meargă în deșert cu Matt și cu vărul lor ca să campeze și să se plimbe în întâmpinarea anului nou. Asta era tradiția în fiecare an în care Matt nu lucra.

- Nu o să mă simt bine dacă o să fii singură.

- Nu o să fiu singură. Erin o să fie aici. Nu cred că Austin face ceva. În plus, Mallory o să vină cu voi împreună cu Jase și mi-ar plăcea să știu că ești acolo ca să-i protejezi.

- Dar e o femeie adultă.

- Ești mai matur decât ea.

El râse.

- Du-te, Colin! Ai făcut toate planurile alea înainte să afli de mine și de toată drama mea. Nu fi tipul care renunță la ce iubește din cauza fetei!

- Vreau ca fata să vină cu mine.

- Și fetei i-ar plăcea, doar că nu e posibil anul ăsta.

- Parker...

Ea îl opri punându-i mâna pe piept.

- În noaptea de Anul Nou am o seară a fetelor și nu ești invitat. Așa că du-te să stai cu fratele tău și împiedică-mi sora să distrugă ceva. Nu știe să meargă pe motocicletă și are la fel de multă experiență ca mine la mers cu cortul. Nu cred că un foc lângă piscină și un cort în curtea din față se pun.

Colin o apucă de mână și o trase aproape.

- Zici că nu sunt invitat?

Ea își ridică buzele spre el.

- Nu. Așa că sărută-mă și pleacă! Sunt ocupată.

Colin o sărută și apoi se îndepărtă.

- Chiar pot să fac asta pentru tine.

- Chiar poți să te întorci la muncă.

- Îmi place când faci pe șefa.

Parker încercă să nu zâmbească.

- Dacă te porți cum trebuie, o să aduc șefa în dormitor.

La naiba, corpul lui o auzi imediat!

Colin o trase înapoi și o sărută apăsător. „Cine-i șeful acum?”

Parker rămăsese fără grai.

Lui îi plăcea să-i facă asta.

O lovi în joacă peste fund și îi dădu drumul.

- Nu ești singura care poate să facă jocul ăsta.

Colin se îndepărtă și se opri peste câțiva metri.

- Ești la zi cu vaccinul antitetanos?

capitolul 26

Austin își invită un prieten în seara de Anul Nou și cei doi dispărură în garaj cu un bax de beri. Pe Parker nu o deranja dacă cei doi băieți de aproape 80 de kilograme își limitau petrecerea la un bax. O cunoștea pe mama băiatului și amândouă aveau aceeași mentalitate. Fii isteț și nu condu!

Într-o seară normală, Parker s-ar fi pregătit de culcare sau ar fi fost deja ghemuită în pat. Dar era atât de pregătită să își ia rămas-bun de la acel an și să înceapă unul nou! Asta însemna că avea să stea trează până târziu și să-i arate anului 2016 degetul mijlociu.

Ea și Erin gătiseră niște paste păcătoș de pline de calorii și cu sos cremos pe care le echilibrară cu o salată la cină. Deja terminaseră o sticlă de vin și o deschiseră pe a doua.

Era abia 22.00.

- Nu mi-ai spus ce ți-a dat Colin de Crăciun.

Parker închise ochii și-și lăsă capul pe canapea, cu o grimasă pe față.

- A fost așa de rău?

Ea clătină din cap.

- O excursie în Cabo.

- Ce nu-ți convine?

- Cabo e în Mexic.

- Da... E cald, uscat și relaxant.

Parker își înalță capul și-și ridică paharul la buze.

- Mexic e o țară diferită.

Erin încuviință lent și vorbe și mai lent.

- Da... Sunt conștientă de asta.

- Nu am pașaport.

Zâmbetul femeii dispăru.

- Ah...

- Exact, ah...

- Atunci fă-ți rost de unul!

- Sigur. Pare ușor. Ea clătină din cap. Nu am o copie a certificatului de naștere. Am verificat. Le am pe ale lui Mallory și Austin. Dar nu și pe al meu.

- Părinții tăi n-aveau un seif?

- Le-am golit acum mult timp.

Erin ridică din umeri.

- Atunci fă-ți rost de certificatul de naștere și apoi de pașaport!

Agențiile guvernamentale sunt închise până pe 3 ianuarie și, dacă am noroc, o să obțin copia în două săptămâni. Apoi durează între șase și opt săptămâni ca să obțin pașaportul.

- În ce perioadă a rezervat Colin excursia?

- În aprilie.

- Bun, deci nu e o problemă.

- Doar că nu am reușit să obțin o programare la biroul de pașapoarte decât la jumătatea lunii februarie.

- La naiba!

- Știi! Îmi înțelegi dilema?

Erin se așează pe canapea cu picioarele sub ea.

- Ce a spus Colin despre asta?

- Încă nu i-am zis.

- De ce?

Ea își aminti zâmbetul de pe fața lui când îi arătase pozele de la hotelul unde făcuse rezervarea și cât de entuziasmat era s-o ducă departe de inundații și de stresul din Creek Canyon.

- Nu am vrut să-l dezamănesc.

- Și cum o să eviți asta dacă nu obții pașaportul la timp?

- Nu știu. O să încerc să grăbesc lucrurile. Dacă nu o să se întâmple destul de repede, o să mă gândesc la altceva.

Colin înghețase până în măduva oaselor. Norii apăruseră la miezul zilei și veniseră cu ploaie în timp ce se plimbau prin deșert și aruncau cu noroi unul în celălalt pentru distracție. Acum era aproape 23.00, focul de tabără era întins cam pe un metru și jumătate și tot nu-i ținea de cald.

Matt adora genul ăsta de lucruri.

Colin recunoștea că tolera situația. Mai mult când vremea coopera. Mai puțin când nu o făcea.

Berea pe care o băuseră nu-i mai ținea de mult de cald și îl tot făcea să se îndepărteze de foc ca să se ușureze.

Erau hotărâți să reziste până la miezul nopții, când puteau da foc artificiiilor ilegale, să strige „La mulți ani!” și apoi să se culce.

Îi analizase destul pe Jase și pe Mallory ca să știe că de fapt cei doi ar fi plecat imediat și și-ar fi făcut de cap dacă ar fi avut o rulotă în care să se întoarcă doar ei. Dar nu aveau. Stăteau cu mătușa lui, unchiul și vărul, iar toți trei se culcaseră la 22.00. Nimeni nu avea să-și facă de cap în acea seară.

Asta îl făcu să-i fie și mai dor de Parker.

Își dorea ca ea să fi venit. Ar fi închiriat propria rulotă și ar fi putut să sară peste toată treaba cu „așteptăm până la miezul nopții”. Niciodată nu-și dorise atât de mult să plouă. Ploaia avea să-i alunge înăuntru.

Tremură și-și spuse să nu mai fie așa delicat. Se ridică și se întoarse cu spatele la foc ca să se încălzească.

- S-a întâmplat ceva nebunesc de Crăciun? îl întreabă Jase pe Matt.

- Câteva apeluri medicale și o bucătărie care a luat foc, dar care a fost stinsă înainte să ajungem acolo.

- Cel puțin a fost un incendiu.

- Nu am auzit pe nimeni spunând asta, zise Mallory. Colin se întoarse ca o beza încălzită pe toate părțile.

- Matt își câștigă traiul cu incendiile, iar eu cu ploaia.

E o chestie bolnăvicioasă de familie.

- Nu am privit niciodată lucrurile așa.

- Păcat că Parker nu a putut să vină, spuse Matt.

- Probabil deja doarme pe canapea, le zise Mallory.

Poate că Erin o s-o țină trează până dimineață.

- Erin nu mi se pare genul petrecăreț.

Matt nu întrebese de chiriașii lui Parker și nu spusese nimic după ce fuseseră să admire luminile de Crăciun.

- Da, e tăcută.

- Am observat. Care e povestea ei?

Da, fratele lui era interesat.

- Nu aş şti să-ţi spun. Parker o cunoaşte mai bine, dar nu vorbeşte prea mult.

- Îţi place genul tăcut, îl tachină Colin.

- Îmi place genul care nu se plânge.

- Atunci slavă Domnului că sora mea iese cu Colin, nu cu tine!

- Parker nu se plânge, o apără el.

- Poate ţie. Eu şi Austin o auzim tot timpul.

- Eşti sora ei, e normal, îi spuse Jase lui Mallory.

- Nu vorbeşte cu nimeni despre problemele ei, doar cu noi.

- Vorbeşte şi cu mine.

Cel puţin Colin credea că era deschisă cu el.

- Ah, serios? Ți-a spus de cadoul tău de Crăciun?

Colin se întoarse cu spatele la foc ca să se uite la Mallory.

- Ce e cu el?

- Ce i-ai dat? îl întrerupse Matt.

- O vacanţă în Cabo, răspunse Mallory în locul lui.

- Ce e cu vacanţa mea în Cabo?

Acum Colin simţea fiori deoarece ştia că avea să afle ceva la care nu se aştepta. Parker păruse entuziasmată de excursie.

- Ți se pare că sora mea e genul de femeie care călătoreşte în afara ţării?

Jase râse.

- Nu poţi să spui că Mexic e chiar în afara ţării.

Mallory pufni.

- Ai nevoie de un paşaport ca să ajungi acolo.

- Teoretic vorbind, ai nevoie de un paşaport ca să te întorci, zise Jase.

- Ticălosule! îi zise Matt vărului său cu umor în glas.

Când Mallory îşi dădu ochii peste cap, îi aminti lui Colin de sora ei.

- Ce vrei să spui, Mallory?

- Parker nu are pașaport. Nici unul dintre noi nu are. Pentru noi, o vacanță înseamnă o excursie la Disneyland sau mers la plajă.

Colin nu se gândise la asta, presupusese că ea avea unul.

- Așa că acum Parker se chinuie să obțină o copie a certificatului ei de naștere, ca să poată obține un pașaport. Dar programările la biroul de pașapoarte sunt greu de obținut. Și-mi dau seama după expresia de pe fața ta că Parker nu ți-a zis nimic din toate astea.

Nu, nu o făcuse.

- Dacă Parker nu a vrut să-i spună, de ce-i spui tu? întrebă Matt. Nu se presupune că voi, femeile, trebuie să vă sprijiniți? Mai ales surorile?

- Pentru că toată treaba asta nu e ca un pulover urât pe care ți-l dă cineva, spui că-ți place și nu-l porți niciodată. E o excursie din cauza căreia o să se streseze până ce fie obține pașaportul și îi ies fire albe, fie trebuie să-ți spună pe ultima sută de metri că nu poate să vină... cu fire albe. I-am spus că, dacă vorbește cu tine despre problema ei, puteți să căutați amândoi o soluție. Amâni vacanța câteva săptămâni, grăbiți cumva ieșirea pașaportului... Nu știi, ceva.

- Ar fi putut să-mi spună.

- Da, dar nu e stilul lui Parker. În caz că nu ai observat, îi place să rezolve totul singură. Nu aș vrea s-o văd ratând ocazia asta doar pentru că e încăpățânată. Cred că toți suntem de acord că nimeni nu are nevoie mai mare de o excursie decât sora mea. În plus, ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Parker. Nu vreau să văd că o dai în bară.

Asta era plăcut de auzit.

- O să fac tot ce pot.

- Sunt sigură de asta și o să-ți spun dacă o faci. E posibil să intervină și Austin. Serios, Parker a fost cu nervii

la limită de când au murit părinții noștri, dar, de când ai apărut tu, simt că mi-am recăpătat sora.

- Presupun că asta înseamnă că ai binecuvântarea familiei, îl tachină Matt.

- Așa că ocupă-te de Cabo și adu-o înapoi cât se poate de relaxată!

- Ești la fel de autoritară ca sora ta, îi spuse el.

- De unde crezi că am învățat?

Toți râseră.

Vântul se întee și îndreptă fumul spre fața lui Colin.

- O să rezolv problema asta.

- Bun. Și să nu spui nimic despre faptul că ți-am spus. Matt mormăi.

- Ce jocuri fac oamenii!

- Eu trebuie să locuiesc cu ea. Să nu îndrăznești să-i spui, Colin, altfel nu o să-ți mai acord circumstanțe atenuante!

O lumină puternică din depărtare îl făcu pe Colin să se uite la ceas. Era deja miezul nopții?

Tunete se rostogoliră peste ei.

- La naiba!

Apoi cerul se deschise și toți se împrăștiară ca furnicile.

Mai aveau cincisprezece minute.

Lui Parker îi era greu să-și țină ochii deschiși.

Imagini din Times Square umplură ecranul.

Austin și prietenul lui adormiseră deja.

- E miezul nopții undeva, le spuse el.

- Chiar vreau ca anul viitor să fie mai bun.

- Nu ești singura, spuse Erin, care ridică paharul cu șampanie în aer.

Parker nu mai bău din clipa în care primele picături de ploaie loviră tavanul de deasupra livingului. Erin, pe de altă parte, avea să se resimtă de dimineață.

- Știu de ce al meu trebuie să fie mai bun, dar al tău de ce trebuie să fie?

Erin răspunse cu o întrebare.

- Vrei vreodată să uiți de trecut?

Ce întrebare interesantă!

- Uneori vreau să-l schimb.

Să-l uite însemna să-și uite părinții.

Erin clătină din cap.

- Eu vreau pur și simplu să uit. Să mă trezesc cu amnezie și să alung frica.

Lui Parker i se făcu pielea de găină.

- Frică de ce anume?

Răsetul ei agitat demonstrează că alcoolul era cel care vorbea.

- De el.

- De fostul tău iubit?

- Da.

În acea clipă, Erin își dădu seama ce spusese, se îndreptă și își puse paharul jos.

- Nu ar fi trebuit să spun asta. Uită ce am zis!

Panica îi era presărată printre cuvinte.

Parker inspiră și expiră încet.

Erin arăta ca și cum voia s-o ia la fugă.

Parker își ridică genunchii la piept și îi prinse cu brațele.

- La șase luni după ce au murit părinții mei, stăteam aici, pe canapeaua asta. Băusem câteva pahare. În sfârșit, o convinsesem pe Mallory să se culce. Plângea în fiecare seară după părinții noștri. Austin era furios. Eu ajunsesem la limită. Eram atât de hotărâtă să am grijă de ei, încât nici măcar nu înțelegeam ce se întâmplase. Am început să iau guri mari din sticla de tequila. Credeam că pot să fac față. Apoi m-am trezit că-mi aruncasem hainele în geantă și stăteam în mașină.

Erin o privi.

- Eram pregătită să plec. Presiunea... Pur și simplu, nu mai puteam să fac față situației.

- Ce s-a întâmplat?

- Am ajuns la capătul aleii și m-am oprit. Eram beată. Eram dispusă să plec, dar nu eram dispusă să-i fac pe fratele și pe sora mea să treacă prin durerea de a pierde alt membru al familiei.

Erin se aplecă în față și o luă de mână.

- Îmi pare atât de rău!

Parker își ridică privirea spre Erin.

- Nu le-am spus niciodată povestea asta și aş aprecia dacă ar rămâne între noi.

- Sigur că da. Erin îi aruncă un zâmbet vag și o fixă cu privirea. Fostul meu iubit era foarte posesiv. Dacă nu făceam ce voia, mă puneă cu forța la locul meu.

- Cu forța?

Erin arăta ca și cum avea să vomite.

- Era un bărbat masiv. Cu un temperament vulcanic. Prima oară când m-a lovit, amândoi am fost șocați. Cel puțin așa a părut.

Parker o luă de mână pe Erin.

- Atunci ar fi trebuit să plec, dar nu am făcut-o.

- Dumnezeu, Erin... Îmi pare așa rău!

Ea închise ochii strâns.

- Nu cred că ar fi trebuit să-ți spun asta.

Parker încercă să zâmbească.

- Nu o să spun nimănui. Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva...

Erin clătină din cap.

- Deja am spus prea multe.

Da, Parker văzu că Erin regreta ce spusese.

- Trei! Doi! Unu!

Amândouă se uitară la televizor când bila din Times Square semnală sosirea anului nou.

Parker își ridică paharul și i-l dădu lui Erin pe al ei, cu un zâmbet forțat.

- Pentru un început nou pentru amândouă!

Erin oftă.

- Pot să beau pentru asta.

capitolul 27

Parker începu noul an în biroul directorului, fiind certată.

- Îți dau, în mod oficial, un avertisment.

Expresia lipsită de umor a lui Janice nu avea nici urmă de compasiune.

- M-am gândit mult la asta pe parcursul vacanței și simt că trebuie să trag linia undeva. Pentru că diminețile au devenit în mod constant dificile pentru tine, având în vedere actuala ta situație, o să te pun de gardă la prânz.

Parker încercă să nu ia mustrarea la modul personal.

- Înțeleg.

- Sper. Nu sunt lipsită de compasiune, Parker, chiar nu sunt. Dar trebuie să ne putem baza pe tine...

- Înțeleg, o întrerupse ea.

- Bine.

Ea se ridică, alungă agitația simțită în urma întâlnirii și ieși din birou. Le zâmbi angajaților, care își fereau privirea când încercă să se uite în ochii lor.

„Grozav, am reușit să-i enervez pe toți!”

Cum nu începuse tura ei, Parker se duse la cantină, care era goală, și se așează la o masă.

„Cum a mers?” Era un mesaj de la Colin.

„Încă am un loc de muncă... Cu greu.”

„Rezistă! Aici ar trebui să terminăm într-o săptămână.”

„Nu te grăbi! Mă simt mai bine știind că sunteți acolo.”

Când Parker trimise mesajul, îi fu greu să creadă că simțea asta cu adevărat. Colin, Fabio, Glynn, Russ, Ray... Atâtea nume îi alergau prin minte! Dacă unul dintre ei observa o problemă, avea să o rezolve. Era adevărat că nu se duceau până la proprietatea ei, dar de regulă Erin era prin preajmă și avea numărul lui Colin dacă se întâmpla ceva.

„Ai parcurs un drum foarte lung, Annie!” La finalul mesajului Colin puse o față zâmbitoare, care făcea cu ochiul și purta pălărie de cowboy.

„Asta e pentru tine, domnișoara Oakley.”

Colin o făcea să zâmbească. De fapt, o determina să facă multe lucruri.

Apa se retrăsese destul pentru ca echipa lui Colin să înceapă să înlocuiască plăcile rupte și să întărească metalul care le ținea laolaltă. Pietrele fundației fuseseră înlocuite, iar pământul fusese bătătorit într-o parte și alta a apei, ca să fie mai tare la următoarea furtună.

În afară de nesfârșita sarcină de a săpa munți de noroi, care erau peste tot, Parker nu putea face nimic ca să ajute.

În acea zi de școală Austin avu doar cinci ore și jumătate la școală, începând de la 7.00 dimineata. Acum, când nu mai avea slujba cu pomii de Crăciun, încerca să obțină slujbe în diferite locuri din oraș. Îi plăcea să câștige bani. Programul lui Mallory era practic neschimbat. Lunea și miercurea avea cursuri de la 10.00 la 14.00, iar marțea și joia de la 13.00 la 16.00. Când nu era la școală, lucra pe post de chelneriță sau învăța.

Parker notase programele lor într-un calendar ca să știe când aveau să fie toți acasă în același timp.

Nu se întâmpla prea des. Iar după ce Austin avea să-și găsească un loc de muncă, urma să se întâmple și mai rar.

Cu toate astea, erau hotărâți să ia cel puțin o masă sau două împreună ca familie. Ceva din faptul că petrecuseră timp cu familia Hudson de sărbători le arătase că era important să facă asta.

Parker termină de tăiat cupoane și făcu lista cu alimente. Reușise să reducă suma cheltuită pe mâncare cu 30 la sută după prima discuție cu Nora. Era destul de mândră de asta.

Cu cinci minute înainte să sune clopoțelul, se îndreptă spre auditoriu, care era și sală de mese. Când copiii

începură să alege înăuntru, Parker își puse zâmbetul pe față și acceptă îmbrățișările elevilor cărora le era dor de ea.

Îi plăcea locul ei de muncă. Cel puțin elevii. Da, din când în când trebuia să le atragă atenția copiilor neascultători, dar cei mici erau mereu o plăcere. Parker văzu partea pozitivă a slujbei și își dădu seama că era ultimul an când avea să fie cu acești copii. În vară, avea să-și caute un nou loc de muncă. Un program propriu, pe care putea să se bazeze că avea s-o ducă undeva în viață.

- Domnișoară Parker, poți să mă ajuți să deschid asta?
- Sigur că da. Cutiile cu suc sunt specialitatea mea.

Colin adora când Parker venea la el. Știa că era egoist pentru că nu voia s-o împartă, dar nu-i păsa.

Ea era pe drum spre el, așa că sări la duș în clipa în care ea intră pe ușă.

Trecuse destul timp de la excursia lui ploioasă în deșert de Anul Nou, așa că putea să deschidă conversația despre Cabo fără ca ea să bănuiască faptul că Mallory spusese ceva.

Colin își clăti șamponul din păr și închise apa. După ce ieși de la duș, luă un prosop și se șterse pe cap. Se opri și ascultă prin ușa deschisă de la baie.

Din bucătărie se auzi un zgomot.

- Parker? strigă el.

- Eu sunt. Am intrat direct.

Zâmbi când își trase prosopul peste șolduri și îl legă. Era pe jumătate tentat să intre așa în bucătărie și să vadă dacă o putea convinge să se antreneze puțin înainte de cină. Trecuse mai bine de o săptămână de când o prinsese singură și destul de relaxată ca să se dezbrace. Șapte zile erau prea mult. Singura dată când reușise să petreacă noaptea cu ea fusese Ajunul Crăciunului, iar atunci

fusesse o întâmplare. Nici unul nu avusese energia să facă mai mult decât să se îmbrățișeze.

Dar îi plăcea și asta.

De fapt, era singura parte a relației lor de care nu se bucuraseră îndeajuns.

Spera că acea seară avea să schimbe asta. Era vineri. Prognoza anunța ploaie abia luni. Spera s-o convingă să rămână peste noapte.

Colin voia să se trezească lângă ea. Să facă dragoste cu ea când era pe jumătate adormită dimineața. Se uită în jos, îi spuse corpului să se relaxeze și își îndreptă gândurile în altă direcție.

Se îmbracă repede și o luă pe scări. O auzi pe Parker râzând. Inițial, crezu că vorbea la telefon, apoi auzi altă voce.

- Slavă Domnului că nu am coborât gol! spuse Colin când intră în bucătărie.

- Da, nimeni nu vrea să vadă asta.

Matt stătea lângă insula din bucătărie cu o bere în mână.

Parker ridică o mână.

- Eu vreau.

Colin îl împinse pe Matt.

- Pleacă, îl tachină el.

Matt râse, dar nu plecă.

Parker îl întâmpină la jumătatea drumului și își ridică buzele spre ale lui. Colin o sărută scurt și zâmbi.

- Matt spune că nopțile de vineri sunt happy hour aici.

Colin luă o bere și i se alătură fratelui său.

- Da, dar în mod normal mă anunță înainte.

- Ți-am trimis mesaj. Nu ai răspuns. Matt se uită la Parker. Nu prea răspunde la mesaje.

- Nu am avut niciodată problema asta.

- Pentru că ești fată, o tachină Matt.

Ea încuviință și se uită în jos.

- E efectul sânilor, înțeleg.

- Sâni mereu câștigă în defavoarea băieților.
- Te ascuți vreodată? își întrebă Colin fratele.
- Nu, dacă am de ales.
- Sălbatic.

Ușa din față se deschise, iar tocurile surorii lui se auziră pe podea.

- Am văzut bicicleta lui Mike.

Colin se întoarse spre Parker și șopti:

- Îmi pare rău!

Înțelegătoare, ea zâmbi și răspunse:

- E în regulă.

Grace flutură o sticlă cu vin alb.

- Speram că o să fii aici. Se duse direct la Parker și o îmbrățișă. M-am săturat să tot beau bere, iar Colin are mereu doar asta.

- Te plângi de berea mea gratuită?

Grace se apropie de el și îl pupă pe obraz.

- Nu, mă plâng că selecția ta gratuită se limitează la bere. Există o femeie în viața ta acum, e momentul să progresezi.

Matt îl atenționează.

- Femeia a vorbit!

Grace se uită în sertarul cu tacâmuri și făcu o pauză.

- Stai puțin, ai măcar un tirbușon?

- Bineînțeles că am.

„Stai puțin, am?”

Căută prin sertarul cu ustensile până când găsi unul pe care o fată cu care ieșise la un moment dat îl lăsase acolo. Colin luă sticla de la sora lui.

- Acum câțiva ani i-am cumpărat pahare de vin, așa că știu sigur că are, îi zise Grace lui Parker.

- Ce burlac complet!

Parker se așează pe unul dintre scaunele de lângă insulă.

- Cum merge lucrarea? îl întrebă Grace.

- Suntem pe punctul să terminăm. Am mai scos 18 000 de metri cubi de noroi.

- Cât de mult! spuse Matt.

- Mie-mi spui! Iar prognoza pe termen lung nu arată pauze semnificative în următoarele săptămâni, le zise Parker. Cred că putem afirma că a trecut seceta.

Grace puse paharele jos.

- Nimeni nu spune asta. Nu ar îndrăzni pentru că ar însemna să ridice restricțiile la apă vara și să scadă prețurile de la Departamentul de Muncă și Pensii.

Da, Departamentul de Apă și Curent se pricepea de minune să mărească facturile tuturor, dar nu să le scadă.

- Ei bine, nu am văzut proprietatea așa de verde de ani întregi. Păcat că dealurile arată ca naiba! spuse Parker.

- Chiar am vrut să ajung pe acolo.

Grace îi dădu lui Colin un pahar pe care să-l umple după ce avea să deschidă sticla.

- Ești bine-venită oricând.

Colin îi dădu lui Parker vinul și își ridică berea în aer.

- Pentru noaptea în care nu trebuie să ne facem griji dacă arca lui Noe e destul de mare pentru noi toți!

Asta o făcu pe Parker să râdă.

- Sănătate!

Grace se așeză lângă Parker.

- Pun pariu că abia aștepti să mergi în Cabo.

Colin își ținu respirația și se uită la Parker.

Ea bău din vin, iar Colin îi văzu gândurile alergându-i prin minte.

- Abia aștept!

Sora ei închise ochii și zâmbi când se gândi la asta.

- Plaje cu nisip fin, soare cald...

- Fără noroi, adăugă Matt.

Grace deschise ochii dintr-odată și se întoarse spre Parker.

- Stai un pic! Ai călătorit în Mexic de când au cerut pașaport ca să te întorci în Statele Unite?
Parker clătină din cap.

- Nu.

- Ai măcar pașaport? întrebă Grace.

Colin se uită la Matt, care se uita în cealaltă parte a camerei.

- De fapt, nu, nu am. Dar mă ocup de asta. Parker se uită la Colin.

El deschise gura ca să spună ceva, dar Grace îl întrerupse.

- Pentru că zilele astea nu am nimic mai bun de făcut decât să mă ocup de agențiile guvernamentale cărora le place să te facă să aștepți.

- Am presupus că ai, zise Colin.

Grace îi făcu semn.

- Bărbații nu se gândesc niciodată la toate.

- Hei! strigă Matt.

- Când plecați?

Colin îi spuse data.

Parker îi zise când avea programare la biroul de pașapoarte.

Grace preluă conducerea.

- E la limită. Dacă întârzie o săptămână, o să ai probleme. Trebuie să împingi datele astea mai devreme cu două săptămâni, Colin!

- Asta e ușor.

Fața lui Parker se luminează, ca și cum o povară îi fusese ridicată de pe umeri.

Când Grace se duse în spatele lui Parker pentru ca aceasta să nu o vadă, îl privi pe Colin și îi șopti:

- Îmi ești dator.

Colin se uită la Matt, care zâmbi și schimbă subiectul.

Dumnezeule, cât își iubea fratele și sora!

capitolul 28

Transpirația îi curgea pe față, iar părul îi flutura din cauza forței vântului. Nu putea să respire. Totul era întunecat. Nu le putea vedea, nu mai auzea vocile care o strigau.

Ce bine ar fi fost dacă fumul s-ar fi disipat, ca să nu fie nevoită să se târască!

Tuși și scui pă cenușa care îi căzuse în gură. Austin, Mallory... Unde sunteți?

Doar că nu putea să țipe, nu putea decât să se târască.

Teama îi acapără inima într-o strânsoare care amenința s-o oprească.

„Austin!”

„Mallory!”

Nu din nou. Mâna îi atinse un braț.

Brațul nu se mișcă.

Agonia îi spuse să-și îndrepte privirea în altă parte.

Nu putu.

Colin stătea acolo nemișcat, cu o privire goală. Parker țipă.

- Trezește-te, Parker, trezește-te!

Ea tresări din somn, iar inima îi bătea cu putere, în timp ce fruntea îi era acoperită cu transpirație.

- Dumnezeu!

Colin o luă în brațe și o trase aproape.

- Șșșt, totul e bine, a fost doar un coșmar.

Ea nu se putea opri din tremurat.

- Erai mort. Focul... fumul.

- Șșșt!

- Nu puteam să-i găsesc. A părut atât de real!

- A fost doar un vis. Sunt aici.

Respirația începu să-i revină la normal.

- Credeam că am terminat-o cu coșmarurile.

Colin o mângâie pe păr și o trase înapoi în pat. În cameră era întuneric, iar ceasul arăta că era 3.00 dimineața.

- Le ai des?

- Le aveam. În ultimele luni, începuseră să fie din ce în ce mai rare. Credeam că am încheiat capitolul ăsta.
- Vrei să vorbești despre asta?

Parker închise ochii și-i ținu strâns așa.

- Mereu e același. Un incendiu. Nu pot să-l văd, dar îi simt mirosul, îl simt... îl aud. Gura mi-e plină de cenușă și nu pot să țip. La început, îi aud pe Austin și pe Mallory, după care nu mai pot să-i aud. Mă târăsc și sunt speriată că au murit. Că o să-i găsesc. Doar că uneori nu sunt ei, ci părinții mei. Ea simți lacrimile din ochi. Mă tot gândesc că nu i-am scos la timp. Dacă aș fi plecat mai devreme...

- Oh, Parker!

- Visul e atât de ciudat, ca o realitate alternativă.

- E doar un vis, draga mea. Nu poate să te rănească.

- De ce s-au întâmplat toate astea, Colin?

- Nu știu, dar sunt aici și nu o să se întâmple din nou.

Ea îi simți sărutul pe creștetul capului.

- Îmi pare rău că te-am trezit.

- Nu ai de ce. Mă bucur că sunt aici, să te țin în brațe și să te calmez. Putem să trecem peste asta, Parker. Totul o să fie în regulă. Acum culcă-te, ca să te pot trezi în câteva ore și să fac dragoste cu tine din nou.

- Bine.

Ea închise ochii, în timp ce Colin o mângâia pe păr.

Se simțea prost. Era duminică, iar ea îl pusese pe Colin la muncă. Alte furtuni urmau să-i lovească în acea săptămână, iar acoperișul casei de oaspeți avea probleme.

Matt tocmai terminase o tură de 24 de ore și era sus pe acoperiș cu Colin, evaluând pagubele și securizându-l.

Singura bucurie în faptul că bărbații erau pe acoperiș era să-l vadă pe Matt încercând să-i atragă atenția lui Erin.

Parker și Erin începuseră să dea noroiul la o parte de pe alei și vorbeau încet.

- E evident că te place.

- Nu o să se întâmple nimic, Parker.

- Îmi dau seama că ești atrasă de el.

- Asta nu înseamnă că o să fac ceva. Nu sunt pregătită. O lopată plină de noroi ajunse în roabă.

- Din cauza fostului?

- Da.

Parker nu avea să insiste.

Colin și Matt fixară trapa și începură să coboare.

- Asta e prioritatea pentru primăvară, îi spuse Colin.

- Grundul a fost foarte afectat de incendiu. Nu se vede cu ochiul liber, dar din cauza asta zboară țiglele.

Matt le zâmbi, mândru de cunoștințele pe care le avea despre pagubele provocate de incendiu și acoperișuri.

- Cât o să coste?

Pentru Parker, totul se rezuma la bani.

- Vor trebui să desfacă totul până la placaj din moment ce stratul de dedesubt e găurit. O să fie minimum 6 000 dacă angajezi pe cineva.

Mai puțin decât crezuse Parker inițial.

- Va trebui să angajez pe cineva. Nu mă pricep la construirea unui nou acoperiș.

- Pot să chem câțiva colegi de la stația de pompieri. Iar Colin se pricepe la acoperișuri. Putem să rezolvăm totul într-un weekend, iar materialele cam cât o să coste... Colin? 2 000? își întreabă Matt fratele.

- Cam așa.

- Nu aș putea să vă cer așa ceva.

Colin se uită la fratele lui.

- Nu am auzit-o cerând ceva. Tu?

- Nici eu.

- Băieți, vă rog frumos...

- Ei, dacă ne rogi așa de frumos, spuse Colin.

- Nu, nu asta voiam să spun. Eram sarcastică.

- Răspunsul e în continuare da. Trebuie doar să așteptăm să se oprească ploaia. Colin se întoarse spre Erin. Aș vrea să văd ce s-a întâmplat pe interior, dacă nu te deranjează.

Erin rezemă lopata de perete și îi conduse spre ușă. Parker îi urmă și trecură prin living, bucătărie și dormitor. Erin adusese foarte puține bunuri personale. Nu existau poze, ceea ce i se păru ciudat. Totul era imaculat. Aproape static. Era apă infiltrată într-un perete exterior din colț, unde mai multe țigle zburaseră în timpul furtunii de Crăciun și pe unde intrase apă de Anul Nou.

- Ai un creion? întrebă Matt.

Erin zâmbi și încuviință, apoi ieși din cameră și se întoarse cu un creion.

Matt marcă pe perete conturul petei de apă.

- Cel mai probabil o să vezi linia asta din moment ce pata e aproape uscată. Dar, dacă pata o să crească data viitoare când plouă, atunci trapa nu funcționează și va trebui să venim aici înainte de primăvară, altfel riscăm să avem pagube mai mari.

Colin se duse la întrerupător.

- Să lași ventilatorul pornit ca să se usuce. Dacă vezi mucegai...

- O să-i spun lui Parker.

Matt îi dădu înapoi creionul când termină de scris pe perete.

- Nu vrem să te îmbolnăvești.

Erin se înroși.

- O să am nevoie de un om care se ocupă de pereți din rigips pentru asta, se gândi Parker cu voce tare.

- Pot să ajut cu demolarea, îi zise Colin. Dar o să-i las pe profesioniști să se ocupe de cheștiile noi - glet, și zugrăvit. Și, înainte să întreb, nu știu exact cât o să coste. Pagubele pe care le vedem pe partea asta sunt de obicei de două ori mai mari după ce deschizi peretele.

- Dacă o să fie prea mult, cheamă compania de asigurări și încheie altă poliță.

Parker se gândise deja la asta. Încă nu era pregătită să dea acele telefoane, dar momentul se apropia.

Colin se întoarse ca să iasă din cameră.

Matt se mișcă prea repede și își prinse piciorul de dulap. Probabil se lovise tare, deoarece se dădu înapoi și-și ridică pumnul într-o parte, ca să îndepărteze ce părea să fie durere.

În același timp, Erin făcu un pas mare în spate și inspiră. Se lovi cu genunchii de pat și își recăpătă echilibrul înainte să cadă. Pe fața ei se citea teroare.

Parker o văzu începând să tremure.

Matt îngheță.

Colin nu se mișcă.

Erin stătea acolo, paralizată.

- Când ai mâncat ultima oară? Parker încercă să le distragă atenția de la prietena ei și teama din ochii acesteia. Făcu un pas și ajunse lângă ea, ajutând-o să se așeze în pat. Are hipoglicemie, minți Parker. Nu-i așa, Erin?

Răspunsul ei fu o încuviințare amorțită.

- Colin, poți să verifici dacă e suc sau ceva în frigiderul lui Erin?

- Sigur că da.

Colin ieși.

Matt își lăsă mâna în jos încet și făcu un pas înapoi.

- Ai diabet?

Erin clătină din cap.

- Nu. Se uită la Parker. Doar ameteșc uneori când nu mănânc.

Parker continuă minciuna.

- A fost mai rău în timpul verii.

Colin se întoarse cu un pahar de suc de portocale.

Lui Erin îi tremurau mâinile. Parker o ajută să ridice paharul la buze. După ce inspiră adânc de câteva ori, îi reveni culoarea în obraji.

- Sunt mai bine acum, mulțumesc.

- Puteți să mergeți afară, o să am eu grijă de ea.

Parker încerca să elibereze camera.

- Ești sigură că ești bine? întrebă Matt.

- Da.

Parker așteaptă până când auzi sunetul ușii închise și apoi luă paharul din mâinile lui Erin.

Aceasta expiră greoi.

- Mulțumesc, Parker.

Ea o luă de mână.

- Oricând ai nevoie.

Colin și Matt se îndreptau spre șantier în timp ce Parker și Erin stăteau în casa de oaspeți.

- Ai văzut și tu, nu? îl întrebă Matt.

- Da.

- Credea că o s-o lovesc.

Exact impresia asta o avusese și el.

Fratele lui se tensionă.

- Asta mă scoate din sărite. Cine ar lovi-o? Cine lovește o femeie?

- Nu știu, dar sunt sigur că, dacă o s-o întrebi, o să nege.

Matt se plimbă în jurul șantierului, alimentat de furia pe care o simțea. Familia Hudson nu înțelegea violența. Singura dată când părinții lor țipaseră unul la altul fusese după accidentul de motocicletă al tatălui lor, când mama lor aruncase cheile vehiculului pe două roți în curtea vecinului.

În acea perioadă, vecinul avea un pit bull și nu aveau cum să sară gardul ca să le ia.

Iubirea și teama alimentaseră cearta părinților lor, care se terminase într-un dormitor închis. Cei trei copii dăduseră volumul televizorului tare, ca să nu audă împăcarea părinților.

Regulile impuse de tatăl lor erau simple: „Nu loviți fete! Niciodată! Apărați-vă de băieți, dar niciodată să nu dați primul pumn. Dacă vedeți că o femeie e lovită sau cineva mai slab e încolțit și nu interveniți, veți avea de-a face cu mine”.

Tatăl lor avea o insignă care spunea că era autorizat să protejeze, dar le spusese amândurora că nu aveau nevoie de permisiune de a face lucrul corect.

Colin înțelegea furia pe care o simțea fratele lui. Și el o simțea. Doar că fratele lui părea s-o placă pe Erin, iar asta îngreuna situația.

- Ajută-mă să mă calmez, îi spuse Matt.

- Hai să ne mai plimbăm!

capitolul 29

- De ce nu e și Parker cu tine?

Colin începea să creadă că mama lui voia să-i vadă iubita mai mult decât voia să-l vadă pe el.

- Plouă, zise el.

Matt stătea în poziția lui obișnuită pe canapea, cu tatăl lor, uitându-se la un meci.

- Parker se teme că o să se topească, îl tachină Matt.

- Nu-i place să plece de acasă când plouă. Îi e prea teamă că nu o să se poată întoarce, explică el.

Stătuse o jumătate de oră la telefon cu o seară în urmă încercând s-o convingă să vină la cină cu familia lui. Ea nu acceptă.

- Apa chiar se umflă așa de mult? întrebă Nora.

- Da.

Sunetul ușii trântite era familiar. Grace intră, tenișii ei scârțâind pe podea.

- Îmi pare rău că am întârziat. Oamenii nu știu cum să conducă în orașul ăsta când plouă puțin.

- Și tu știi? o tachină Matt.

Grace îl lovi peste cap, își pupă tatăl și se întoarce spre Colin și mama lor. În timp ce-l îmbrățișă, îl întreabă:
- Unde e Parker?

- Se topește, spuseră Matt și tatăl lor în același timp.
Grace îl văzu pe Colin dându-și ochii peste cap.
- E totul în regulă cu voi doi?

- Nici că poate fi mai bine.

Dacă era sincer, i-ar fi plăcut dacă ea ar fi fost ceva mai accesibilă.

- Cunosc privirea aia, rosti Grace.

- Ce privire?

- Aia, spuse ea, arătând spre fața lui. Când ceva te deranjează, dar nu vorbești despre asta.

- Nu mă deranjează nimic.

Se așază pe un scaun înalt de lângă insula din bucătărie și ronțai un chips.

Mama lui stătea tăcută în spatele blatului și tăia legume pentru salată.

Grace îl privi fără să spună nimic.

Până și comentariile legate de știrile sportive erau discrete.

- Pot să număr pe degetele unei singure mâini de câte ori am scos-o pe Parker de pe proprietate de când am început să ieșim, le spuse el. Nu contează cât de mult o asigur că pot s-o aduc înapoi și că nu poate face nimic ca să oprească muntele să alunece în curtea ei, tot nu vrea să plece.

- E speriată, spuse Grace.

- Înțeleg asta. Aș vrea doar să aibă încredere în mine.

Mama lui ridică tocătorul plin și puse legumele într-un castron.

- Nu cred că are legătură cu tine.

- Dar vreau să aibă. Vreau să știe că poate să se bazeze pe mine.

Grace luă o sticlă cu apă din frigider.

- Nu poți să-i spui unei femei asta, trebuie să-i demonstrezi în timp. Mai ales cuiva ca Parker. A fost ca o mamă singură. Are casa, copiii, responsabilitățile și nici un bărbat care să o ajute cu toate astea. A făcut lucrurile în stilul ei, iar până acum a mers.

- Tocmai asta e, nu trebuie să faci totul singură. Sunt și eu pe acolo.

Grace clătină din cap.

- Doar vă vedeți, Colin, nu sunteți căsătoriți. Femeile sunt singure până la un punct. Când începem să depin- dem de un bărbat, atunci el dispare și ne lasă să plutim fără vestă de salvare.

Se părea că Grace tocmai le spusese tuturor niște lu- cruri personale.

- Și tocmai de asta nu ies cu mame singure.

Matt veni de pe canapea ca să participe la conversație. Tatăl lor dădu volumul televizorului mai încet.

- Cu cât îmbătrânești mai mult, cu atât sunt șanse mai mici să găsești o femeie fără copii, îi zise Nora.

Matt se întinse spre castronul cu chipsuri.

- E cum ai spus mereu. Nu ieși cu o persoană de care crezi că nu te poți îndrăgosti.

- Am spus asta referindu-mă la profesie. Am ieșit cu tatăl tău și am petrecut 30 de ani temându-mă că nu o să se întoarcă acasă de la muncă.

- M-am întors acasă în fiecare noapte, îi spuse Emmitt.

Nici unul nu pomeni de cele două săptămâni în care stătuse în spital după accidentul de motocicletă.

- Și, dacă îmi amintesc bine, ți-am spus asta când ai început să ieși cu o însoțitoare de zbor.

Colin și-o amintea.

- Blondă.

Era sexy ca un model și conștientă de acest lucru.

Matt zâmbi.

- Era distractivă.

Grace îi dădu un ghiont lui Matt și îl readuse în conversație.

- Ideea e că blonda ar fi fost plecată peste tot prin lume și tu, fiind atât de gelos, ai fi înnebunit din cauza asta.

- Sora ta are dreptate, zise Emmitt de pe canapea.

- Nu sunt chiar așa de rău.

Colin zâmbi.

- Nu o să câștigi disputa asta.

Matt flutură un chips în aer.

- Cum am devenit subiect de conversație? Era vorba de Parker și Colin.

- Parker nu e însoțitoare de zbor sau polițist.

- Sau mamă singură, adăugă Grace.

- Ar putea la fel de bine să fie, zise Matt.

Colin clătină din cap.

- Nu contează. Aș ieși oricum cu ea.

- Atunci ai răbdare, îi spuse mama lui. A trecut prin multe. O să-ți spună ea când are nevoie de ajutor. Ai grijă doar să fii acolo pentru ea când o s-o facă!

- Cred că toți trebuie să ne parcăm mașinile în cealaltă parte a apei în seara asta.

Parker legăna cheile de la mașină în mână.

Aplicația pe care i-o arătase Colin semnala nuanțe de portocaliu și roșu în furtuna care se îndrepta spre ei. Având în vedere că la mijloc era locul ei de muncă, nu avea să lipsească de la școală doar pentru că nu putea să treacă cu mașina peste apă.

Austin și Mallory spălau vasele din moment ce Parker gătise.

- Cheile mele sunt pe birou în camera mea, îi spuse Austin.

- O s-o mut pe a mea după ce termin aici.

Parker luă cheile fratelui ei și își puse un pulover. Nu începuse să plouă, dar tot era frig.

Îi duse mașina de cealaltă parte a apei și o parcă în afara porții, departe de zona periculoasă. Mașina lui era prea joasă ca să reușească să treacă peste pietre. Mașina ei și cea a lui Mallory puteau suporta ceva mai mult. Trase frâna de mână și se uită la vecinii ei, care făcuseră același lucru. În jur totul era negru, era liniște și plutea o senzație de rău augur, că avea să se întâmple ceva. Aerul mirosea a ploaie.

Parker se bucură de liniște în timp ce se întorcea spre casă. Deschise poarta, o fixă și luă un tomberon cu gunoi, pe care-l așeză lângă motorul ce acționa poarta. Speră că efortul ei avea să devieze noroiul și pietrele care cel mai probabil aveau să curgă de pe Sutter Canyon în timpul nopții. Oricum, făcea tot ce putea ca să evite alte cheltuieli pe viitor. Puse semnul cu „Numai personal autorizat” într-o parte a aleii și pe cel cu „Trecerea interzisă” în cealaltă.

Colin își puse doi oameni să vină de dimineață ca să încerce să mențină canalele curate.

Echipele avuseseră nevoie de mai multe zile ca să scoată pietrele blocate în țevile aflate sub aleea ei. Munca lor fusese titanică și nici un aparat nu putea s-o ușureze.

Patru bucăți de echipament fură lăsate în urmă când muncitorii trecuseră mai departe la alte sarcini, după ce curățaseră bazinele. Era liniștită să-i vadă acolo. Parker spera că puteau ține sub control dezastrul pe care natura avea să-l arunce spre ei.

Urcă până la trecerea Arizona și se aplecă pe gardul care era mai degrabă decorativ decât funcțional. Apa curgea sub ea. Sunetul era liniștitor, având în vedere că trecuseră mai multe zile de la ultima ploaie. Închise ochii și își imaginează că era un râu. Unul adevărat, nu doar o apă care aducea deșeuri de pe dealuri. Mereu crezuse că într-o zi avea să-și dorească o casă mică pe o bucată de teren pe care trecea un râu 365 de zile pe an.

Acum, când se gândea la asta, nu vedea decât ziduri de flăcări, fără nici o scăpare.

Bănuia că în viitor trebuia să facă terapie, dar mai trebuia să aștepte.

Parker făcu un al doilea drum pe alee cu mașina ei, parcând-o înainte de poartă, dar în afara zonei de pericol. Când avea să plece la muncă, era sigură că unul dintre muncitori urma să fie acolo, fiind încrezătoare că o putea scoate.

Mallory își scotea mașina când Parker se întorcea.

- Am parcat mașina lui Austin în josul străzii. Mulți vecini au făcut la fel, îi spuse ea. Cât de devreme pleci de dimineață?

- Am un grup de studiu, deci devreme.

- Atunci ar fi bine să parchezi în afara porții...

Ea se duse la casa de oaspeți și bătut la ușă.

Erin era deja în pijama.

- Scuze de deranj!

- Nu e nici o problemă.

Arăta ca și cum plânsese.

- Te duci undeva mâine?

Îi aminti de situația cu parcare, dar Erin clătină din cap.

- Hibernez. O să lucrez.

Parker îi zâmbi.

- Ești bine?

- Da, sunt.

- Bine. Știi unde sunt dacă ai nevoie de mine.

- Mulțumesc, Parker.

Ea se întoarse și se îndepărtă.

Când ajunse în casă, Parker începu să stingă luminile.

Mallory apărut pe scările dinspre garaj.

- E totul pregătit?

Mallory încuviință și tăcu preț de câteva secunde.

- Mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că te ocupi de toate. Știu că nu e ușor și nu-ți mulțumesc destul.

Mallory făcu un pas în față și o îmbrățișă strâns.

- Asta înseamnă mult pentru mine. Mulțumesc!

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Mallory dispăru pe holul care ducea spre dormitorul ei.

Scout nu era de găsit, iar ușa dormitorului lui Austin era închisă.

Sushi mieuna la picioarele ei și se uita la ușă.

- Oh, nu, nu o să ieși! Nu în seara asta.

Pisica mieună zece minute, dar apoi i se alătură lui Parker pe canapea.

Ea se uită la poza cu părinții ei, aflată deasupra șemineului. Pentru prima dată de mult timp, vorbi cu ei.

- Vă vine să credeți că Austin aproape a terminat liceul?

Ei o priveră, zâmbetele lor fiind înghețate de timp.

- E un puști grozav. Îmi amintește mult de tine, tată. Are sarcasmul tău. Credeam că eu sunt isteață, dar puștiul ăsta are răspuns la orice. Mamă, nu știu exact ce s-a ales de talentul tău culinar când vine vorba de mine, dar Mallory pare să fi moștenit o parte din el. Eu încerc, dar nu-mi iese. Nora m-a ajutat cu asta. Cred că ți-ar plăcea de ea. Cred că v-ar plăcea amândurora de toată familia. Oftă. Colin e minunat. Mă suportă și face față dramelor mele. Ochii i se umplură de lacrimi. A fost foarte greu anul ăsta. Mă tot întreb ce ați face voi, dar e greu. Sper că sunteți acolo și aveți grijă ca totul să fie în regulă, indiferent pe ce drum o s-o luăm. Fără deraieri.

Sushi îi sări în poală, se învârti de două ori și apoi se așază.

- Aveți grijă de ei, da? Vegheați-i! Împreună, o să fim bine. Am supraviețuit după ce ați murit voi, o să supraviețuim și după asta.

Își șterse lacrimile care-i curgeau pe obraji.

Telefonul o anunță că primise un mesaj.

„Totul o să fie în regulă în seara asta. O să vin mâine, după întâlnirea de dimineată de la birou.”

Ea simți o căldură în stomac.

„Ai pus camere de filmat în casă? Mă spionezi?”

„Ha! Nu trebuie să te spionez, știu că ești agitată.

Orice o să se întâmple, o să rezolvăm.”

„Ești un tip grozav, domnule Hudson! Încă nu înțeleg cum de ești singur.”

Ea era toată un zâmbet.

„Nu sunt.”

Nu se aștepta la cuvintele astea și tocmai de aceea erau și mai puternice.

„Ne vedem mâine.”

„Noapte bună, domnișoară Oakley! Încearcă să dormi.”

Parker se uită din nou la părinții ei și avu impresia că zâmbetele lor se lărgiseră.

- Voi mi lați scos în cale?

Aceștia nu răspunseră.

- Vă iubesc, zise ea camerei învăluite în tăcere.

Adormi abia pe la 2.00 dimineata. Începuse să plouă și fiecare rafală de vânt o împiedicase să termine de numărat oile, adormind până la urmă.

Se trezi când Sushi sări în patul ei. Răsărise soarele.

Scout stătea lângă patul ei, iar botul i se odihnea pe margine, în timp ce pufnea.

- Ce faci?

Tot corpul câinelui începu să se miște când dădu din coadă.

Probabil Austin plecase deja. Ceasul arăta ora 7.00.

Cel puțin încă aveau curent.

Se duse la fereastră și văzu că era o zi umedă.

De unde stătea, își văzu mașina parcată în cealaltă parte a apei și o mașină care aparținea cuiva din echipă. Nu se vedea nici o camionetă albă.

Privi cerul. Era întunecat și sumbru. Nimic ce ar fi împiedicat-o să se bucure de o cană de cafea și un ou fiert.

Scout scânci la ușă, așa că Parker o deschise și-i dădu drumul.

Era destul de isteț ca să stea departe de apă. Câinelui nici măcar nu-i plăcea să sară în piscină după o minge.

Mallory făcuse un ibric de cafea înainte să plece la școală, așa că Parker nu trebui decât să-și toarne o ceașcă.

În nici cinci minute, Scout ceru să intre din nou, iar ea îi făcu pe plac.

Citi câteva e-mailuri – nimic important. Își termină cafeaua.

După ce se îmbracă în aceiași blugi, un tricou și haina de ploaie pe care i-o luase Mallory de Crăciun, se spală pe dinți și ieși afară.

Îl obligă pe Scout să rămână înăuntru. Nu știa ce se întâmpla până ce nu vedea cu ochii ei. Cu doar câteva ore la dispoziție ca să facă o evaluare a pagubelor, trebuia să se apuce de muncă, așa că ieși din casă.

Nu făcu decât un pas pe alee și știu că ziua avea să fie diferită.

Noroi și pietre curgeau pe sub gardul ars, pe care-l lăsase la locul lui ca să țină scurgerile departe. Aruncă o privire peste gard și făcu ochii mari. Nici mai mult, nici mai puțin de un metru de noroi era strâns în spatele lui, forțând o mare parte să se scurgă în aleea ei și în ce mai rămăsese din curtea aranjată. Apa curgea cu putere peste tot câmpul care găzduise, la un moment dat, hambarele, dar nu ajunsese în punctul în care să nu poată trece prin ea. Gardul de sârmă din partea de est a proprietății ținea la distanță pietrele, dar nu și apa sau noroiul. Era peste

rot, dar împrăștiat, deoarece o mare parte din el ajunsese în cel mai jos punct.

Albia.

Trecu peste șanțul de pe alee. Nivelul apei creștea și canalele se îmfundau, dar nu atinseseră încă punctul-limită. Zgomotul de deasupra era asurzitor. Auzi pietre care se loveau de clădiri și vuietul apei.

Sunetul excavatorului se auzi în afara porții. Parker îl recunoscuse pe șoferul care încerca să împingă noroiul ce cădea.

Vecinii ei erau toți afară. Unul era în tractorul personal, încercând să facă față noroiului. Fiul lui avea o lopată în mână și împingea apa dinspre gard.

Deși creaseră un haos, apele erau oarecum controlate. Vecina ei Tracy veni la poartă.

- Ce nebunie!

- M-am săturat!

Parker își dădu seama după expresia vecinei că se simțea la fel.

- Cum stă treaba acolo? întrebă Tracy și arătă spre apa principală, făcând cu mâna.

- Nu m-am uitat încă.

Se duseră împreună la capătul de sus al proprietății, în timp ce un nor de deasupra aduse ploaia.

Tracy avea o umbrelă, însă Parker nu se obosi. Pelerina de ploaie era îndeajuns. În plus, avea să facă un duș înainte să plece la muncă, așa că nu avea de ce să rămână complet uscată acum. Asta nu însemna că acest lucru ar fi fost posibil, deoarece vântul împrăștia ploaia în toate direcțiile.

Trecură de prima construcție, care era plină până la refuz și începea să dea pe dinafară. A doua ceda sub forța apei din spatele ei.

- Nu cred că o să rezite până după-amiază, îi zise Parker.

- Nu pare.

Bandaj pe o hemoragie. Apa curgea de la munte ca niște copii nerăbdători pe un tobogan. Parker doar spera că oamenii din aval erau pregătiți. Dacă barajul ceda, mai multe case aveau să fie distruse.

Când se întorseseră pe alee, Keith ajunsese deja cu excavatorul lângă canale. Pietrele amenințau să le înfundă din nou.

Parker îi făcu cu mâna bărbatului și continuă să meargă pe lângă vecina ei.

Un strigăt dinspre familia Sutter le făcu pe amândouă să se întoarcă. Erau probabil opt oameni, toți cu lopeți, care lucrau în contratimp.

- E nevoie de mai multe mâini în spate! spuse proprietarul casei.

Parker fugi în spate și începu să împingă noroiul și pietrele departe de casă, în timp ce alunecau spre ei.

Însă, oricât de mult munceau, noroiul continua să curgă.

Până acum, controlau situația. Chiar și când cerul se deschise și începu să plouă reușiră să devieze o mare parte din noroi. Luară pietrele mai mari și făcură baraje. Folosiră și ghivece din grădină și placajele pe care le aduseseră ca măsură de precauție.

Parker pierdu noțiunea timpului.

Ploaia nu se opri.

Fu nevoie de un fulger ca să revină cu picioarele pe pământ.

Se uită la ceas. Trebuia să plece, deși nu voia.

Parker îi dădu lopata cuiva care nu avea una.

- Trebuie să-mi verific casa.

- Du-te!

Aproape că fugi pe alee și apoi, când trecu de poartă, Keith o opri.

Ploua cu găleata.

- Podul tău nu mai e!

- Cum?

- Nu mai e. Podul tău nu mai e.

- Adică nu pot să trec apa?
Bănuia că bărbatul îi spunea că se umpluseră canalele, însă se așteptase la asta. Oare de ce era așa de serios?
- Podețul.

Parker simți fiori neplăcuți.
Fugi, dădu colțul și rămase fără glas.
Nu numai că ploaia umpluse canalele, dar apa lovea trecerea Arizonei pe partea proprietății ei cu o forță așa de mare, încât valul pe care-l crea era de aproape cinci metri. Gardul decorativ era anihilat, iar podețul fusese distrus, ca și cum nici măcar nu existase.

- Dumnezeu! Se apropie mai mult. Dumnezeu!
Stătu în partea de sus a pâraului, în afara zonei de pericol, și privi apa care curgea.

Inima îi bătea cu putere în piept. Îi venea să țipe când își vedea casa, dar nu putea să ajungă la ea.

Din cauza vuietului apei, era imposibil să-și audă propria voce. Bolovani de mărimea unor mașini smart curgeau în apă.

După ce-și mai reveni, se plimbă de-a lungul proprietății. Apa curgea peste parapetele puse de Colin și de echipa lui. Era evident că structurile aveau găuri din cauza cantității de apă ce curgea prin zone menite să o țină departe.

Următoarea dată când se uită la ceas, își dădu seama că trebuia să fie la muncă într-o jumătate de oră.

Nu că ar fi contat.

Cheile de la mașină erau în casă și nu putea trece peste apă ca să le ia.

Stătu la marginea apei, gâfâind câteva minute, și jeli ceea ce avea să fie sfârșitul muncii ei la școală.

Janice avea s-o concedieze.

Iar lui Parker nu-i păsa.

Se întoarse la vecinii ei, care încercau să-și salveze casa.

Asta era mai important.

Acolo trebuia să fie.

capitolul 30

Colin ajunse la Creek Canyon și văzu o mașină a poliției care dădea cu spatele.

- La naiba!

Noroiul curgea pe stradă, aducând pietre cu el. Nu era ceva ce mașinile normale ar fi putut înfrunta.

Colin porni avariile camionetei și trase într-o parte a drumului. Își lăsă geamul în jos și așteptă ca șeriful să oprească lângă el.

- Închidem drumul! strigă șeriful.

Apa se umflase până la nivelul străzii și dădea pe dinafară.

- Am echipament pe drum!

Ofițerul încuviință.

- Trebuie să ținem drumul deschis pentru vehicule de urgență.

- Mă ocup de asta.

Colin ridică geamul și înaintă încet pe stradă.

Îl sună pe Ed și-l puse pe difuzor.

- Avem o problemă. Am nevoie de fiecare echipament posibil și de oameni care să le folosească la Creek Canyon.

- M-au sunat deja de la Departamentul Șerifului. Au rezistat construcțiile?

- Nici măcar n-am ajuns acolo.

Colin opri mașina la una din trecerile Arizonei de peste apă. Curgea așa de repede încât lovea laturile și se revărsa în stradă, ducând noroiul spre centrul drumului.

- Ține-mă la curent!

Colin închise telefonul.

Doi dintre oamenii lui erau ocupați să curețe zona de lângă porțile lui Parker și ale vecinilor ei, dar păreau să ducă o luptă pierdută.

Trase camioneta într-o parte și coborî.

Keith opri motorul excavatorului și doar așa reușiră să se audă.

- Vreau să cureți drumul pentru vehiculele de urgență.

- Bine.

- Cum arată sus?

Keith ridică din umeri.

- E urât, dar nu e ceva la care să nu ne așteptăm.

- Ajutorul e pe drum. Hai să le deschidem drumul!

Keith porni din nou vehiculul și înaintă pe stradă.

Colin urcă înapoi în mașină și conduse restul drumului. Oamenii lui reușiseră să curețe cât de cât aleea lui Parker. Cel puțin de deșeurile mari.

Trecerea peste albie era imposibil de identificat. Îi luă puțin să își dea seama că podețul lui Parker nu mai era. Îi văzu mașina și se întrebă dacă ea era în casă și se uita la ce se întâmpla. Îi trimisese două mesaje mai devreme, la care nu primise răspuns. Își verifică din nou telefonul. În continuare nimic. Putea să parieze că era speriată.

Ploaia se mai potolise și, potrivit aplicației lui, ce fusese mai rău trecuse. Dar norii se opreau deseori deasupra lanțurile montane și curenții de aer aduceau o mulțime de deșeuri cu ele.

Își parcă mașina și se duse până la malul de sus al apei.

Ambele structuri fuseseră afectate, își dădea seama după modul în care apa se învârtea și curgea. Amândouă erau complet acoperite și dădeau pe dinafară. Cantitatea de apă era pur și simplu prea mare pentru capacitatea lor.

Nimeni nu putea face nimic în privința asta.

Doi dintre oamenii lui intrară pe alee.

- Trageți gardul de sârmă la loc. Țineți zona asta curată!

Arată spre gardul dintre proprietăți, pe care-l înlocuiseră deja. Nu avea nici un rost să lase noroiul

să se strângă în spatele gardului și să blocheze aleea vecinului. Noroiul oricum avea să ajungă oriunde voia și să distrugă orice îi ieșea în cale. Și cum nu risca să strice nici o clădire, Colin prefera să-l curețe când se termina totul.

- S-a făcut, șefu'!

Apoi Colin se opri într-un loc unde avea semnal la telefon și începu să sune pe toată lumea.

O sună pe Parker, dar ea nu răspunse.

Începu să-și facă griji.

De Luca îi făcu semn.

- Cum rezistă proprietatea ta?

- O să fac curat tot anul, dar până acum casa e în regulă.

- Ce bine! Ai văzut-o cumva pe Parker?

- Am văzut-o acasă la familia Sutter cam acum o oră.

Colin se simți o idee mai bine, știind că ea fusese văzută.

Camioanele începură să apară, la fel presa. Oricât de mult își dorea să îi țină departe, nu avea cum.

Colin o găsi pe Parker la jumătatea aleii familiei Sutter, cu lopata în mână.

Zâmbetul de pe fața ei îl surprinse.

- Ce drăguț din partea ta că ai venit!

Îl tachina.

Colin râse.

- Aveam programarea aia la manichiură de mai bine de o lună.

Ea deschise brațele, iar el o luă în brațe.

- Cum reziști?

- Podețul meu nu mai e.

- Am văzut.

- Sunt blocată în partea asta a apei.

- Mi-am dat seama.

- O să fiu concediată.

Colin o strânse și mai tare.

- Există și alte locuri de muncă.

- Nu a murit nimeni.

Uneori, moartea era barometrul.

- Minunată atitudine, domnișoară Oakley!

Ea ridică din umeri și spuse:

- Asta e situația. Ce să-i faci?

Întrebarea ei era retorică.

„Te iubesc.”

Cuvintele îi răsunară în cap lui Colin și îi luă puțin să își dea seama că nu le spusese cu voce tare.

Zâmbetul i se lărgi.

Da, o iubea pe această femeie. Când se întâmplase asta?

Ploaia se oprise, iar în urma ei, soarele își făcea apariția printre nori. Curcubeul care se arcuia peste proprietate o făcu pe Parker să zâmbească.

Dădu două interviuri pentru două posturi diferite și apoi se uită la toată activitatea. Toate camioanele de la district ajunseseră pe proprietatea ei. Erau trei mașini de pompieri parcate în curte: una de la stația lui Matt, celelalte două de la o stație aflată pe stradă. Mașini de poliție răsunau peste tot.

Erin stătea de cealaltă parte a apei, cu o haină de blană pe ea.

- Ce dezastru!

- Așa e peste tot! striga Parker peste vuietul apei și al camioanelor. Avem curent?

- Da, dar nu avem apă.

- La naiba! Parker se întoarse. Nu pleca nicăieri!

Matt veni la ea și-i făcu cu mâna lui Erin.

- Care e problema?

- Erin spune că nu mai curge apa. Știi dacă e o problemă mai mare?

- Dacă e, nu am auzit nimic.

Pe acel mal al apei nu mai funcționa decât o singură supapă, iar aceasta fusese lovită de două ori de resturile de pe Sutter Canyon. Parker se duse la țevile de PVC care ieșeau din pământ, care aveau lipici albastru de la reparațiile făcute în urmă cu câteva săptămâni. Deschise supapa și apa dădu pe dinafară.

Vestea bună era că problema nu era una cu care să se confrunte tot orașul.

Vestea proastă era că problema era una cu care se confrunta ea.

Matt veni lângă ea.

- Se întâmplă aici, ceea ce înseamnă că e ruptă undeva între locul ăsta și casă.

Amândoi avură aceeași expresie.

- Asta înseamnă cel puțin 200 de metri.

Parker roti supapa. Se întoarse pe malul apei și o strigă pe Erin.

- Deschide robinetul furtunului de sub copacul acela!

Erin îi făcu cu mâna și se duse la furtun și deschise robinetul.

Nimic.

- O să-mi dau cu părerea și o să spun că fisura e în apă.

- Lasă-mă să ghicesc, tu ești istețul familiei, îl tachină Parker.

Matt își dădu ochii peste cap.

- Am o cheie pentru țeava de la stradă, dar e în garaj.

Aceasta era o unealtă specială necesară pentru închiderea apei.

Matt îl chemă pe unul dintre bărbații din echipă.

Parker îi arată acestuia unde se conecta țeava, undeva în afara porții și în josul aleii comune, cam la 60 de metri depărtare.

- Trebuie să ajung în cealaltă parte, îi spuse Parker lui Matt.

- De ce?

- Ca să închid supapele aflate la cutia de racord și ca să evit ca țevile din casă să dea pe dinafară.

Matt o fixă cu privirea.

- De ce contează asta?

- Toată casa are un sistem de stropitoare pentru incendii în tavane. Când țevile dau pe dinafară, pornește alarma și sunteți voi chemați. Îl bătu pe braț. Și cum nu există nici un mod de a umple țevile până nu-mi dau seama unde e fisura...

Matt începu să încuviințeze, înțelegând unde era problema.

- Unde sunt supapele principale?

- În camera de încălzire a apei. Fix lângă ușile glisante. Iaș spune lui Erin să facă asta, dar, dacă întorci lucrurile în direcția greșită, golești sistemul. Sunt multe închizătoare în camera aia.

Matt o bătu pe spate.

- Bine, mă duc eu.

Apa din golf încă vuia.

- Cum?

- Băieții mari au jucării mari.

Matt se îndepărtă, după care una dintre mașinile de pompieri opri lângă apă. Când Parker văzu una dintre scări extinse, zâmbi.

- Ce face? întrebă Erin.

- Vine în partea aia. Arată-i unde e boilerul!

Matt se cățără pe scară până în vârf și sări în partea cealaltă.

Se strânseseră o mulțime de oameni care îl priveau și cel puțin o echipă de știri filmă totul.

- Fratele meu se dă cumva mare? o întrebă Colin.

Ea îi explică problema cu apa, în timp ce-i priveau pe Erin și pe Matt mergând pe alee.

Colin se foi puțin și-și trecu mâna prin păr.

- E o distanță destul de mare ca să găsești o fisură.

Parker se simțea mai încrezătoare în privința asta.

- Din păcate, știu cam multe despre instalații.

- Poțrim?

- Există o țevă în casă, cea pe care o închide Matt. Alta este în cutia stropitoarelor, la capătul aleii. Cutia aia mare de lemn, de sub stejar. Mai e cea lângă piscină și cea din casa de oaspeți. Alta aici. Arată spre cea pe care o testaseră din stradă. Iar ultima soluție e cea din colț, care ne conectează la apa orașului.

Colin făcu ochii mari.

- De ce sunt atât de multe?

- Pentru că proprietatea e a naibii de mare și, din păcate, persoana care a pus inițial țeava nu știa ce face. Am avut fisuri în mod constant de-a lungul anilor. De fiecare dată, săpăm și găsim țevile cu multe conexiuni mov.

- Mov?

- Adică grund. Cine a conectat conductele a folosit grund. Nu lipici. Spre deosebire de orice casă normală, conducta de apă e îngropată atât de adânc, ca să treacă pe sub pârâu, că nici măcar nu știm dacă e o problemă până ce nu primim factura la apă.

- La naiba, Parker, e groaznic!

- Știu. La fiecare fisură, tata adăuga încă o valvă de oprire, ca să izoleze fisura și să rezolve situația temporar, până ce o repara.

Însă, oricum priveai problema, pe viitor o așteptau o mulțime de săpături.

Colin își puse brațul în jurul umerilor ei.

- Reziști remarcabil de bine.

- Alternativa ar fi să cedez, iar asta nu ajută pe nimeni.

- Ești aparte, îi spuse el.

- Se poate și mai rău.

Colin râse.

Ea își rezemă capul de umărul lui pentru o fracțiune de secundă.

Colin oftă.

- Grund? Serios?

Parker închise ochii și clătină din cap.

- Un idiot!

capitolul 31

Mama lui Colin îi întâmpină la ușă.

Înăuntru mirosea savuros. Orice gătise mama lui, Colin abia aștepta să guste.

- Ia uite ce adunătură pestriță! exclamă ea.

Toți se descălțară la ușă și își lăsară pantofii pe ultima treaptă.

- Bună ziua, doamnă Hudson!

Mallory o îmbrățișă prima, iar Austin, următorul.

- Păreți epuizați!

Colin așteptă până când Parker și Erin intrară și închise ușa.

- Am avut o zi lungă. Parker o îmbrățișă pe Nora. Mulțumim că ați gătit!

- Măcar atât pot să fac, le spuse ea. Tu trebuie să fii colega de cameră despre care am auzit atâtea.

Erin zâmbi și dădu mâna cu ea.

- Chiriașă, de fapt. Erin, spuse ea.

- Chiriașă sună așa impersonal. Îmi place colegă de cameră. Spune-mi Nora!

Parker îi dădu lui Erin o jumătate de îmbrățișare, fiind de acord cu Nora.

- Unde e dușul? trecu Austin direct la subiect.

După ce se oprise ploaia, echipele săpaseră destul în jurul intersecției ca să poată trece cu camionul în cealaltă parte a apei. Dar fără apă la robinet nu aveau cum să se spele de mizeria din timpul zilei.

Colin îi invită pe toți să rămână peste noapte, dar Parker îl refuză.

- Poarta e larg deschisă. Am apărut peste tot la știri. Nu pot să las casa fără nimeni acolo mult timp până ce nu se liniștesc apele.

Oricât de mult voia Colin să o contrazică, nu o făcu.

- O să-ți arăt unde e cel de jos, spuse Nora.

Colin le făcu semn fetelor să-l urmeze la etaj. Le arătă lui Mallory și lui Erin camera de oaspeți și o trase pe Parker în dormitorul principal, cu el.

În clipa în care ușa se închise, cămașa ei ajunse pe jos.

- Abia aștept să spăl ziua asta de pe mine.

- Îți dau un avans de două minute, după care vin și eu, îi spuse el.

Ea îi aruncă o jumătate de zâmbet.

- Mama ta e jos.

- Eu mă gândeam să economisesc apa caldă, dar, dacă tu vrei să stăm ceva mai mult, sunt sigur că mă poți convinge.

- Ești rău, Colin Hudson.

- Groaznic, știu.

Ea se întoarse cu spatele la el și dispăru în baia lui. Colin auzi apa de la toaletă trasă și apa care fu pornită.

Se dezbracă și așteaptă până când o auzi oftând sub apa caldă înainte să i se alăture.

Cât de frumoasă era! Apa îi curgea pe păr și i se lipea de gene.

- E loc și pentru mine aici?

Parker făcu un pas într-o parte și zâmbi.

Își adusese șamponul cu miros de flori și se întinse după el.

Colin i-l luă și se ocupă el de asta.

- Întoarce-te!

Turnă o cantitate generoasă în palmă și îi spală părul.

Ea gemu și se rezemă de perete ca să se echilibreze.

- Dumnezeuule, cât de bine e!

Cu cât Colin pune mai multă presiune în masaj, cu atât ea gemea mai mult.

Cu cât ea gema mai mult, cu atât îi era mai greu să-și determine corpul să nu fie excitat.

- Ești angajat.

Colin era dispus să facă asta cu ea în fiecare zi dacă-l lăsa.

- Am multe talente pe care încă nu le-am împărtășit cu tine.

- Serios?

Degetele lui îi mângâiară gâtul, lăsând săpunul să-i curgă pe spate. În timp ce săpunul lichid îl ajuta, Colin îi masa mușchii rigizi de pe umeri și de pe spate în timp ce o spăla.

- Oh!

Palmele lui se plimbară peste brațele ei. Alunecară peste spate și spre șolduri. Și, pentru că era din ce în ce mai excitat, se întinse și se asigură că sânii ei erau perfect curați.

Parker se lăsă pe spate, corpul ei fiind lipit de al lui. Colin nu avea cum să-și ascundă erecția.

- Asta nu a fost o idee bună, spuse ea în timp ce respira greoi.

Colin trezi un sfârc la viață.

- Spune-mi să mă opresc și o s-o fac!

Nu, Parker nu voia asta, așa că îi luă una din mâini și o duse între picioarele ei. Era atât de umedă... Se lipi de mâna lui, în timp ce Colin o pătrunse cu degetele.

Colin o sărută pe gât.

- Mai mult? întrebă el.

Ea încuviință.

- Mai repede. Te rog... Fă-mă să...

Colin îi găsi mugurul și simți toate indiciile pe care i le trimitea corpul ei. Alternă presiunea, până când o simți pe a ei intensificându-se, până când Parker se alătură mâinii lui și se mișcă mai repede.

- Sunt aici, îi șopti el.

Ea atins abisul și își îngropă geamătul în brațul lui.

Colin o ținu până când ea își reveni.

- E rândul tău, spuse ea în timp ce se întoarse.

- Nu trebuie să...

Degetele ei îi cuprinseră mădularul. Nu conta. Colin nu voia s-o oprească.

Ea găsi balsamul. Singurul motiv pentru care îl avea acolo era exact motivul ăsta. Dar, la naiba, era mai bine când mâinile ei mici preluau controlul! Ce voia Colin de fapt era să se îngroape adânc în ea, dar avea să se mulțumească cu asta.

Își frecă soldurile de mâinile ei, simțind orgasmul apropiindu-se.

Cu corpul lipit de al lui și mâinile lui Parker între ei, Colin o lipi de perete.

- Nu te abține, spuse ea.

Colin nu avea cum să facă asta.

Degetele ei strânseseră, mâinile ei pompară, iar Colin explodă în valuri.

O ținu lipită de el, orgasmul lui fiind evident pe abdomenul ei.

Amândoi începură să râdă în același timp.

- Suntem așa de răi!

- Groaznici.

- Dumnezeule, câtă nevoie aveam de asta!

Parker oftă.

- Și eu.

Se spălară rapid și reușiră să iasă de la duș înainte ca apa să devină rece.

Colin zâmbi întruna în timp ce Parker își pieptănă părul umed, cu un prosop înfășurat în jurul corpului. I se vedea fundul pe dedesubt, iar Colin nu se putu abține să nu o ciupească în joacă. Ea îi întoarse favoarea, trăgând de prosopul lui. Neafectat, Colin ridică din umeri și continua să se pieptene gol.

- Nu ai pic de rușine, îl tachină ea.

- Nu în preajma ta.

Privirile li se intersectară în oglindă.

- Nu fi așa de satisfăcut! Toată lumea o să știe.

Colin încercă să se încrunte.

- Uită ce s-a întâmplat!

Oh, nu, nu avea să uite asta prea curând!

Nora avea televizorul dat pe știri când se strânseseră toți în bucătărie pentru cină. Femeia pusese masa, care se afla în livingul lui Colin, și așezase farfuriile lângă cuptor. Când Parker și Colin li se alăturară, Austin era deja la masă și mânca.

Erin își strânsese părul într-o coadă, iar Mallory era încă la duș.

Se părea că nimeni nu păruse să vadă ce considerase Parker un duș lung.

- Arată grozav, Nora! Mulțumesc.

- E plăcerea mea, draga mea.

Colin își îmbrățișă mama.

- Mulțumesc, mamă!

- Toată lumea vorbește despre inundație, le spuse Nora.

Erin își luă farfuria de pe masă.

- E greu de crezut.

- Cât o să dureze până când o să curețe totul?

Parker nu voia să se gândească la asta.

- Trebuie să se oprească ploaia înainte să pot estima, îi spuse Colin mamei lui.

Bărbatul se duse în spatele lui Parker și o mângâie pe talie.

Ea îi zâmbi.

- Cred că o să ne luptăm cu noroiul toată vara, zise Parker.

- Serios? întrebă Nora.

- Proiectul districtului nu o să fie activ toată vara. Cred că Parker se referă la deșeurile de pe terenul lor, spuse Colin.

- E peste tot, interveni Austin. E aproape un metru de noroi peste tot.

- Îmi pare atât de rău! Și nu aveți apă curentă?

Mallory intră în cameră. Avea părul ud, dar era mai veselă datorită dușului.

- O să rezolv mâine, nu putem să ne ocupăm de asta până când nu se oprește apa care curge, spuse Austin.

- E posibil să o facem când se mai liniștește, spuse Colin când se așeză la masă.

Parker se așeză lângă fratele ei și luă din friptura făcută de Nora. Ea gemu.

- E perfectă!

- Genială! adăugă Erin.

- Mă bucur așa de mult că vă place!

Se relaxară după ziua grea pe care o avuseseră vorbind pe parcursul mesei. La un moment dat, Austin arătă spre televizor, care mergea pe fundal.

- Uite, suntem la știri!

Tânărul sări și găsi telecomanda, dând mai tare.

- Creek Canyon a fost devastat de incendiile de vegetație vara trecută și acum suferă din cauza alunecărilor devastatoare de teren, care amenință casele din zonă. Parker Sinclair locuiește în epicentrul activității. Iată ce ne-a declarat!

Parker se văzu la televizor, mai mare decât în realitate.

- Forța apei care coboară de pe dealurile astea trebuie să fie respectată. Nu tolerează semnele de circulație și limitele de viteză. Dacă o vedeți, dați-vă din calea ei!

- Bine spus, îi zise Erin.

Pe ecran apărură o mașină blocată în apă fiindcă șoferul nu respectase semnul de circulație pe care scria „Inundație”. Apoi camera de filmat reveni la momentul în care echipa lui Matt coborî scara ca să închidă apa din casă.

- Uite, Erin, ești tu!

Parker se uită și văzu că zâmbetul lui Erin dispăru.

- Astea sunt știrile locale, nu?

- Acela e Matt? întrebă Nora.

- Da. Fratele mai mic reușește mereu să atragă atenția, chiar și în proiectul meu.

Austin luă o gură și mai mare de mâncare.

- Ai fost eclipsat din nou, Colin?

Toți râdeau, dar Erin arăta ca și cum îi venea să vomite.

Parker se uită din nou la televizor. Pe ecran apăreau alte imagini din zona lor, înainte să schimbe povestea.

Colin se ridică de la masă.

- O să-mi împachetez câteva lucruri pe care să le iau cu mine, le spuse el.

Parker îl privi. Nu vorbiseră să rămână peste noapte.

- Nu vă deranjează dacă rămân peste noapte, nu-i așa? întrebă el pe oricine asculta.

- Nu-mi pasă, zise Austin.

- Cum vrei, spuse Mallory cu privirea lipită de televizor.

- Cred că e o idee bună.

Parker se întoarse spre Erin, surprinsă de cuvintele ei.

- Atunci rămâne stabilit.

Colin o sărută pe Parker pe obraz, apoi plecă de la masă.

- Hai să curățăm totul, oameni buni!

- Nu, nu, mă ocup eu de asta. Aveți destule de făcut. Relaxați-vă! le spuse Nora.

Parker își duse farfuria la chiuvetă și o curăță înainte să o pună în mașina de spălat vase.

Erin veni în spatele ei.

- E în regulă, nu? șopti ea.

- Să rămână Colin peste noapte?

- Da.

Ea clătină din cap precum o păpușă.

- Bine. Mai mult ca sigur o să avem intruși.

Parker nu vru să-i amintească faptul că intrușii aveau șanse mai mari cu Colin decât cu ea.

- De ce nu stai în camera de oaspeți câteva nopți? Cel puțin până când o să dea drumul din nou la apă.

- Cred că da, îmi place ideea.

- Bun.

Parker zâmbi.

Culoarea păru să revină în obrajii lui Erin.

capitolul 32

Parker își strânse telefonul în mâinile tremurânde. Așteptase cu groază acest moment de luni întregi. Știa că urmează, dar asta nu însemna că nu i se întoarce stomacul pe dos.

- Bună, Parker.

- Bună dimineața, Janice.

- Ai primit e-mailul meu?

Da, cel în care-i spunea să vină la muncă în ziua următoare.

- Da.

- Știi ce o să spun.

Parker înghiți în sec.

- A fost imposibil să trec de noroi.

Își ridică privirea spre Colin, care o privea din cealaltă parte a mesei, cu cana de cafea în mâini.

- Eram sigură că asta o să spui. Ceilalți angajați au reușit să ajungă.

„Ceilalți angajați nu locuiesc în epicentru!“ Cuvintele îi urlau în minte.

- Pentru mine nu a fost posibil. Aș fi ajuns dacă aș fi plecat la prima oră a dimineții. Când începea tura mea, nici măcar poliția nu reușea să intre pe stradă.

Colin o luă de mână.

Parker îi zâmbi și simți cum se liniștea.

- Atunci ăsta e răspunsul tău. Ai fi putut să ajungi dacă ai fi plecat mai devreme. Dar nu ai făcut-o.

Janice oftă ca și cum zgomotul era un semn de exclamare.

Parker refuză să implore.

- Nu ai nimic altceva de spus? întrebă Janice.

Ce mai putea să spună? Că îi pare rău? Nu-i părea. Că nu avea să se întâmple din nou? Nu putea să-i promită nici asta.

- Nu.

- Bine atunci. Ultimul tău salariu o să fie disponibil la sfârșitul zilei. Dacă ai ceva aici, aș aprecia dacă ți-ai lua lucrurile.

Parker închise ochii și expiră.

- Bine.

- În regulă. La revedere, Parker.

Janice închise înaintea ca ea să-i poată spune același lucru.

Parker puse telefonul pe masă, iar Colin o luă de ambele mâini.

- Ei bine? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

- O să-mi iau cecul azi, mai târziu.

Colin clătină din cap.

- E ridicol.

- Asta e situația.

- Aceeași apă a trecut exact pe lângă școală, îi zise Colin.

- Nu contează. M-a avertizat.

Colin îi ridică mâinile la buze, sărutând-o pe degete.

- Ești bine?

Ea se analizează rapid. Își dădu seama că nu mai tremura. Coada la șomaj o aștepta de luni întregi. Acum, în sfârșit când se întâmplase, era chiar ușurată.

- Sunt sigură că o să intru în panică mai târziu. În momentul ăsta, trebuie să facem apa să meargă în casa asta.

Ea se retrase și se ridică.

- Ești aparte, spuse el.

- Mă bucur că asta crezi. Acum te vezi cu o ratată șomeră.

Colin se ridică odată cu ea și o trase aproape.

- Șomeră, poate. Ratată, niciodată.

Felul în care mintea lui Parker funcționa era genial.

Inițial, umplu gălețile cu apă din piscină și le duse în băi, ca să aibă pentru toalete. Își făcu provizii - șervețele pentru copii și dezinfectant de mâini, farfurii de hârtie, ustensile din plastic și prosoape de hârtie. Dar când uni o serie de furtunuri pentru grădină, de la supapa funcțională de lângă poartă de-a lungul apei până la cel mai apropiat robinet și acoperi secțiunea de teren unde era fisura, Colin știu că era femeia potrivită pentru el.

- O să funcționeze? o întreabă Fabio.

- Te îndoiești de mine?

Colin clătină din cap, iar Fabio încuviință.

Evident, reuși să oprească supapele și gata, în casă curgea apa.

Parker stătea deasupra chiuvetei unde apa curgea și zâmbea.

- Presiunea nu e bună. O să facem câte un duș pe rând și spălăm doar când nu merge nimic altceva, dar putem să tragem apa la toaletă.

Realizarea ei i se citi pe față. Era greu de crezut că ziua începuse cu un telefon de la șefa ei, care-i spusese că nu mai avea de ce să vină la muncă.

Asta era situația. Parker nu plânse și nu se înfurie. Începu să repare diverse lucruri ca să aibă apă din nou în casă și reuși înainte de prânz.

Colin se întoarce la muncă, la fel ca Parker.

De fiecare dată când bărbatul își ridică privirea, ea era în altă parte a proprietății, săpând în noroi sau umplând un sac cu nisip.

Unul dintre șoferii lui se aplecă din camionul lui și arată spre proprietate.

- Iubita ta muncește mai mult decât orice femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse lui Colin.

- Mai mult ca sigur.

Îi plăcea că se vorbea despre Parker ca și cum ar fi fost a lui.

Rămăsese trei nopți înainte ca Parker să-l dea afară și să-i spună să se ducă acasă.

Trei nopți în care o ținuse în brațe când adormea și se trezea lângă ea dis-de-dimineată.

Îi plăcea. Tot.

- Absența face dragostea mai puternică, îi spuse ea în timp ce el stătea lângă camionetă, nevrând să plece.

- Sau te face să uiți.

Parker fu uluită.

- O să mă uiți până dimineată?

- Asta ar fi cam greu din moment ce o să fiu aici de dimineată.

Colin se rezemă de camionetă cu brațele în jurul taliei ei, în timp ce ea stătea între picioarele lui.

- Trebuie să dormi în propriul pat și să-ți uzi plantele.

- Plantele mele sunt false.

- Happy hour cu fratele și sora ta.

- Bine, bine, am înțeles aluzia.

Ea îl sărută scurt.

- În plus, dacă te duci acasă acum, nu o să mă simt vinovată că o să te chem înapoi în weekend, când ar trebui să plouă din nou.

Colin o sărută pe vârful nasului.

- Ai demonstrat că poți să faci față ploii.

Ea se uită spre casa de oaspeți.

- Da, dar trebuie să construim gardul la loc și să deschidem poarta.

Luminile din casa de oaspeți străluceau în piscină.

- Asta o face pe Erin să fie agitată.

Parker începu să încuviințeze, dar se opri.

- Ne agită pe toți.

- Dar mai ales pe Erin. Colin se uită peste umăr. De ce?

- Nu sunt complet sigură, dar, dacă aș ști, nu ți-aș spune, așa că te rog nu întreba!

Colin aprecia persoanele care știau să țină un secret.

- Ești o comoară rară, Parker.

- Loială. De fapt, după ce se liniștesc lucrurile, vreau să punem un sistem de alarmă în casa de oaspeți.

- Precum cel pe care-l ai în casa ta și pe care nu-l folosești?

- *Touché*. În apărarea mea, am o țintă mai bună decât Erin.

- E destul de greu să ratezi cu o pușcă.

Ea zâmbi.

- E pe lista mea scurtă de lucruri de făcut pe aici.

Gândurile lui se îndreptară spre fratele lui.

- Matt și-a instalat propriul sistem.

- Serios?

Colin încuviință.

- Uneori, e plecat zile întregi la muncă. Pot să-l rog să verifice și să vadă cât ar costa.

L-ar fi făcut fericit să facă ceva pentru Erin.

- Nu pot să-ți cer...

- Nici nu trebuie s-o faci. O s-o fac eu. E liniște aici noaptea, e un loc izolat. Înțeleg de ce părinții tăi au instalat sistemul și aș vrea să-l folosești. O să-l rog pe Matt să se uite la al tău și să vadă de ce ar fi nevoie ca să instaleze unul în casa de oaspeți.

Parker se lipi de el de la genunchi la piept.

- Depind prea mult de tine.

- Dumnezeuule, sper!

- De ce spui asta?

- Cu cât depinzi mai mult de mine, cu atât mai repede pot să te trag în pânza mea și să nu-ți mai dau drumul niciodată.

Ea păru încurcată.

- Nu știu ce să spun despre asta.

- E prea mult? întrebă el.

Pentru că nu era prea mult pentru el.

- Nu știu.

Ea se foi în brațele lui, dar Colin nu-i dădu drumul.

Încercă s-o calmeze.

- Ar fi mai ușor dacă ți-aș cere să fii iubita mea?

- Credeam că deja sunt.

- Singura iubită?

Zâmbetul ei dispăru complet.

- Credeam că sunt și asta.

- Atunci mă bucur că suntem de aceeași părere.

Îi plăcea să o tachineze.

Ea îl fixă cu privirea.

- Mă tachinezi.

Colin o sărută pe nas.

- Definesc relația noastră ca să nu fie neînțelegeri.

Dacă aș crede că mă lași, aș deveni sălbatic și te-aș reven-
dica chiar acum.

Asta o făcu să zâmbească din nou.

- Cum arată asta?

- Nu știu, dar o să inventez eu ceva.

Parker deja râdea.

Colin o sărută și o îndepărtă înainte ca trupul lui să
înțeleagă altceva.

- Ne vedem mâine.

În timp ce conducea și o văzu întorcându-se spre casă,
Colin avu o dorință puternică de a se întoarce din nou
la ea. De fiecare dată când pleca de lângă ea, simțea că
nu era în regulă. I se părea prea puțin să o numească

iubita lui. Imaginea cu el luând-o pe sus și aruncând-o peste umăr reprezenta bărbatul sălbatic din el. Dar ceva din el îi spunea că ea nu era chiar genul care să fie aruncat peste umăr.

Încă.

În dimineața următoare, Parker nu reuși să tragă apa la toaletă.

Intră în panică.

- Ce naiba s-a mai întâmplat acum?

Un bilet lipit pe frigider îi spunea că nici Austin nu avusese apă când plecase.

Se îmbracă în hainele din ziua anterioară și cu o haină.

La jumătatea aleii, se opri și se uită la aburul respirației în frigul iernii.

Bălți mici de apă erau înghețate de-a lungul aleii.

În loc să se ducă la valvele de oprire, o luă prin ce mai rămăsese din florile de gheață care încadraseră odată aleea, până la furtunul de grădină ce înlocuia țeava de apă. Îl ridică și-l strânse.

Era înghețat.

Se simți ușurată și începu să râdă.

- Niciodată nu am crezut că o să am de-a face cu țevi înghețate în California de Sud.

Când se întoarse în casă, le trimise mesaj fratelui și surorii ei.

„Furtunul a înghețat. Apa e în regulă. De acum o să umplem casa și o să avem apă ca să folosim la toalete în diminețile reci.”

Austin îi răspunse imediat cu un emoticon sub formă de toaletă.

„Tu poți să faci pipi direct afară”, îi replică ea.

„Asta am și făcut. Cu plăcere.”

Parker glumise, dar nu mai conta.

Mallory le răspunse: „Prea multe informații, Austin”.

„Ești geloasă, surioară?”

Întreaga conversație o făcu pe Parker să zâmbească. Faptul că toți reveniseră la rolurile de frate și soră îi ridică o povară de pe umeri. Austin nu revenise la rebeliunea lui din trecut. Dumnezeu îi era martor că avea toate scuzele de partea lui. Deși Parker continua să fie gardianul familiei, nu simțea că mai juca rolul mamei și al tatălui. Iar asta era un lucru foarte important.

Își continuă dimineța fiindu-i dor de Colin într-un mod la care nu se așteptase.

Se trezise înaintea ei și-i adusese cafea la pat. Ba chiar insistase ca ea să stea acolo, în timp ce-i pregătea cafeaua așa cum îi plăcea, apoi se băgase lângă ea și-i băuse prima cană de cafea cu ea.

Parker adora asta.

Își spălaseră dinții unul lângă celălalt, iar când terminaseră, Colin o ridicase, o pusese pe blatul din baie și o sărutase ca să verifice dacă făcuse o treabă bună.

Adora și asta.

Colin mânca orice gătea Parker, chiar dacă era puțin ars, și nu se plângea.

Era ciudat.

Și adorabil.

Ea își termină cafeaua și mănca un castron cu cereale înainte să se ducă afară ca să găsească o lopată.

- Matt o să vină aici într-o oră, îi spuse Parker lui Erin.

Deja îi spusese de un sistem de alarmă pe care Erin nu doar că-l dorise, dar era și dispusă să-l plătească.

- M-am gândit să te anunț din timp. Dacă vrei să ieși, poți s-o faci.

Proprietatea era plină de bărbați de toate formele și dimensiunile, religiile și rasele, dar singurul de care Erin părea să se teamă era Matt. Deși era o temere nefondată,

era o realitate, iar Parker avea să-și apere prietena de acea frică dacă putea.

- Sunt patetică.

Parker stătea în fața casei de oaspeți, cu ghetele pline cu noroi - altfel ar fi intrat înăuntru. Lucrase din greu cu aparatul de spălat cu presiune, care făcea o treabă excelentă la curățarea ultimului strat de noroi de pe proprietate. Mă rog, poate nu de pe toată proprietatea, dar de pe spațiul cel mai apropiat de casă, de piscină și de casa de oaspeți. Cu cât acele spații puteau fi menținute mai curate, cu atât Parker petrecea mai puțin timp dând cu aspiratorul și ștergând înăuntru.

Era ca și cum renunțase la jobul ei de zi cu zi ca să devină menajeră, grădinar, instalator și bucătar, toate cu normă întreagă. Iar asta era în ordine. Prelua controlul acolo unde putea. Deși asta nu-i aducea un cec, îi oferea satisfacție.

- Nu ești patetică. Ești îndreptățită să simți asta.

Erin purta o pereche stilată de blugi și un pulover lung. Arăta proaspătă, ca fata din vecini, cu un machiaj curat, și părul prins simplu la spate. Parker îi invidia înfățișarea. Era rafinată, fără să fie falsă.

Mai presus de toate, era îngrijită.

Parker uitase cum era să se simtă așa.

- Mulțumesc, spuse Erin.

- Matt ar prefera să-și taie brațul drept decât să-ți dea un motiv să-ți fie frică de el.

Erin încuviință.

- O să stau pe aici.

Asta o făcu pe Parker fericită.

- Dar, dacă o să fie nevoie, o să inventez o scuză și o să plec.

Putea accepta asta.

- Sigur ai o programare... Unde era, la dentist?

Zâmbetul lui Erin ajunsese în ochi.

- Ești cea mai bună.

- O să fac tacos cu pui la cină. Colin o să rămână peste noapte, așa că l-am invitat și pe Matt la cină. Ești bine-venită să...

- Hai s-o luăm ușor!

Parker își ridică ambele mâini în aer.

- S-a făcut.

55 de minute mai târziu, Matt parcă pe aleea lui Parker, lângă mașina lui Erin.

Ea traversă bucata de gazon care nu fusese afectată de alunecarea de teren, doar pentru că era în dreptul casei și fusese protejată de construcție.

Matt îi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta spre ea. Se opri la țeava cu apă și se uită în jos.

- Asta e alimentarea voastră cu apă?

- Funcționează.

- Pompierului din mine nu-i place asta.

- Deoarece casa mea poate să ia foc oricând? Uită-te în jur, parcă suntem în Irlanda!

Tot ce nu era acoperit de noroi era de un albastru aprins.

- Nu ai spus că e un panou electric aproape de casă?

Ea îi făcu semn să vină și merseă împreună spre locul menționat de el.

Matt se uită la panou și își frecă bărbia de câteva ori.

- Știi cum curge conducta de apă?

- Nu sunt chiar sigură. Nu există nici o hartă cu planurile proprietății și a fost modificată de-a lungul anilor, la fiecare fisură.

Ea se plimbă pe proprietate cu Matt și îi arată pe unde credea că trece conducta. Până acum, numai câteva sute de metri din furtunul de grădină făcuseră treaba. În nopți precum cea care urma avea să închidă apa, să desfacă furtunul și să aștepte ca apa să se retragă, apoi să pună furtunul la loc.

Se duseră la panoul de lângă poartă. Se afla în spațiile locului unde fuseseră băncile pentru picnic, unde

muncitorii stăteau în pauză, și exact în drumul alunecărilor de teren de pe Sutter Canyon.

Colin îi văzu și se îndreptă spre ei. Dădu mâna cu fratele lui.

- Ce faceți?

- Matt îmi verifică conducta de apă defectă.

- Care e probabilitatea ca această țevă să se fisureze din nou? îl întrebă Matt pe Colin.

- 99,9 la sută.

Asta o făcu pe Parker să se încrunte.

- Serios?

- Iese din pământ și a fost reparată de două ori.

- Când o să se întâmple din nou, trebuie s-o mutăm, îi spuse Matt fratelui lui.

Ea clătină din cap.

- Momentan, totul funcționează. Azi, hai să ne concentrăm asupra sistemelor de alarmă, ce ziceți?

capitolul 33

- Nu o să dureze mult, le spuse Matt lui Parker și Erin, după ce verifică toată casa de oaspeți cam treizeci de minute. E important să aveți o linie telefonică, iar asta e deja instalată.

- O să fie posibil ca acest sistem să mă anunțe dacă poarta s-a deschis, așa cum se întâmplă în casa principală? întrebă Erin.

- Asta nu știu.

- Poarta a fost instalată cu mult înainte să fie construită casa de oaspeți, spuse Parker.

- Dacă există vreun mod să conectăm linia de aici, o s-o fac.

Matt încerca să păstreze distanța față de Erin. Și ea stătea mai în spate și evita contactul vizual.

- Cât de repede putem să începem? întrebă Parker.

- Nu văd nici un motiv să așteptăm dacă banii nu sunt o problemă.

Erin interveni:

- Banii nu sunt o problemă. Eu o să plătesc tot.

Parker clătină din cap.

- Nu mi se pare corect, Erin.

- Nu mi-ai promis niciodată un sistem de securitate.

- Nu, ți-am promis o casă liniștită, cu multă intimitate, și am eșuat la un nivel epic în privința asta.

Asta nu însemna că ar fi avut de ales.

- Insist.

Parker nu avea să se certe în fața lui Matt, așa că renunță la subiect.

Matt se plimbă prin partea din spate a casei de oaspeți.

- Ce spuneți de lumini de securitate? Genul care se aprind când e mișcare afară?

- Privirea lui Erin se luminează.

- Îmi place asta.

- Am două acasă, spuse Parker. Trebuie să te avertizez, pornesc tot timpul. Între vântul care bate printre copaci și coioții care se joacă noaptea, luminile de mișcare pot fi mai degrabă enervante decât liniștitoare.

- Putem să le temperăm puțin, zise Matt.

- Îmi place ideea asta.

Zâmbetul lui Matt se lărgi.

- Pot să trec pe la Home Depot ca să iau vreo două chiar acum. Nu sunt greu de instalat.

Erin se întoarce și se îndreaptă spre casa de oaspeți.

- Mă duc să-mi iau portofelul.

- Poți să vii cu mine, spuse Matt.

Sugestia nu o făcu pe Erin să devină albă ca varul, dar păli puțin.

- Nu ai o programare la dentist sau ceva de genul ăsta? întrebă Parker.

- Ah, da, așa e. Aproape că am uitat. Dezastrul fu evitat. Pot să-ți dau niște bani? Sau poți să-mi spui ce să cumpăr și o să iau chiar eu luminile.

Matt îi făcu semn.

- O să le cumpăr eu și o să-ți spun după aceea cât costă.

- Ești sigur?

- Absolut.

Erin îi zâmbi, iar Parker crezu că licărirea din ochii lui avea să declanșeze un foc.

- Mulțumesc, Matt. Înseamnă mult pentru mine.

- Îmi plac negresele și prăjiturile cu ciocolată albă și nuci de macadamia. Asta în caz că te gândeai cum să mă răsplătești.

Asta o făcu să râdă. Era un lucru rar când se afla în prezența unui bărbat.

Lui Parker îi plăcea să vadă asta.

- S-a notat.

- Atunci o să plec. Când e cina? o întreabă pe Parker.

- Pe la 18.00.

Matt se uită la Erin.

- O să vii și tu?

- Hm... da. Voiam să... Da, o să fiu aici.

- Super. Atunci ne vedem mai târziu.

Bărbatul plecă zâmbind. Și aproape că se împiedică înainte să ajungă la camioneta lui.

Când era destul de departe ca să nu le audă, Parker spuse:

- Îl dai peste cap pe omul ăsta.

- Am văzut.

Parker o mângâie pe Erin pe spate.

- Ai face bine să pleci la programarea aia. Nu uita să te speli pe dinți înainte să te întorci.

Amândouă râseră.

La cină, erau doar ei patru. Mallory era la o întâlnire cu Jase, iar Austin ieșise cu prietenii.

Erau din nou cu ochii pe vreme. Parker se dusesese să umple băile și chiuvetele ca să se spele pe mâini din moment ce aveau să închidă furtunul înainte să se ducă la culcare. Dar pentru moment beau bere și vin și îi ascultau pe Colin și Matt spunând povești despre momentele lor mai puțin grațioase din liceu. Stăteau în livingul formal, unde o măsuță de cafea îi separa pe Matt și Erin, în timp ce Parker și Colin stăteau apropiați, pe canapea.

- Matt a fost mereu cuceritorul.

- Omule, nu mă da de gol așa!

Matt încercă să pară ofensat, dar nu reuși.

- Așa e. Niciodată nu ai dus aceeași fată la balurile de la liceu de două ori.

- Eram pretențios, îi spuse Matt lui Erin.

- Mama nu a mai plătit pentru poze, a spus că e o risipă de bani din moment ce nu putea să păstreze o poză atârnată pe perete mai mult de două luni.

- Mi-e greu să-mi imaginez asta. De când eu și Colin ieșim împreună, tu nu ai ieșit cu nimeni, cel puțin din câte știu.

Matt își ridică mâna la piept.

- Am văzut eroarea acțiunilor mele.

- Adică ai fost prins înșelând? Întrebă Erin.

- În apărarea mea, credeam că în colegiu totul se reduce la întâlniri nonexclusive.

- Doar dacă ambele persoane sunt de acord cu asta, spuse Parker.

- Credeam că relația nu e exclusivă dacă nu am stabilit altceva. Dar Misty nu a fost de acord.

Erin râse.

- O chema Misty?

- Nu te uita la mine, nu i-am pus eu numele!

Colin interveni.

- Misty era băiețoasă. Nu i se potrivea deloc numele. S-au întâmplat o mulțime de lucruri urâte când a aflat că ieșeai cu altă fată... Cum o chema?

Matt își ridică mâna la obraz.

- Nu-mi amintesc. Dar îmi amintesc ce palmă mi-a dat când a aflat și cât de recunoscător am fost că nu mi-a dat un pumn.

Lui Erin îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Te-a lovit?

Matt încuviință de câteva ori.

- Era rănită. Înțeleg.

Parker simți cum genunchiul lui Colin îl atinse pe al ei. Își dădu seama că discuția trezea ceva în Erin.

- Ce ai făcut când te-a lovit?

- M-am dat în spate ca să nu o facă de două ori. I-am cerut scuze și i-am spus că nu am vrut s-o rănesc. Bărbatul se uită la Erin și făcu o pauză. Îți spun sincer, sunt un tip de treabă. După ea, nu am mai ieșit cu două femei în același timp. Mi-am dat seama că e mai bine pentru sănătatea mea.

- Și tu, Erin? Ai jucat vreodată bărbații pe degete? întrebă Colin.

- Nu, nu aș ști cum să fac asta.

- Nici eu, spuse Parker. Am avut prieteni în liceu care au folosit aplicații de întâlniri și au avut întâlniri la prânz, la cafea și happy hour cu trei tipi diferiți în aceeași zi. Lumea aproape că se așteaptă la genul ăsta de lucruri zilele astea.

- Ai folosit vreodată o aplicație de întâlniri? o întrebă Colin.

- Când aș fi avut timp pentru asta? Am avut grijă de niște adolescenți.

- Simți că ai ratat ceva? o întrebă Matt pe Parker.

- Cu aplicațiile de întâlniri? Nu.

- În viață? clarifică el.

- Am avut o viață înainte să moară părinții mei.

- Și după aceea? întrebă Matt.

- Unele perioade au fost mai dificile decât altele.
Colin își trecu mâna peste umărul ei.

- Crezi că o să vrei vreodată să ai propriii copii? întrebă Erin.

- Nu, nu cred.

I se pusese întrebarea aceasta de când absolvise Mallory liceul, iar răspunsul ei rămăsese mereu la fel.

- Felicitări părinților adoptivi care iau adolescenți! Austin nici nu conducea încă, iar Mallory era o adolescentă de 17 ani plină de hormoni când au murit părinții noștri. Peste noapte, m-am transformat din sora mai mare și grozavă în dictator. Austin a fost un coșmar. Faptul că am muncit să-l aduc pe calea cea bună mi-a luat ani din viață. Aproape că m-a distrus. Acum, când văd lumina de la capătul tunelului, ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să ajung din nou în situația aia.

Parker se uită la Erin și-i observă zâmbetul forțat îndreptat spre Colin.

Atunci își dădu seama ce impact avuseseră cuvintele ei asupra lui.

- E ușor de văzut de ce ai simți așa, spuse Matt într-un final.

Parker își îndreptă ușor privirea spre Colin.

Și el avea un zâmbet forțat pe față.

Pentru că nu se putu abține, întrebă:

- Tu vrei copii?

- Mereu m-am gândit că vor face parte din viitorul meu.

Ea simți un nod în gât. Suferința o apăsa pe piept.

O rafală de vânt întrerupse tăcerea care se așternuse în încăpere.

Matt se ridică și se duse la fereastra cu vedere spre proprietate.

Colin se foi și rămase tăcut.

- Începe să se întetească vremea, spuse Matt.

Colin o mângâie pe umăr și se ridică, ducându-se lângă fratele lui.

- Dacă vrei să pleci, poate că ar trebui s-o faci acum. Canalele se umplu rapid și nu o să poți trece peste apă până când nu aduc pe cineva mâine.

- Trebuie să închid apa și să deconectez furtunul.

Parker se ridică de pe canapea.

- O să ne ocupăm de asta, îi spuse Colin.

Matt își găsi pelerina de ploaie de pe spătarul scaunului.

- Mulțumesc din nou că ai instalat luminile, îi spuse Erin.

- A fost plăcerea mea. O să te contactez în privința sistemului de alarmă.

Parker și Erin rămaseră în urmă, în timp ce Colin și Matt se îmbrăcau ca să iasă afară.

- Mulțumesc pentru cină, spuse Matt în timp ce-și deschise brațele pentru o îmbrățișare.

Parker îi răspunse la gest.

- Condu cu grijă!

- Mereu o fac. Bărbatul se uită la Erin, zâmbi și îi făcu cu mâna. Ne mai vedem, Erin.

- Noapte bună!

Deschiseră ușa, iar Scout sări din poziția lui ghemuită, însă Parker îl ținu.

- Oh, nu, nu vreau să te spăl din nou în seara asta.

Așteptă până când bărbatii plecară și dădu drumul câinelui, cu un oftat lung.

- A fost ciudat.

- Am văzut. Colin nu știa că nu vrei copii, nu-i așa?

- Nu am vorbit niciodată despre asta.

- Dumnezeuule, îmi pare rău că am adus vorba! spuse Erin.

- Nu e vina ta.

Acum ce urma?

Ploaia cădea pe capota camionetei în timp ce Matt conducea pe alee până în punctul în care Colin putea să iasă în fugă, să închidă apa de la cele două valve și să deconecteze linia. Apoi avea să o dea într-o parte, ca să nu fie prinsă de curent când apa dădea din nou pe dinafară.

Dar, înainte să facă asta, el și fratele lui vorbiră în mașină, în timp ce ștergătoarele mențineau un ritm intens.

- Nu știai de treaba cu copiii, nu-i așa? îl întrebă Matt.

- Nu.

- La naiba, Colin! Îmi pare rău.

Bărbatul se tot gândea cât de repede spusese Parker cuvântul „nu”.

- E ceva care poate să vă despartă?

- Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Poate că o să se răzgândească.

Matt oftă.

- Sau poate că nu.

O viață fără copii? Era dispus să facă asta? „Ai grijă cu cine ieși, nu știi niciodată de cine o să te îndrăgostești!”

- La naiba, nu vreau să mă gândesc la asta acum!

Colin coborî din mașină, se duse la țeava de apă și se apucă de treabă.

capitolul 34

Un nor atârna deasupra lor la propriu și la figurat. Cum devenise o conversație simplă despre trecutul lui Parker o ruptură între ei?

Lui Colin nu-i plăcea asta deloc.

Matt plecă, iar Erin se duse în casa de oaspeți, lăsându-i singuri.

El voia să vorbească despre asta, dar mai întâi trebuia să-și analizeze propriile sentimente.

Spre deosebire de celelalte nopți pe care le petrecuse acasă la ea, se așază pe patul ei, uitându-se la pereți și așteptând-o să iasă din baie. Camera era aproape de două ori mai mare decât a lui. Patul era de două persoane. Îi plăcea asta. Patul lui îi lăsa prea mult loc, făcând-o să se îndepărteze de el.

Ușa de la baie se deschise, iar ea ieși. Cămașa de noapte pe care o purta se termina la mijlocul coapsei și nu era genul pe care Colin ar fi descris-o ca fiind sexy, dar Parker compensa asta.

- Am o veste proastă, spuse ea în timp ce se îndreptă spre partea ei de pat.

- Care e?

- Mi-a venit menstruația.

Colin era confuz. Ea nu voia copii...

Probabil ea își dădu seama la ce se gândea el pentru că explică repede:

- Nu ne facem de cap în seara asta.

- Ah, îmi pare rău, nu am înțeles imediat. Colin trase pătura pentru ea. O să-mi placă la fel de mult să te țin în brațe.

Parker stinse lampa și se ghemui lângă el.

- La fel de mult?

- 99,9 la sută.

Ea își înalță capul și își ridică buzele spre ale lui.

Inima lui Colin bătea mai puternic, ca și cum încerca să-i spună ceva.

Ea se îndepărtă ușor, îi zâmbi, apoi își puse capul pe umărul lui.

- Mă bucur că ești aici, îi spuse ea.

- Și eu.

- Noapte bună!

Colin o sărută pe creștetul capului.

- Noapte bună!

Doar că mintea lui nu se opri. Nu putea face asta. Nu ieșise niciodată cu o femeie de care să-i pese destul încât să-i afle părerile despre copii. Ce era diferit cu Parker?

Colin închise ochii și încercă să-și încetinească respirația și mintea.

Parker era diferită pentru că o iubea.

Ea nu semăna cu nici o persoană cu care mai ieșise. Era independentă și deseori nu voia să-i accepte ajutorul. Când insista să facă vreun lucru pentru ea, Parker insista la fel de mult să-l facă singură. Se întrebă dacă voia să-și demonstreze ei că putea s-o facă sau lui. Era înduioșător. Enervant uneori, dar și atrăgător.

Ea începu să respire regulat, iar brațul pus deasupra lui deveni mai greu.

O vedea pe femeia aceasta în viitorul lui. Și o voia acolo.

Întrebarea lui Matt îi răsuna în minte: „E ceva care ar putea să vă distrugă relația?”

Dumnezeule, spera că nu!

- Nu am mai luat prânzul de o eternitate.

Jennifer stătea în fața ei la masă, într-unul din locurile lor preferate.

- Slavă Domnului pentru zilele scurte! Cum merg lucrurile la școală?

Jennifer bău din ceaiul ei cu gheață.

- Răceala face ravagii și copiii sunt înnebuniți din cauza ploii. Cum sunteți tu și domnul Minunat?

- Suntem bine. Foarte bine.

Lui Jennifer îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Oh, nu! Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Nu te cred. Ultima oară când am vorbit despre el, râdeai și te înroșeai, iar acum ești încruntată. Ce s-a întâmplat?

Parker începu să mănânce din salata din fața ei.

- Vrea copii.

Jennifer practic își scuipea ceaiul.

Parker îi întinse un șervețel.

- Avertizează-mă data viitoare, da? Copii? De ce naiba vorbiți despre copii?

- Nu știu, pur și simplu a venit vorba.

- De când vă vedeți?

- De câteva luni.

Jennifer clătină din cap.

- Leșiți de două luni și vorbiți despre copii? Poate că sunt de modă veche, dar nu ați sărit peste o etapă? Cum ar fi să locuiți împreună?

- Nu vorbeam despre a face copii acum, ci mai degrabă în general. Oricum, Colin vrea să devină tată.

- A spus că vrea ca tu să-i porți copiii?

- Nu.

Parker îi povestește conversația care avusese loc weekendul anterior și cum de atunci simțiseră amândoi o presiune. Inițial, dăduse vina pe hormoni, dar acum, când i se terminase menstruația, își dădu seama că nu era vorba numai de asta.

- Îl iubești? Întrebă Jennifer, trecând direct la subiect.

- Nu știu. Adică... Îmi place mult de el. Nu trece zi în care să nu vorbim.

- Având în vedere că lucrează în curtea ta din față, asta nu e prea greu.

- Nu, chiar vorbim, serios. Despre emoții, probleme și soluții. Mă înțelege.

- Dar nu vrei copii.

- Vreau să trăiesc puțin. A fost groaznic să fiu mamă pentru doi adolescenți care jelesc și să nu pot să jelesc și eu. Uneori, când mă uit în oglindă, încă văd pungile de sub ochi. Am făcut același lucru atâta vreme încât e eliberator să am opțiunea să fac altceva. Copiii schimbă toate astea. Tu ești mamă, așa că știi.

Jennifer încuviință.

- Sunt întru totul de acord.

- Vezi? zise Parker și își înfipse furculița în salată de parcă o pedepsea.

- Dar nu aş schimba asta pentru nimic din lume, adăugă Jennifer.

- Uf, nu mă ajuți deloc.

- Nu spun că ar trebui sau nu să ai copii. Cred că, dacă mai mulți oameni ar înțelege că nu îi doresc înaintea să-i facă, ar fi mai puțini copii dați peste cap în lume. Dar tu nu ai spus că nu vrei copii pentru că nu-ți plac, sau nu-i înțelegi, sau nu-i iubești, chiar dacă fac probleme. Ai spus că nu-i vrei pentru că îți dorești să ai o viață. Așa că spune-mi cum arată acea viață pentru tine!

Asta era ușor.

- Îmi găsesc un loc de muncă adevărat, mă întorc la școală. Poate câte o excursie pe undeva.

- Cum ar fi Cabo?

Întrebarea o lovi cu putere.

- Da.

- Ce fel de loc de muncă adevărat? Și ce fel de școală?

- Nu știu. Stenografii câștigă bine. Poate că o să-mi iau o diplomă de asistent juridic.

- Te vezi stând într-un birou?

- Poate. Nu știu.

- De fiecare dată când ți-am pus întrebarea asta, mi-ai dat același răspuns. Că nu știi.

Parker se simțea din ce în ce mai puțin rău pe măsură ce conversația progresa.

- Cum rămâne cu Colin? Îl vezi în acest viitor ambiguu al tău?

- Vreau asta. În momentul de față, e greu să văd dincolo de ce e fix în fața ochilor. Zi după zi, oră după oră.

Jennifer clătină din cap.

- Ai trăit așa de când te știu.

- Da, dar mai mult de la incendiu.

- Da, așa e. Bănuiala mea e că știi următoarele mișcări ale lui Mallory și Austin, în timp ce tu stai pe margine.

Parker deschise gura ca s-o contrazică, își dădu seama că nu putea și apoi o închise.

- Nu cred că el trăiește așa și nu vreau să îl trag în jos după mine.

În acea perioadă, viața ei era ca niște nisipuri mișcătoare.

- Cineva își plânge de milă. Nu pare că îl tragi pe Colin nicăieri. Te-a văzut, plăcut și s-a implicat. De ce nu te gândești la ce ar putea să se întâmple mâine și nu te bucuri de prezent? Dacă într-adevăr îl deranjează treaba cu copiii, o să-ți spună. Până atunci, nu mai lăsa asta să te afecteze.

- Nu crezi că îl duc cu zăhărelul?

- I-ai spus că nu vrei copii, el ți-a spus că vrea. Nimeni nu duce pe nimeni cu zăhărelul. Parker, bucură-te de viață puțin! Bucură-te că ai pe cineva pe care să te bazezi! Asta e diferența între ce ai făcut tu în ultimii ani și ce am făcut eu. Sam e ancora mea. E mult mai ușor să crești copii împreună cu un soț. Nu cred că aș putea să fac asta fără el.

- Ai putea s-o faci, spuse Parker.

- Ai dreptate, dar, din fericire, nu sunt nevoită să o fac.

- Mulțumesc, Jennifer.

- Cu plăcere. Acum spune-mi de circul din curtea ta. Ai apă curentă?

Ea închise ochii și se plânse.

- Nuuu...

Vremea fu mai bună în următoarele trei zile, oferindu-i lui Colin destul timp ca să-și organizeze echipa, ca să atașeze țeava principală sub albie. Erau în contratimp deoarece alte furtuni se apropiau.

Își puse oamenii să umple pietrele din jurul construcțiilor cu un fel de beton, în speranța că avea să le țină

nemișcate, să nu se rostogolească și să nu devină parte din problemă. Până acum, construcțiile fuseseră reparate de două ori, iar acum aveau de două ori mai mult metal în partea de jos ca să le țină la locul lor. Fiecare furtună, deși devastatoare, se oprea exact în punctul-limită.

Parker era plecată, iar Colin spera că avea să repare conducta de apă înainte să se întoarcă ea. El și patru dintre oamenii lui erau în albia pârâului și munceau din greu. Blocaseră apa, dar nu aveau decât o fereastră scurtă până ce dădea pe dinafară. Țeava imensă în care puseseră conducta de apă trebuia să reziste, cel puțin asta își spuse. Își puse unul dintre cei mai pricepuți oameni să umple zona cu pietre mari, ca s-o stabilizeze. Cu zece minute înainte s-o vadă pe Parker venind, dădu drumul la apă și o testă.

Ea se opri în partea de nord a albiei, în mijlocul aleii, și se coborî din mașină.

- Aia e ce cred eu că e?

- Am rezolvat.

Toți bărbații zâmbeau.

Ea țopâi ca un copil de 10 ani care primise un ponei de Crăciun. Alergă spre el cu brațele deschise.

- Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Parker se întoarse spre echipă și îi îmbrățișă pe toți.

- Habar n-aveți cât de fericită mă face asta!

- Cred că pot să bănuiesc, o tachină Colin.

Ea râse.

- Mă refeream la restul oamenilor. Ea se uită la țeavă.

Sunteți siguri că o să țină?

Toți ridicară din umeri.

Colin era însă mai încrezător.

- Nu pleacă nicăieri.

- Ești sigur? Oamenii tăi nu sunt așa de convinși.

Bărbatul clătină din cap și apoi ridică și el din umeri.

- Cine știe?

Parker râse.

- Atunci nu o să pun pariuri. Poate cele mai puternice furtuni au trecut deja.

Colin nu se baza pe asta. Îi acceptă îmbrățișarea și sărutul.

- Ce ziceți de tacos mâine la prânz? O să dau comanda acum și o să fie livrați la timp.

- Nu trebuie să faci asta.

- Ai dreptate. Dar vreau s-o fac. Doar spune-mi câți o să fiți aici la prânz și o să mă ocup de tot.

- Bine, dar numai pentru că pare să te facă fericită.

Ea îi făcu cu ochiul.

- Multe lucruri mă fac fericită.

Unul dintre muncitori exclamă și se întoarse dintr-o dată cu spatele când Colin îl privi.

Ea îl trase de braț ca să se plimbe împreună.

- Vă mulțumesc din nou!

Spuseră la unison „Cu plăcere!“ în timp ce Parker se îndrepta spre mașină. Când era destul de departe, începu să vorbească.

- Mallory mi-a trimis un mesaj mai devreme, voia să se asigure că eu și Austin o să ajungem acasă diseară și că tu nu o să fii aici.

- Am uitat ceva?

- Nu, nu aveam planuri. E o cerere ciudată. Știi dacă se întâmplă ceva cu Jase?

- Habar n-am.

- Dacă auzi ceva...

- O să te anunț.

Ea îl sărută rapid și îi deschise portiera mașinii.

- Am de spălat rufe.

- Niciodată nu am văzut o femeie așa de fericită să spele.

- Nu te obișnuiești cu asta!

La naiba, îl făcea să zâmbescă.

- Nu o s-o fac.

- Hai să ne întoarcem la muncă!

capitolul 35

Parker o rugă pe Erin să fie pregătită cu vinul de urgență, în caz că Mallory avea să vină cu vești nebunești. Sora ei nu fusese niciodată așa de secretoasă în trecut. Nu se ruga decât ca Mallory să nu fie însărcinată, ceea ce era primul lucru la care se gândise.

Altfel de ce ar fi vrut să aibă o întâlnire de familie și se asigurase că nu avea să fie Colin acolo? Poate că se despărțea de Jese și nu voia ca el să...

Suspansul o omora.

Austin se întorsese de la școală și voia să plece. Parker îl opri înainte să ajungă prea departe.

- Sora ta are ceva important să ne spună, așa că vreau să mai stai pe aici puțin.

Puștiul bombăni.

- Când ajunge acasă?

- Acum ar trebui.

Austin își dădu ochii peste cap.

- Dacă nu ajunge acasă într-o oră, o să plec.

Parker împăturea rufe când auzi poarta, semn că sora ei ajunsese acasă.

Peste câteva minute, auzi ușa garajului deschizându-se și închizându-se, apoi își auzi sora alergând pe scări.

- Hei! spuse ea, în timp ce încercă să treacă pe lângă Parker.

- Stai puțin!

- Ce e? spuse Mallory.

- Cum adică ce e? Ai vrut să avem o întâlnire de familie.

- Da. Lasă-mă un minut să-mi duc lucrurile!

Parker inspiră adânc.

Mallory ajunse unde voia din doi pași.

- Doar spune-mi că nu ești însărcinată!

Își ținu respirația.

Mallory se întoarse.

- Nu sunt însărcinată.

Ușurarea o copleși.

- Bine atunci, du-te! Ia-l pe Austin când te întorci.

Vrea să iasă și te așteaptă.

Peste zece minute, stăteau în living, așteptând ca Mallory să le spună ce o frământa.

- Știi că am ieșit cu Jase.

- Așa, și?

Austin nu era amuzat.

- Ei bine, lucrurile au devenit serioase.

- Vă vedeți de două luni, Mallory... Cât de serios poate să fie? întrebă Austin.

Dacă era cineva care știa cum puteau două luni să fie într-o relație, aceea era Parker.

- Ești prea tânără ca să te căsătorești.

- Dumnezeu, Parker! Nu sunt însărcinată și nu o să mă căsătoresc.

- Îmi pare rău. Am luat-o înaintea.

- Da.

- Scuze. Spune!

Mallory inspiră adânc.

- O să mă mut.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Mallory, „mă mut” nu era ceva la care Parker să se aștepte.

- Ce faci?

- În vacanța de primăvară. Eu și Jase am vorbit și...

- O să mă mut eu în camera lui Mallory, zise Austin imediat.

Parker îi făcu semn fratelui ei să tacă.

- Dar nici măcar nu-l cunoști bine!

- Practic, acum locuiesc cu el de când au avut loc inundațiile și dramele de aici. Vrem să ducem relația la următorul pas.

- Încă ești la școală.

- Voi continua să merg la școală. Fondul meu de colegiu îmi asigură cheltuielile din campus, așa că o să mă mut. Jase are un loc de muncă, eu am un loc de muncă...

- Aveam planuri să facem lucrurile să funcționeze aici, zise Parker.

- Da, iar acum nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. O să am eu grijă de mine.

Ceva din Parker se rupse în milioane de bucăți.

- Dacă nu o să meargă, mă mut înapoi.

Mallory o fixă cu privirea.

- Tot o să mă mut în camera ta.

- Dumnezeu, Austin, poți să te muți în camera ei!

Las-o baltă! strigă Parker la el.

Mallory își înclină capul.

- Credeam că o să fii fericită.

Era devastată.

- Sunt șocată.

- Probabil știai că o să mă mut la un moment dat.

Da, știa, dar acel „la un moment dat” trebuia să fie mai târziu.

- Planul nostru era să meargă fiecare pe drumul lui după ce Austin termina liceul... Îți amintești asta, nu-i așa?

- Am schimbat acel plan. După incendiu.

Mallory nu mai zâmbi.

- Știu, dar asta e ceva ce vreau să fac. Faptul că păs-trezi casa înseamnă să lucrez ceva mai mult. Pot să o fac. Dacă mama și tata ar fi în viață, nu aș avea bani din vânzarea casei pe care să mă bazez. Așa că nu o să mă bazez pe ei nici acum.

O mulțime de emoții alergau în ea, ca niște copii care țipau în mijlocul locului de joacă. Concluzia era că Mallory voia să facă altceva cu viața ei, nu ce crezuse Parker că avea să facă. Cine era ea s-o oprească?

Încercă să gândească precum părinții ei. Ce ar fi spus ei? Cum ar fi reacționat?

Fotografia cu ei doi de pe perete o privea.

O duru să verbalizeze cuvintele pe care le gândea.

- Cred că e posibil să fie o greșeală să te arunci cu capul înainte și să locuiești cu Jase... Mallory vru să vorbească, dar Parker o întrerupse: Dar prefer să te arunci cu capul înainte și să locuiești cu el decât să te căsătorești sau să faci altceva ce nu poate fi schimbat.

Mallory începu să zâmbească.

- Deci ești de acord cu asta?

- Nu. „Nici pe aproape.” Dar te înțeleg. Iar dacă nu merge, ai o casă unde să te întorci.

Mallory sări de pe canapea ca s-o îmbrățișeze.

Lacrimile amenințau să se reverse în valuri mari, urâte.

Apoi Austin deschise gura.

- Dacă te muți înapoi, nu o să mă mut din camera ta.

Parker luă perna de pe canapea și o aruncă spre fratele ei.

Cineva bătea la ușa lui Colin.

O încuiase fără să-și dea seama? Atât fratele lui, cât și sora lui aveau câte o cheie și erau singurii care băteau la ușa lui după muncă.

- Vin!

Coborî scările în grabă și deschise ușa.

- Ai uitat... Parker?

Plângând, ea se aruncă în brațele lui în clipa în care deschise ușa.

- Hei? O luă în brațe și o trase înăuntru. Iubito, ce s-a întâmplat?

Ea inspiră adânc, ca un personaj nereușit de desene animate, în timp ce buza de jos îi tremura și ofta adânc.

Colin începu să se îngrijoreze. Nu o văzuse niciodată așa. În ciuda tuturor greutăților prin care trecuse, ea niciodată nu cedase. Nu-i plăcea să o vadă așa.

- Parker? O strânse mai tare în brațe. Sunt alături de tine. Orice s-a întâmplat, o să trecem peste. Sunt aici.

Plânsul ei tremurător se transformă într-o respirație sacadată.

Încet, ea începu să se calmeze.

- Intră!

O conduse în casă și se așeză lângă ea pe canapea.

- Spune-mi ce se întâmplă!

Ea clipi de mai multe ori, până când își adună curajul să vorbească.

- Mallory. M-Mallory se m-mută.

- Bine.

Așteptă lovitura.

Parker îl privi.

- Din casă.

Colin înțelesese asta. Ce îi scăpa?

- Ești supărată pentru că Mallory se mută din casă.

Își dorea ca ea să-i spună care era problema.

Colin se întoarse. Nu avea șervețele pe aproape. Doar era bărbat, o mânecă îi era îndeajuns. Se ridică, ocoli canapeaua și se duse în bucătărie. Luă un prosop de hârtie și i-l aduse.

Parker își suflă nasul, împături șervețelul și suflă din nou.

Așteptă până când ea își recăpătă controlul.

- Parker, iubito, încerc să nu fiu un iubit complet neștiutor, dar ești așa de supărată pentru că sora ta se mută din casă?

Ea încuviință.

- Nu e însărcinată sau ceva de genul ăsta, nu? Ea și Jase nu au fugit.

Parker clătină din cap și înghiți cu noduri.

- Doar se mută din casă. Știu, nu ar trebui să fiu așa de supărată.

Începu din nou să plângă.

Colin se întinse după ea și o trase aproape. Acum, când știa că nu se întâmplase nimic catastrofal, începu să se relaxeze.

O ținu în brațe în timp ce ea plânse cam zece minute. Dacă avea să înțeleagă vreodată femeile, urma să scrie o carte și să devină milionar.

- Ai avut o perioadă grea.

- M-a lovit foarte tare chestia asta.

- Observ.

Ea își trase nasul, lipită de cămașa lui.

- Nu vrea decât să își trăiască viața.

- Da.

- Jase e un puști simpatic.

Avusese o perioadă în liceu când fumase marijuana, dar Colin se gândi că nu era un moment bun să pome-nească asta. În plus, era destul de sigur că asta rămăsese în trecut.

- Niciodată nu o să se poarte urât cu ea. Iar dacă o face, o să-l pun la punct. Nu contează dacă face parte din familie sau nu.

Asta o făcu să zâmbească.

Parker se îndepărtă de el.

- De ce simt asta?

- Nu știu.

- E sora mea. Nu e ca și cum se mută în Siria.

- Se mută cineva în Siria?

- Nu e vorba de asta, spuse Parker. Nu se înrolează în armată și nici nu pleacă la război ori să facă vreun lucru periculos. Doar se mută.

Își ridică mâna la piept, ca și cum o durea.

Apoi el înțelese brusc.

- Pentru că nu e doar sora ta. Ai și crescut-o.

Parker îl privi.

- Și ce, am sindromul cuibului gol? Am doar 26 de ani. Nu pot să simt asta. Nu sunt destul de bătrână.

Colin își aminti lacrimile mamei lui când se mutase. Nu contase că el avea 22 de ani, ea plânsese.

- E o stare de spirit, nu ține de vârstă, iubito!

Buza ei de jos încă tremura.

Colin simțea o dorință puternică să o sărute.

- Ai avut o perioadă foarte stresantă. Să fim serioși, uite cât de încântată erai azi că speli rufe!

Asta o făcu să zâmbească.

- Am un comportament prostesc.

„De proporții epice.”

- Ba nu. Ești emotivă.

- Prostesc de emotivă.

Colin nu se putu abține și râse.

- La naiba, te iubesc!

Zâmbetul ei dispăru.

Oh, nu! El chiar spusese asta?

- Nu e corect, spuse ea. Eu am sindromul cuibului gol și tu nu ai copiii pe care îi vrei. E complet greșit.

Ea încercă să se ridice, dar Colin o trase ușor înapoi.

- Stai, oprește-te! Cum ai ajuns la concluzia asta?

- Nu sunt demnă de iubire. Sunt un dezastru. Uită-te la mine!

- Asta fac. Mă uit la tine. La dezastrul demn de iubire.

Expresia ei deveni rece.

- Nu știu dacă o să pot să-ți dau vreodată ce vrei.

Colin vru să o asigure că nu conta.

- Atunci e bine că suntem destul de mari și tineri ca să găsim o soluție.

Iar faptul că Parker venise la el să o susțină era tot ce avea Colin nevoie ca să își facă speranțe pentru viitorul lor. Poate că, în sfârșit, îi câștigase încrederea.

Dumnezeule, spera să fie așa!

capitolul 36

Mallory începu să-și petreacă weekendurile în apartamentul lui Jase și suna doar ca să spună că nu avea să treacă pe acasă până luni, după școală. Planul era ca ea să se mute de tot după ce se opreau ploile și inundațiile. Parker era destul de sigură că sora ei se simțea vinovată pentru că pleca în mijlocul haosului.

- Nu te deranjează? îl întrebă Parker pe Austin.

- Nu. Într-un final, o să vreau să mă mut și eu, iar acum, după ce a spart gheața, nu o să mai doară așa de mult când o s-o fac.

- Și tu vrei să te muți?

- Nu, nu vreau să muncesc așa de mult. Nu sunt prost. Într-o zi însă...

Parker expiră ușurată.

Se uitau la știri într-una din rarele seri de sâmbătă când Austin era acasă.

- Nu arată prea plăcut, spuse el, arătând spre televizor.

- Nu-mi amintesc când a mai plouat așa de mult într-o singură iarnă.

Unul dintre prezentatorii care îi luaseră interviu lui Parker de două ori vorbea dintr-o locație aflată la 8 kilometri de proprietatea ei, cu râul Santa Clara în spate.

- Ne așteptăm la ploi aici, în sud. Autoritățile au declarat că seceta se va termina chiar înainte să lovească furtunile de săptămâna viitoare. În văi ne așteptăm la 25 de milimetri de ploaie marți și între 75 și 125 de milimetri în munți și în zonele afectate de incendiu. Autoritățile îi sfătuiesc pe locuitori să stea departe de zonele cunoscute pentru inundații și să verifice prognozele meteo din zonă.

- Nu ai nici o apariție la TV în seara asta? o tachină fratele ei.

- Le place să vină după ce situația devine serioasă.

Parker închise televizorul după ce Austin se ridică din pat.

- Măine o să mă duc să umplu canistarele cu benzină pentru generator și să fac cumpărături. Dacă ai nevoie de ceva, trece pe listă.

- Sa făcut

- Umple-ți cada! Nu știu dacă conducta de apă o să reziste.

Fusese pusă de aproape o săptămână. Era destul de sigură că următoarea furtună avea s-o testeze.

Austin se opri și se uită la poza de deasupra șemineului.

- Te uiți vreodată la poza asta și te simți tristă?

- Tot timpul, răspunse Parker.

Puștiul se întoarse spre ea.

- Atunci de ce o lăsăm aici?

Ce aveau fratele și sora ei, de ce voiau s-o facă să plângă?

- Am simțit că e greșit să o dau jos.

Băiatul ridică din umeri așa cum făcea de obicei.

- Eu votez să o dai jos. Poate că în zece ani o s-o punem la loc și nu o să simțim că ne lipsește ceva.

Ea simți un nod în gât.

- Te iubesc, Austin.

- Și eu!

Clopoței de vânt se loveau unii de alții și o treziră dintr-un somn profund.

Ceasul arăta 4.00 dimineața.

Când se dădu jos din pat, fiecare mușchi o durea după ziua anterioară - și după cea de dinaintea ei.

- M-am săturat de asta!

Vezica o apăsa, așa că, în loc să-și întoarcă perna pe partea rece, se forță să se dea jos din pat și să se ducă la baie. Pe drum, se uită pe fereastra dormitorului. Luminile exterioare de urgență erau aprinse pe alee și lângă casa de oaspeți.

Vântul vuia.

Se duse la baie, apoi se întoarse în pat. În următoarea oră se prefăcu că dormea. Într-un final, renunță, se dădu jos din pat și se duse în bucătărie.

Parker dădu drumul la aparatul de cafea în timp ce verifica aplicația de vreme de pe telefon. Când telefonul sună, tresări.

Era Erin.

- Ești trează? Am văzut luminile aprinse.

- Da, vântul e groaznic.

- Știu, nu pot să dorm.

Vocea ei era tensionată.

Parker se trezi mai repede.

- Ești bine? Pari speriată.

- Luminile s-au aprins prin casă. Eu...

- Hai aici, bea niște cafea cu mine. O să aprind reflectoarele.

- Ești sigură?

Era speriată. Parker simți asta în vocea ei.

- Dacă e în regulă.

Parker se duse la întrerupătorul pentru reflectoare și le aprinse. Acestea luminară tot gazonul proprietății. Noaptea, coioții erau agitați, iar luminile îi speriau. Deschise ușa glisantă din sticlă și se duse la marginea verandei, de unde putea să vadă casa de oaspeți. În timp ce ținea telefonul în mână, îi făcu cu mâna.

- Sunt pe drum.

Aproape că se întoarse ca să intre în casă, dar se hotărî să aștepte.

Înfofolită într-o haină mare, Erin alergă pe lângă piscină și apoi în casă, pe drumul care lega cele două case. După ce urcă ultimele trepte, amândouă intrară în casă.

- Ce frig e!

Erin era albă ca varul.

Parker se duse la termostat și îl dădu mai tare.

- Nu știu ce crezi, dar eu m-am cam săturat de porcăriia asta.

- Da...

Erin se așeză lângă fereastră, uitându-se la proprietate.

- Ți-am spus că luminile se aprind când bate vântul.

- Mi s-a părut că aud ceva, apoi luminile s-au aprins și nu s-au mai stins.

Parker umplu aparatul de cafea cu apă.

- Vântul e neplăcut fără o furtună.

- Da...

Erin continua să se uite pe geam.

Ea deschisese destul ușa spre trecutul ei ca Parker să insiste un pic.

- Chiar ți-e teamă că fostul tău iubit o să vină aici, nu-i așa?

Erin se uită peste umăr, apoi încuviință încet.

- A spus că o să mă găsească.

Vocea ei era plată.

Singurele care se auzeau erau aparatul de cafea, vântul și ploaia.

Cum Erin nu continuă, Parker oferă singura soluție pe care o avea la îndemână.

- Când lucrurile o să se mai calmeze aici, o să mergem la poligon. Nu pentru că am impresia că aș putea să împușc vreodată pe cineva, dar mă face să mă simt puternică. Putem să mergem la un curs de autoapărare împreună. Și în nopți ca asta poți să-l iei pe Scout în casa de oaspeți. Nu știu dacă o să muște un străin, dar o să latre și o să te anunțe dacă e vântul sau o persoană. Sau poți să vii aici și să dormi în camera de oaspeți. E alegerea ta.

- Asta nu te sperie?

- Faptul că fostul tău iubit te sperie din cauză că te-a amenințat? Nu. Mă scoate din sărite. Nu știu destule ca să fiu speriată. Când o să ai destulă încredere în mine

să-mi spui toată povestea, poate că o să-ți simt teama, dar pe moment nu vreau decât să-l pocnesc.

Erin clipi de câteva ori.

- Unii bărbați te lovesc ca răspuns.

Parker se duse lângă Erin și o luă în brațe.

Aparatul de făcut cafea piui.

În timp ce Parker turna în două căni, Erin spuse:

- În tine am încredere, în el nu am.

- Spune-mi, fostul tău iubit locuiește în zonă?

- Nu, nu, stă foarte departe.

- În Washington?

Unde spusese Erin că locuise înainte să se mute.

- Aș prefera să nu spun.

- Nu în California.

Ea clătină din cap.

- Atunci e bine.

Era îndeajuns pentru ea.

Deschise robinetul ca să spele lingura pe care o folosisese pentru frișcă, dar nu curseră decât câteva picături.

- La naiba!

Colin nu putea decât să privească în timp ce natura vuia.

Parker îl sunase la prima oră a dimineții și îi spusese că reparația făcută la țeava de apă nu rezistase. Nu auzi decât înfrângere în vocea ei. Când ajunse la fața locului, înțelese de ce. Bolovani imenși erau aruncați dintr-o parte în alta de parcă erau popcorn.

Doar câțiva dintre oamenii lui erau acolo. Nu era nevoie să mai vină cineva până când nu se oprea ploaia. Clădirile rezistau și curățenia pe care o făcuseră pe stradă ajutase furtuna să aducă și mai mult noroi.

Colin stătea în partea opusă a albiei când strigă la Parker:

- Cum arată lucrurile la vecini? Întrebă ea.

- Până acum, totul e bine. Canalele funcționează. Voi cum sunteți?

- Avem tot ce ne trebuie.

- Am dublat numărul de camioane care vin mâine. O să începem la prima oră. Prezic că următoarea furtună o să fie din categoria patru.

Parker își ridică brațele spre cer.

- Ce naiba înseamnă asta? Pare să fie un uragan.

- Înseamnă că oamenii mei lucrează peste program ca mâine să scoată cât de mult se poate de aici.

Ploaia o bătea în față, iar părul îi era lipit de obraji.

- Când se termină toate astea, o să am nevoie de o lună în Cabo, nu de o săptămână.

- O să văd ce pot face. Și iată zâmbetul care-i ținea de cald când Parker nu era cu el. Mergi înăuntru! Nu ai ce face aici.

Ea îi suflă un sărut și se întoarce, ca să meargă pe partea plină de noroi a aleii.

capitolul 37

Furtuna fu numită Lucifer.

Cei care o făcuseră fie aveau un simț al umorului bolnav, fie încercau să trimită un mesaj oricui asculta.

Parker voia să știe cine erau cei care o numiseră așa.

Când ieși din casă în dimineața următoare, cerul era albastru, cu numai câțiva nori albi împrăștiați. Toate mașinile de urgență erau din nou pe proprietate. Erau numai căști și veste și nu aveau timp pentru gogoși și pizza.

Colin curățase partea din față a canalelor suficient ca o parte din apă să curgă pe dedesubt.

- Sunt surprinsă că trecerea e încă aici.

- Și eu, îi spuse el.

- Știi cine sunt oamenii ăia? Întrebă ea, arătând spre un bărbat și o femeie care arătau ca și cum lucrau pentru oraș.

Erau momente în astfel de zile când angajații de la birou veneau să verifice lucrurile.

- Habar n-am.

Cuplul se opri în fața apei ca să se uite.

- Mă ocup eu de ei. Tu întoarce-te la muncă!

Colin o sărută.

- Ce femeie autoritară!

Ea îi făcu cu ochiul și se duse la intruși. De data asta, făcu pe naiva.

- Salut!

Femeia era toată numai zâmbet.

- Bună.

- E ceva aparte ce se întâmplă aici, spuse bărbatul.

- Lucrați pentru oraș? întrebă Parker.

- Oh, nu! Suntem vecini.

Ea nu mai avea energia să țipe.

- Super. Aveți un telefon?

- Bărbatul o privi.

- Da.

- Scoate-l, fă o poză și mergi mai departe! Camioanele astea și echipajul nu au de ce să lucreze având curioși în apropiere în timp ce încearcă să apere toate casele în aval de inundațiile care vor fi provocate de furtuna de mâine. Fiecare minut contează!

Femeia avu bunul-simț să se simtă jenată.

- Ți-am spus că nu ar fi trebuit să venim.

- Stai aici? întrebă soțul.

- Da. Și cu plăcere.

Ea zâmbi în ciuda iritării pe care o simțea.

Soția îl trase pe soț după ea.

Parker văzu un alt intrus care se holba. Se duse la el și fu mai puțin drăguță.

După ce se ocupă de intruși, Parker plecă de pe proprietate și se duse la vecini. De-a lungul gardurilor erau baloți de paie trimiși de un magazin de hrană pentru animale. Prieteni, vecini și o echipă de pompieri lucrau împreună ca să pregătească casele aflate în pericol.

Parker își scoase mănușile din buzunarul de la spate și se apucă de treabă.

În timp ce toate echipele de urgență erau pe proprietatea ei, ea își petrecu ziua ajutându-i pe alții. Deși era obosită, zâmbi când Austin, Mallory și Jase luară lopeți și o ajutoră.

- Fie o să râdem, fie o să plângem, spuse Tracy.

- Nu-mi vine să cred că furtuna se numește Lucifer, zise Mallory.

- E mai bine decât să murim din cauza unei furtuni cu numele de Betty Ann.

Ironia lui Austin fu evidentă.

- Are dreptate.

Parker văzu că Erin li se alăturase. Purta o jachetă mare și o șapcă de baseball pe cap.

Parker se duse spre locul în care ea ajuta la umplerea sacilor cu nisip. Presa era în zonă și filma tot haosul.

- Nu trebuie să...

- Nu puteam să stau pur și simplu și să nu fac nimic. Se uită la duba de știri.

Parker zâmbi și îi făcu semn să se ducă în spatele casei, departe de lumina reflectoarelor.

Doi șerifi se duseră la oamenii care lucrau.

- Cine locuiește în casa asta?

Domnul Sutter ridică o mână.

- Vă sfătuim să evacuați după ora 21.00 în seara asta, spuse unul dintre ei.

- Deja am făcut aranjamente să plecăm, le zise domnul Sutter.

Parker nu putea să-i învinovățească. Dintre toate casele care se aflau de-a lungul apei, a lor avea cel mai

mare risc să fie îngropată. Tocmai de aia înconjurau locul cu placaje și cu baloți de fân.

Ofițerul întrebă apoi cine locuia în fiecare casă, notându-și numele.

Familia De Luca nu avea să plece. Nici Parker, fratele și sora ei. Și șeriful fu de acord că locuința lor nu se afla în pericol. Când îi spuse că era posibil ca apa să nu poată fi traversată, ea râse. Dacă asta ar fi fost un motiv să-i evacueze, ar fi plecat în decembrie și nu s-ar fi întors până în mai.

Polițiștii nu o contraziseră, doar îi oferiră sfaturi și își notară cine rămânea și cine pleca.

- Îți dai seama că probabil va fi imposibil ca echipele de salvare să vină să te salveze.

- Nu ne-am aștepta să o faceți. Nu e nimeni în casa mea care să aibă probleme de sănătate. Avem mâncare, apă și benzină pentru generator, le spuse Parker. Majoritatea oamenilor din partea asta a cartierului sunt pregătiți.

Ofițerul cu care vorbea zâmbi.

- Baftă tuturor! Ne vedem în câteva zile, când se termină totul.

- Mulțumesc, domnule ofițer!

Cei prezenți se uitară cum polițiștii plecară, apoi se întoarseră la muncă.

- Crezi că o să fie chiar așa de rău? întrebă Austin.

- Zilele astea, chiar am un respect profund pentru mama-natură.

- Asta e un da.

Parker începu să râdă.

- Da, Austin. Cred că o să fie chiar așa de rău. Cât de rău? Nu aș ști să-ți spun. Sunt uimită că încă avem o poartă pe care s-o închidem. Arată spre camioanele aliniate pe proprietatea lor. Au mai puțin de 10 centimetri de o parte și de alta și nici măcar nu au ajuns la stâlpii de pietre. Aleea e distrusă. De fiecare dată când

dezgroapă trecerea, nu cred că o să fie acolo. Clădirea e afectată peste tot. Sistemul nostru de stropitoare e deja afectat, la fel jumătate din iluminatul electric, iar restul a fost distrus de prima inundație. Nu avem apă curentă. Nu vreau să ispitesc soarta, dar nouă nu ni se pot întâmpla prea multe lucruri. Așa că, atunci când o să se oprească ploaia, Colin o să vină cu echipa lui și o să sape de aici. Iar eu o să sun la compania de asigurări. Nici toate reparațiile din lume nu vor rezolva toate astea.

Ea se întoarce să se uite la casa familiei Sutter.

- Măcar nu trebuie să ne facem griji că o să ne pierdem casa. Familia Sutter riscă să o facă.

- Atunci hai să ne întoarcem la muncă!

Ea își îmbrățișă fratele și ridică un sac cu nisip.

- Nu-mi vine să cred cât moloz ați adunat într-o singură zi!

Colin stătea lângă Parker, într-un loc mai înalt, cu vedere spre bazine. Faptul că era mândru de echipă i se citi pe față.

- Azi au fost în mare formă.

Soarele apunea și echipa își parcase echipamentul în afara zonei de risc pentru noapte.

- Mi-ar plăcea să te răzgândești și să veniți toți la mine acasă în seara asta.

Colin avea să stea de veghe cu echipa lui pe parcursul nopții, așa că nu putea să stea în casă cu ea.

- Știi că nu o să fac asta.

- Domnișoara Încăpățânată.

Ea se lipi de el.

- Îmi place mai mult domnișoara Oakley.

- Și ea era încăpățânată.

- Dintre toți oamenii, tu știi foarte bine să suntem în siguranță în casă. Chiar dacă durează o săptămână să ne scoateți de acolo, tot o să fim bine.

- Nu o să dureze o săptămână. Chiar dacă podul o să fie luat cu totul, o să găesc o platformă pe care o s-o aduc și o să ai acces.

- Șefului tău o să-i placă asta?

Colin râse.

- Nu are decât să nu-i placă. Proprietara a fost destul de isteată ca să pună în scris că trebuie să ne asigurăm că poate să intre și să iasă de pe proprietatea ei. Ed nu are ce să comenteze.

- Ce proprietară isteată!

Se îndreptară spre casă.

- Mallory e acasă în seara asta?

- Da. Nu a vrut să plece cu toată nebunia asta. O să ne uităm la un film și o să pariem cât o să plouă în seara asta. Apoi o să ne culcăm devreme.

- Probabil ești epuizată.

- Nu mai am combustibil.

Colin o luă de mână și o susținu pe panta dealului. După ce ajunseră înapoi la camioneta lui, o luă în brațe.

- Vremea asta nu o să dureze o eternitate.

- Știu.

Colin își coborî buzele spre ale ei, bucurându-se de ea încă puțin.

- Ținem legătura.

- Ai grijă de tine în seara asta! îi spuse ea.

Păși peste furtunul de grădină pe care Parker îl folosea din nou și se duse spre portiera șoferului.

Când înainta pe stradă, mai multe case erau deja învăluite în întuneric. Porțile erau deschise pentru ca echipele de urgență să poată intra sau ca să evite acumularea noroiului și a pietrelor.

Șerifii făceau cu rândul. Numai rezidenții aveau voie în canion, ceea ce ușura munca celor care ofereau ajutor.

Colin spera că furtuna nu avea să fie așa de violentă, că urma să fie una despre care vorbeau meteorologii și apoi trecea totul fără mare tam-tam.

Oricum, se simțea încrezător în lucrare. Voia să dea întregii sale echipe o mărire de salariu. Un bonus.

Colin se duse mai întâi la el acasă ca să facă duș, apoi merse la părinții lui ca să ia cina. Matt lucra, așa că nu aveau să fie decât părinții lui și Grace, dar îi plăcea compania din moment ce nu putea să petreacă timp cu Parker.

După ce intră în casa părinților lui și-și sărută mama și sora pe obraz, se așază lângă tatăl lui, care se uita la televizor pe un canal pe știri.

- Ei bine, tată, ce spune piciorul tău despre furtuna asta?

Emmitt îl privi și zâmbi.

- Sper că ai pelerina de ploaie cu tine.

capitolul 38

Lucifer lovea deja cu putere la 21.00. Știrile deveniră o sursă de angoasă, așa că Parker sugerează un joc. Deși toți erau obosiți, nimeni nu voia să se ducă la culcare.

Auzeau apa ca și cum era direct în fața casei. Podețul era deja de netrecut. Era normal pentru anul acela, își spusese Parker.

Nimeni nu avea unde să meargă în următoarele zile, așa că avea să se bucure de timpul petrecut cu familia ei atât cât putea. Cine știe, poate că avea să-și amintească într-o zi de perioada asta și să zâmbească.

Într-o zi, pe la 50 de ani poate.

Se pregătiră pentru un joc de Life și, în loc să-și aleagă fiecare genul propriu, închiseră ochii și scoaseră câte o țintă din pungă. Își dădură nume diferite și învârtiră roata.

Pe la jumătatea jocului, căzu curentul.

- Of...

Parker se gândi să iasă și să pornească generatorul, dar ezită.

- Hai să aprindem niște lumânări și să ne bucurăm de liniște!

Folosindu-și lanternele de la telefoane, strânseseră lumânările de prin casă.

Parker ieși pe verandă și se duse în camera boilerului ca să ia un butuc pentru șemineu, care avea să ardă trei ore.

Pârâul vuia.

Când se întoarse înapoi în casă, un zgomot puternic, ca un șuierat îi atrase atenția. Părea să vină din cealaltă parte a apei.

Ea trase ușa glisantă și strigă înăuntru.

- Hei, veniți aici!

Austin și Mallory veniră în grabă, însă Erin nu se grăbi.

- Ați auzit?

Toți își ținură respirația în timp ce ascultau.

- Ce e? Întrebă Austin.

- Habar n-am. Dar auziți, nu?

Erin ridică din umeri.

- Orice ar fi, e în depărtare.

Deloc impresionat, Austin intră înapoi în casă.

Înăuntru, Parker puse butucul pe foc și deschise coșul. Așteptă ca Mallory să termine de aprins câteva lumânări înainte să-i ia bricheta, când îi sună telefonul.

- Bună, Colin, cum e apocalipsa acolo? Îl tachină ea.

- Trebuie să plecați de acolo!

Parker își pierdu toată relaxarea când îi auzi tonul.

- Ce s-a întâmplat?

- Ești lângă ușă?

- Da.

Se duse din nou lângă ușa glisantă. Austin îi luă bricheta și se duse la șemineu.

- Auzi zgomotul ăla?

- Da. Ce e'?

- Dumnezeu, Parker! Știam că ar fi trebuit să veniți acasă cu mine!

Acum ea începea să intre în panică.

- Ce e, Colin?

Vocea ei atrase atenția tuturor din cameră.

- Țeava de gaze dintre casele familiei Sutter și De Luca s-a spart. Zgomotul pe care-l auziți este scurgerea de gaze.

Parker ridică privirea și văzu bricheta din mâna fratelui ei.

- Austin, nu!

- Se duse la el și-i luă bricheta.

- Ce e? întrebă Colin.

- Ne pregăteam să aprindem focul. A căzut curentul.

- Fără focuri. Fără generator. Trebuie să vă scoatem de acolo!

Parker inspiră adânc, se duse la lumânările pe care Mallory tocmai le aprinsese și le stinse.

- Caută niște lanterne! Zgomotul de afară e o scurgere de gaze.

Erin făcu ochii mari.

- La naiba! exclamă Austin, care își îndreptă privirea spre șemineu.

- Parker, mă ascuți?

- Da, Colin. Dar nu avem cum să trecem peste pârâu. Și, chiar dacă am putea, nu aș alerga spre scurgerea de gaze.

- Explosiile provocate de scurgerile de gaze afectează zone întinse, Parker!

Ea se uitase destul la știri ca să ia și asta în considerare.

- Casa funcționează doar pe electricitate. Nici o țeavă nu ne leagă de scurgere.

O parte din ea intră în panică, dar partea practică inspiră adânc.

- La naiba, Parker, nu pot să te pierd!

Colin era foarte speriat, ea auzi asta în vocea lui.

- Colin, am nevoie să-ți ții cumpătul!

Puse telefonul pe difuzor, ca să-și folosească mâinile și să vorbească în același timp. Începu să dea ordine.

- Trageți toate obloanele, cum am făcut la incendiu, le spuse lui Mallory și Austin. Ia un bax cu apă și du-l jos, o instrui pe Erin.

- Ce faceți? întrebă Colin.

- Ții minte când ți-am spus că locul ăsta e construit ca un buncăr? Că subsolul se află complet în subteran? O să-i duc pe toți acolo până ce primesc undă verde de la tine că totul e în siguranță.

Parker intră în dormitor și își luă pătura de pe pat.

- Nu-mi place asta, Parker!

- Suntem la 300 de metri depărtare. Nu o să mă cațăr pe munți ca să mor într-o alunecare de noroi, doar ca să evit o explozie a țevii de gaze. Fii serios, Hudson, ești mai isteț de atât! O să-ți trimit mesaj în zece minute. Semnalul nu e foarte bun jos.

Luă niște perne și începu să le arunce în josul scărilor.

- Zece minute.

- Lasă compania de gaze să-și facă treaba. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine.

- Bine. Te iubesc, Parker!

Ea se opri din ce făcea și se uită la telefon.

- Și eu te iubesc, Colin. Deși nu credeam că așa o să ți-o spun prima oară.

- Dumnezeule, urăsc asta!

- Zece minute, Colin! Trebuie să-i duc pe toți la subsol.

- Du-te! Ai grijă!

- Și tu!

Ea închise telefonul și îl băgă în buzunarul de la spate.

- Păturile și pernele, haide!

Poliția închise strada. Se duse din casă-n casă, bătând la uși și evacuându-i pe cei care nu plecaseră încă.

Colin nu putea decât să privească de la distanță în timp ce-l ploua.

Era devastat.

Trei stații de pompieri, inclusiv cea a lui Matt, își aduseseră camioanele pe stradă și erau în așteptare.

- Ați dat de ei?

- Sunt în siguranță, îi spuse fratelui său.

- Toți? Erin e cu ei?

- Da. Sunt adunați în subsol.

Matt încuviință de câteva ori.

- Bine. Isteață mișcare! Bărbatul se întoarse. La naiba, când cred că pot să oprească gazele?

- În câteva ore, din ce am auzit.

- E prea mult.

- E o țevă, Matt, nu un simplu întrerupător.

Având în vedere că amândoi erau genul de bărbați care săreau mereu în ajutor și se implicau, nu era ușor să stea pur și simplu pe margine.

Colin analiză calmul lui Parker.

- O să fie bine.

Primi un mesaj: „E petrecere în pijamale la subsol. Suntem bine. Nu-ți face griji!”

Colin își flutură telefonul în fața fratelui său.

- Nu-ți face griji. Mi-a spus să nu-mi fac griji.

Matt își dădu ochii peste cap și se dădu din stradă când o mașină de poliție trecu pe lângă el.

Nu aveau de ales decât să stea și să aștepte.

- Asta e nebunie curată! Austin se așează într-un colț al camerei, iar lanterna îi lumina fața. Nu crezi că este prea mult?

- Amintește-mi să-ți arăt de dimineată clipuri cu case care explodează din cauza unor scurgeri de gaze și distrug totul în jur, îi spuse Parker.

- Suntem mai departe decât orice vecin.

Scout își puse capul în poala lui Austin, ca și cum voia să-i spună să se calmeze.

- Sunt de acord, dar nu vreau să-mi asum nici un risc. Avem un buncăr, de ce să nu-l folosim?

- Parker are dreptate, interveni Mallory. Jase spune că toată strada a fost evacuată.

Colin îi spusese același lucru, dar ea nu voia să sperie pe nimeni. Faptul că ea îl proteja pe Austin îl făcea să se simtă ca și cum nu exista nici un pericol.

Adevărul era că își frecase mâinile agitată de când coborâseră în subsol. Sper deosebire de pericolul cu incendiul, acum nu mai trebuia să se gândească dacă ar fi trebuit să plece. Cu siguranță trebuiau să o facă, doar că nu puteau.

- Aș sugera să ieșim și să o luăm pe deal dacă nu ar fi alunecări de teren.

- Gândește-te așa, Austin, zise Erin. De dimineată vei avea o poveste pe care să o spui prietenilor tăi.

Parker primi un mesaj: „Cum rezistați?”

„Austin se plânge și Mallory îi scrie lui Jase. Cum arată lucrurile de acolo?”

„E un circ. Vecinii se plâng că trebuie să plece. E poliție peste tot. Compania de gaze e aici. Iar presa tocmai a venit.”

Parker își imaginează luminile roșii care licăreau și bărbații care se loveau piept în piept, ca să preia controlul.

„Matt e aici. A întrebat de Erin.”

Parker îi făcu semn lui Erin și îi arată mesajul.

- E totul în ordine? întrebă Austin.

- E în regulă. Colin spune că totul e sub control.

Ce mai conta o minciună nevinovată între un frate și o soră?

Austin își puse dopurile în urechi.

- Cum zici tu. Eu mă culc. Trezește-mă când se termină toată nebunia asta.

Parker începu să scrie un mesaj: „Spune-i că Erin zice să nu-și facă griji“.

- Nu-l încuraja, interveni Erin.

Parker își ignoră prietena și trimise mesajul.

- Prea târziu.

Colin nu avea cum să stea pur și simplu în camionetă. Erau oameni peste tot. Matt își pusese costumul de pompier, iar el și unitatea lui erau mai aproape de Parker decât el.

„La naiba... De ce nu m-am făcut pompier?“

Ploua atât de tare, încât nu credea că se putea aprinde ceva, dar nu ar fi fost nevoie de prea mult, având în vedere cantitatea de gaz care se scurgea din țeavă.

Fabio stătea lângă el. Amândoi purtau pelerine de ploaie, dar arătau de parcă tocmai ieșiseră din ocean.

- Să sperăm că Sutter Canyon nu o să aibă probleme din nou.

Da, Colin se gândise la asta.

- L-am avertizat pe Matt și le-am spus celor de la compania de gaze să stea cu urechile ciulite.

Deși zgomotul produs de țeavă era destul de puternic ca să fie auzit de la un kilometru distanță, sunetul apei ce curgea era greu de ratat.

- Cât a trecut? întrebă Fabio.

Colin se uită la ceas.

- O oră și jumătate.

- Cum rezistă iubita ta?

- Ca și cum e din oțel.

Fabio îl bătu pe spate.

- O să închidă țeava repede.

Da, dar până atunci își făcea griji pentru iubita lui. Și pentru fratele lui.

Scout se ghemui lângă Austin, iar cei doi umplură camera cu sforăituri.

Mallory își puse dopurile în urechi și-i scrisese lui Jase, până când se opri și se întinse.

Parker stătea cu spatele lipit de un perete și aștepta ca sora ei să adoarmă. O lanternă mică lumina ușa din cameră.

- Trebuie ori să vorbesc, ori să am o criză, recunosc Parker după ce fratele ei începu să sforăie.

Erin se întinse și o strânse de mână.

- Spune-mi pentru ce ai folosit camera asta.

Bun. Ceva care nu era despre foc, inundații sau dezastre.

- Când eram mici, părinții noștri au construit camera asta ca loc de joacă. Era perfect. Puteam să scoatem tot felul de sunete și să nu deranjăm pe nimeni. În timp, forturile și jucăriile s-au dus și camera a rămas goală, asta dacă nu dădeam petreceri în pijamale.

- Cum facem acum, spuse Erin.

- Mai puțin floricelele, chipsurile, înghețata și pozele cu băieții.

- Deja știi cum arată Colin, așa că poți să-ți ții telefonul în poală, o tachină Erin.

Parker se uită în jur.

- Nu am crezut niciodată că o să-l folosim ca buncăr.

- Cel puțin aveți un loc ca ăsta.

- Mă simt mai în siguranță și știu că și Colin e mai ușurat.

Erin își întinse brațele și căscă.

- E plăcut să ai pe cineva care să-și facă griji pentru tine.

- Matt își face griji pentru tine, zise Parker.

- Matt e doar politicoș.

- Și tu ești oarbă, dar e în regulă. Parker se uită la fratele ei care dormea și la sora ei preocupată. Dar asta e o discuție pentru o altă zi.

Ceva de sus făcu un zgomot destul de puternic cât să-l facă pe Scout să-și ridice capul somnoros de lângă Austin.

Fratele și sora lui Parker nu se mișcară.

- Ce a fost asta? întrebă Erin.

Parker simți că își ținea respirația în timp ce era atentă la indicii care să arate ce zgomot fusese.

Nu auzi nimic.

Se ridică.

- Unde te duci? șopti Erin.

- Să verific ce s-a întâmplat.

Luă una dintre lanterne și se îndreptă spre ușă.

- Ai grijă!

- Probabil nu e nimic.

Dar subsolul reușea să-i adăpostească de zgomotul de afară, așa că, dacă se întâmplase ceva, voia să afle.

Înaintă pe holul subsolului, dădu colțul și se îndreptă spre scările care duceau în casă. Lanterna abia alunga umbrele când ajunse sus. Cum obloanele erau trase la toate ferestrele, mai puțin la cea mare din living, Parker se îndreptă spre ea.

Văzu lanterne dincolo de pârâu și încă auzea șuieratul scurgerii de gaze. Nu erau semne că ar fi explodat ceva sau că reușiseră să închidă țeava de gaze. Nu putea să vadă prea multe de unde era.

Și ce era cu zgomotul ăla?

Ea se întoarse ca să coboare la subsol, când Sushi ieși în fugă și trecu printre picioarele ei, sperînd-o de moarte.

- A naibii pisică!

Parker reuși să-și revină, iar lanterna se opri asupra unei vase de metal, care arăta ca și cum căzuse pe podea.

- A naibii pisică! repetă ea, în caz că Sushi o asculta.

Când Parker ajunse jos, Erin se plimba agitată.

- Ei bine?

- Pisica dă o petrecere acolo.

Erin oftă și își încovoie umerii.

Parker își consolă prietena.

- E în regulă. Țeava de gaze nu a fost oprită, dar e în regulă.

Erin tremură.

- Credeam că a găsit o cale să intre în casă.

Parker o luă pe Erin de ambele mâini.

- Dacă ar fi cineva în casă, Scout ar lătra neîncetat. Era pisica. Fostul tău iubit nu e aici.

- Știu asta. Ea clătină din cap. Nu suport că din cauza lui mi-e frică de orice.

Într-o cameră cu fratele și sora ei, ultimul lucru pe care Parker voia să-l facă era să o descoasă.

- Ești în regulă. Nu o să te rănească aici.

Erin își deschise brațele, iar Parker o îmbrățișă.

Ecranul telefonului se aprinse la picioarele ei.

Se îndepărtă de Erin și citi mesajul: „Au închis țeava“.

Expiră ușurată și îi arătă lui Erin mesajul de la Colin.

- Ce bine! spuse Erin.

Parker răspunse la mesaj: „Slavă Domnului! Ce ușurare!“

„Asta a fost cea mai lungă noapte din viața mea“, îi scrisese Colin.

„Și eu am avut nopți mai bune. Sunt epuizată. Toți suntem.“

„Du-te la culcare, iubito! Ești în siguranță acum. O să mă întorc la prima oră a dimineții.“

Ea zâmbi.

„Mulțumesc că ai avut grijă de noi!“

Cele trei puncte apărură îndelung înainte să primească ultimul mesaj de la Colin: „Ai grijă, domnișoară Oakley! O să fiu destul de sălbatic cu prima ocazie când o să te văd. Te iubesc“.

Parker simți un val de căldură, în ciuda frigului din cameră.

„Și eu te iubesc.“

Lăsă telefonul jos și se uită la fratele și la sora ei.

- Să îi trezim?

Erin clătină din cap și se așează.

- A trecut mult timp de când am fost la o petrecere în pijamale.

Parker i se alătură.

- Și eu la fel.

Își trase pătura până la bărbie și-și puse perna sub cap.

- Sunt prea obosită ca să vorbesc despre băieți.

- Atunci în altă noapte, zise Erin.

Înainte să închidă ochii, o auzi spunând:

- Mulțumesc că îmi ești alături, Parker!

Parker o luă pe Erin de mână.

- Dacă o să apară vreodată aici, o să-l bat pentru tine.

capitolul 39

Lucifer încă nu plecase, dar cea mai mare parte a furiei sale era îndreptată spre est.

Era aproape 8.00 dimineța, iar Colin încă nu primise nici un semn de la Parker, ceea ce era neobișnuit pentru ea. Ea se trezea înaintea lui.

Bărbatul stătea lângă camionetă în timp ce afară continua să plouă.

Pârâul era un infern, dar construcțiile lui rezistau.

Alunecarea de teren care afectase țeava de gaze și provocase tot haosul din timpul nopții se strânsese lângă zidul de sprijin dintre casa familiei Sutter și a vecinilor lor din vest. Cândva pe timpul nopții, zidul cedase și noroiul distrusese cotețul găinilor și un hambar.

Casele încă erau în picioare.

Doi dintre oamenii lui erau pe elevatoare și curățau drumurile, în timp ce Russ stătea în excavator, așteptând să se oprească ploaia ca să înceapă să sape.

Matt apăru cu Grace, iar în urma lor erau părinții lui.

- Dumnezeuule, fiule! Nu glumeai când ai vorbit de
ampluarea acestei lucrări!

Tatăl lui îl întâmpină cu o îmbrățișare.

Era prima oară când tatăl lui venea la proprietate.

Mama lui îl îmbrățișă strâns.

- Cum rezisti?

- O să fiu mai bine după ce o văd pe Parker.

- Nu răspunde la telefon? Întrebă Grace.

- Nu.

- Sun-o pe Mallory!

- Nu am numărul ei de telefon.

Colin avea să îndrepte asta înainte să se termine ziua.

- Știu cine are numărul ei, spuse Matt, în timp ce ridică telefonul la ureche. Bună, Jase, sunt Matt. Ții cum-
va legătura cu Mallory? Matt încuviință de câteva ori.
Aha... Spune-i să se trezească și să iasă afară, ca să nu-i
mai iasă fire albe lui Colin. Încuviință din nou, apoi
zâmbi. Mulțumesc.

- E pe drum.

- Dormea?

- Se pare că toți dormeau.

Colin văzu mai întâi câinele. Scout urcă scările în
grabă, se duse la un copac și ridică un picior. Unul câte
unul, toți patru își făcură apariția.

Colin respiră ușurat.

- Ai adus toată familia? Fură primele cuvinte pe care
le spuse Parker când se apropie.

- Nu poți să ne ții departe! strigă Nora.

- Începeam să-mi fac griji din nou, îi zise Colin.

- Am rămas fără baterie la telefon. Și cum nu sunt
ferestre jos, nu am observat când a răsărit soarele.

Bărbatul se foi.

- E sigur să...

Colin își întoarse urechea spre ea. Încă nu reușea să
deslușească ce spunea.

Țiuitul încărcătoarelor din spatele lor îngreuna și mai mult comunicarea.

- Țeava de gaze... generatorul...

- Cred că întreabă de generator.

Colin încuviință.

- Da!

În spatele lor, Russ întoarse excavatorul.

Colin zâmbi și se îndreptă spre el.

Russ ieși din cabină.

- Bună dimineața!

- Vreau să mă duci pe partea cealaltă.

- Sa făcut!

Russ mută echipamentul, iar Colin se duse până la marginea pâraului.

Colin se întoarse spre mama lui.

- Mamă, să nu te uiți!

- Ce faci?

Matt zâmbi.

Colin păși pe braț și se ținu strâns, în timp ce Russ îl înclină ca să nu cadă. Se aplecă și se ținu bine.

Russ întinse brațul excavatorului peste pârau și îl lăsă pe Colin lent pe pământ.

În secunda în care picioarele lui atinseră noroiul, Parker era acolo, furioasă.

- Nemernicule, asta e răzbunarea ta pentru azi-noapte?

Bărbatul nu răspunse. Doar o luă în brațe și o ținu strâns, cât de tare putea fără să o lase fără aer.

- Poți să mă lași jos acum, îi râse ea în ureche.

- Nu încă!

Ea chicoti.

- Ești nebun!

Colin o puse jos ca să o sărute.

Când îi dădu drumul, îi ținu fața în mâini.

- Ce a fost noaptea trecută nu o să se mai întâmple.

- Sper că nu...

- Îți spun eu că nu o să se întâmple. Ori stau eu cu tine, ori vii tu cu mine. Nu pot să mai trec prin asta.

- Bine, Colin. Nu o să te contrazic.

Colin o sărută din nou.

- Și încă ceva...

- Da?

- O să redefinesc relația noastră.

- Serios?

Colin își ridică privirea și văzu că familia lui era cu ochii pe el, dar era destul de sigur că nu auzeau ce urma să-i spună. Nu că ar fi contat. Aveau să-și dea seama destul de repede.

- Când doi oameni se iubesc, nu rămân iubit și iubită prea mult. Obțin titluri noi.

Zâmbetul de pe fața lui Parker începu să dispară.

- M-aș lăsa într-un genunchi acum dacă aș avea un inel...

- Colin?

- Singurul mod prin care pot să-ți demonstrez că nu o să plec nicăieri este să-ți dau numele meu și să te fac a mea.

Parker îl strânse la piept.

- Vin cu un bagaj destul de mare.

- Știam asta de la început, Parker... Și știi ce? E parte din motivul pentru care m-am îndrăgostit de tine. Toate lucrurile care te-au adus în viața mea, de la accidentul părinților tău la incendiu și inundații, toate mi-au pavat drumul spre tine.

- Cum rămâne cu copiii?

Colin își puse mâna pe obrazul ei.

- Hai să așteptăm să plece adolescenții din casă înainte să purtăm conversația aia.

- Și dacă asta nu o să se întâmple?

- Te iubesc. Dorința ta de a avea sau nu copii nu e ceva care să ne rupă relația. Nu știu ce ne așteaptă în viitor, doar că suntem împreună. Nu lăsa ca toate lucrurile

prin care ai trecut să fie în zadar, Parker! Hai să redefinim ce facem aici!

Ea zâmbea, umezeala lipindu-i părul de față.

- Transformi ceva negativ în ceva pozitiv.

Colin își trecu mâna prin părul ei umed.

- Spune că da.

- Încă nu m-ai întrebat nimic.

Zâmbetul ei era strălucitor.

- Spune-mi că o să accepți când o să te întreb! zise el, pentru că nu avea de gând s-o ceară în căsătorie în timp ce stătea într-un strat de noroi.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută.

- Da, Colin, o să spun da.

Bărbatul o ridică din nou și o învârti.

epilog

Briza făcu clopoței de vânt să cânte o melodie plăcută, primitoare.

Colin îi dădu lui Jase ultima cutie în care erau lucrurile lui Mallory.

Parker își îndreptă fața spre soare și cer și se întrebă dacă părinții ei îi vegheau.

Trecuse aproape o lună de la ultima ploaie, iar echipa lui Colin curăța ceea ce toți credeau că era ultimul noroi din acel an.

Parker sunase la compania de asigurări și aștepta cerurile, înainte să înceapă să sape un șanț nou pentru o țeavă de apă nouă. Aranjamentul cu furtunul, la instalarea căruia ajutase și Matt, era mai bun decât un furtun de grădină, dar tot nu era ca originalul.

Până la urmă, era vorba doar despre niște lucruri. Lucruri care se rupeau. Lucruri care trebuiau reparate. Iar noroiul trebuia luat cu lopata și îndepărtat.

Colin își puse un braț în jurul umerilor lui Parker și o ținu strâns.

- Asta a fost ultima, le spuse Mallory când ieși din casă să li se alăture.

Parker își simți ochii umplându-se de lacrimi și încercă să le înăbușe.

- Nu face asta, zise Mallory.

- Nu plâng, zise Parker și întinse brațele spre sora ei.

Austin ieși din garaj cu un trafalet întins spre ea.

- Ultima șansă, Mallory!

Mallory ieși din îmbrățișarea lui Parker și se duse la fratele ei.

- Fraierule, îmbrățișează-mă!

Colin o luă din nou în brațe pe Parker și o sărută pe creștetul capului. Sprijinul lui era tot ce-i trebuia ca să facă față fiecărei zile. Deși încă nu-i pusese întrebarea la care promisese deja că avea să spună da, amândoi știau că se apropia și cumva asta îi făcea să se simtă împliniți.

- Nu e ca și cum se mută din stat, le zise Jase.

Parker îl avertiză cu un deget în aer.

- Să nu îndrăznești!

Mallory îi dădu drumul lui Austin și se opri în fața lui Colin.

- Ai grijă să nu o ia razna, da?

- O să încerc.

Cei doi se îmbrățișară.

- Nu uita, cina în fiecare duminică! strigă Parker când sora ei sări în mașină.

- Nici măcar n-am plecat.

Jase urcă și el în mașină.

- Ne vedem acasă, îi spuse lui Mallory.

Sora ei era toată numai zâmbet când el plecă.

Era plăcut să o vadă așa de fericită.

Ea porni motorul și scoase capul pe geam.

- Ți-am lăsat ceva în living.

- Ce?

Mallory nu răspunse, doar îi aruncă un sărut și apoi plecă.

- Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în camera ei, îl făc să arate ca dormitorul unui bărbat! exclamă Austin în timp ce se întoarse în garaj.

Scout lătră și-l urmă pe Austin înăuntru.

- Unul a plecat, a mai rămas unul, o tachină Colin.

- Nu-ți face speranțe! Austin o să transforme dormitorul lui Mallory într-o peșteră pentru bărbați.

- Doar te tachinez.

Se îndreptară spre casă.

- Am vorbit cu Ed de dimineață.

- Cum a mers?

- Exact cum credeam. E un conflict de interese să fiu omul de legătură în acest proiect dacă o să locuiesc aici.

Colin nu se mutase definitiv, dar rămăsese mai multe zile decât petrecuse în propria casă.

- Te-a exclus din proiect.

Nu era o întrebare.

- Ba nu, m-a păstrat în proiect.

Parker îl fixă cu privirea.

- Sunt confuză.

- Cred că vrea s-o dau în bară ca să aibă o scuză să mă retrogradeze. Am vorbit cu Fabio și e dispus să verifice de două ori totul.

- Crezi că asta o să te țină departe de probleme?

Colin deschise ușa și intră în casă.

- Nu are ce să se întâmple.

O cutie mare, ambalată în hârtie deschisă la culoare, stătea rezemată de peretele din living. Mallory o pusese probabil acolo, după ce ieșiseră toți ca să-și ia rămas-bun.

- Ce a făcut?

- Habar n-am.

Parker luă cutia și o duse pe canapea. Pe biletul împăturit de lângă fundă era un mesaj: „E momentul pentru un capitol nou“.

Parker deschise cadoul și găsi o cutie. Trase banda adezivă și băgă mâna înăuntru.

Degetele i se opriră pe o ramă și, înainte să scoată poza, știa deja ce era.

Parker, Mallory, Austin și Scout, ghemuiți unul lângă altul. Poza nu fusese regizată. Nimeni nu ar fi putut crede asta. Fusese făcută a doua zi după incendiu. Erau murdari, aveau părul ciufulit și hainele - un dezastru. Dar toți zâmbeau. Erau așa de fericiți că aveau o casă la care să se întoarcă!

Era poza perfectă.

Lacrimile pe care și le reținuse când își luase rămas-bun de la sora ei curgeau în timp ce se uita la imaginea cu părinții ei, de deasupra șemineului.

Colin se duse în spatele canapelei și se aplecă, luând-o de umeri și uitându-se la poză împreună cu ea.

- E superbă!

- Da, chiar e.

Colin o sărută pe obraz.

- Vrei să o pui sus? întrebă ea.

Colin se uită la părinții ei.

- Ești sigură?

- Da. E momentul să merg mai departe.

Când Colin înlocui poza veche cu cea nouă, amândoi o priviră și zâmbiră.

- Anul viitor, o să apari și tu acolo într-o rochie albă, iar eu voi fi în frac.

O țină aproape când vorbi.

- Mai întâi am nevoie de un inel, spuse ea râzând.

- Răbdare, domnișoară Oakley... Răbdare!

Un incendiu care aproape că îi distruge casa este doar una dintre problemele care i-au dat viața peste cap lui Parker Sinclair. În urmă cu doi ani, a fost nevoită să renunțe la facultate pentru a se ocupa de frații mai mici după moartea prematură a părinților. Slujba prost plătită abia dacă o ajută să plătească facturile, iar gestionarea proprietății familiei nu-i mai lasă timp pentru viața personală. Pe lângă asta, prognozele anunță o iarnă ploioasă, cu inundații și alunecări de teren care i-ar pune casa într-un pericol și mai mare.

Angajat de curând la Departamentul de Lucrări Publice din Los Angeles, Colin Hudson supervizează ridicarea unor construcții care să împiedice alunecările de teren să distrugă proprietatea lui Parker și casele vecinilor ei și își dorește ca proiectul lui să meargă strună. Dar este destul de greu când proprietara terenului vrea să dețină controlul și să rezolve toate problemele singură. Curând însă își dă seama că tocmai temperamentul năvalnic îl atrage la frumoasa Parker Sinclair și încet-încet intră tot mai mult în viața ei, dorindu-și ca ea să aibă încredere în el și să-și deschidă inima.

Însă, în timp ce Colin și Parker muncesc împreună pentru a salva casa și cartierul, sunt pe cale să înfrunte un nou dezastru, care le dă o lecție aspră: uneori este nevoie să renunți la tot ce este vechi și să clădești ceva nou pentru a lua viața de la capăt.

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și Amazon. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-8184-3

9 786063 381843